שלגא
Ha 382

הרות ז שדתי : אי נסוף מי נהרות ירושלים
שלגוד נהרש הסיגות

80

MONTEFIORE
MS.
32
HA No. 382
LIBRARY

רחוק היה. כבוד שלמקום הוא. וביון שנ׳ ארונות הין שלשביעה ושלחוסף ״ויחר
אפלכן״ כאלפים אמה. שהיו יכולין לילך ולהקל בשבת לפנין. כך מפורש ב׳
בתרגום הבמיה. לפי שיבע שעתידין לחיות לפני יהוה ברים בשבת לעמוד אשר
בקדש מוסב על ״ולבהם אחרי״. כי לא עברה בדרך לא הלבה בעצמן מעבר
עד פנה כך שעברו. לא ״ויהי אחרי מות״. אומ׳ כי ביקש יהושע מן הקב״ה לעמוד
בלבות ששאר לו מעשה רבן ולא לעבדם. השיב לו הקב״ה משה עבדי מת. כלומר
לאחר שהיה מעלה סודי ומלאך הורה מה. ושבה קדם וקרא עצמך. ״ויאמר
יהושע ביום בשלשי״. ויום שלאבל היה ראשון לשלשה הימים. כי מתר בעברכם
את הירדן ״ואחר יהושע אל הכהנים ביום האחרון שאז את ארון הברית. על עבשין
נשאו לים. ״ויום כהנים״. בבאים על קצה הירדן. כשהבנסן לבנים משפרא. בירדן
הנאדן על אשר יעברו כל העם אל שבר השני. ״ענו הנ״. קראם את כולם
בן שני בני ארון. לא אחר מן הקדושה שהחזיק מושב את הארבה. בקרב
הרעבן בראה שאתם רואים שכולכם מצוצאים כאן. הבריה. ארון כל הארץ
בריה שלקב״ה שהוא ארון כל הארץ. ואל תהאה על הי שלבריה שהרבה מקאות
ודברים כן. המסרות. המבורה. בעתק הפרים. עובר לפנים. מקדים
לפנים. לינבס לתוך הירדן. קחו שנים עשר איש. הכינו אותם להיות נכונים
לעת כשאלוה אותם כשובר הירדן. המים היורדים מלעלה. כדרך כל גדרות
המקשים. ״ויעמד נד אחד״ כשירדן המים על מקום שנבראו שם ואינם יורדים משל
ולמעה הם מתקבצים ונבראים ועולים לעמלה כמין גל בי כמין. נד. לשון אובה.
וכן בונה בנד. וכן נד קיר. כן מיבדים מנחם. ואומר לשון שמה אבוה. כל מי
קיר. נסן מי קיר הם. המתק מאד. מקום שעברו שם נפסקן. מאוד הער
כך שיהא. והיורדים אותם שהיו יורדים משם ולמעה המילה. בארו נבראו. עברו דרך
הלבתן. כדרך כל הנלים ההולכים אל הים. עד אשר הוא. ״ונעמדו הכהנים
אלל שפת הירדן״. וכלאמר שנעמדו. לא ירדו המים העליונים לעמוד. ובתוך כך
שעברים כל העם כתרבה. הכן. מכוונים. ונצבים שנים עשר אנשים הנזכרים
לעמלה לבוה נכונים. ומעברים אותם. ומאמם כמצות משה. לבנות לכם
מזבח. בהר שובל ולכתב עלמם את דברי התורה. ובביום הוא לבר שיבל
ובנה בהם המזבח והעלו עלות ושלמים. ואכלו ושתו וקיבלו המבנים. וכאן
ולנו בעלמל לעברון זה. ושתים עשר אבנים אחרות הקים יהושע בתוך הירדן

בן הם כל הדבר. כמו ששניהם בתכלה סוגה. שנעם כיון. ואם לבם יהושע
רגון לאת אדם שבדים שלמדנה שהרשע את כל ישבי הארץ כולו. ויה כאשר
הם כל הגוים לשבור וישבור ארון. ואם. לא כדרך ששברו האחרים אלא כמו שאפורש.
לאמר. כשנגיע נהקו רגלות כפי הכהנים לאחוריהם אל החרב על השפה
שנבנסו בה שהיו עומדים אצלה. והיו הגוים לאחוריהם לילך כהמעל שלשום
נאצא ארון ונוסעים אצרקה. וכל ישראל מצרקה. נשא ארון את נושאיו. ועבר
לפני העם. לשני העם. צוה את הכהנים. כאן פרש את הכתוב האחר לאמלה
הארן עבר ארון ה' והכהנים לפני העם. וישלו מן הירדן. ויעברו מן הרוב כאן
אלא וישלו. לאדם מעל הסכה שהיו עומדים אצלה. שלו. ואי אפשר לזה שהיו
עומדים אצל שפה היון שבעבר. שהרי נאמר לאמלה נטלו מעל הכהנים
בקצה המים ושם ישראל בכהנים. וכל ישראל עוברים. נהקו מעל הכהנים מן המים
אל הרבה שאלם. וישבו מי הירדן למקומם. נאצא ארון מכאן וישראל מכאן. נשא
נשא ארון את נושאיו ועבר. ועל דבר זה נעשה עצה. כשהחזיר ארון נושאיו. נשא
עצמו לא כל שכן. הקים יהושע כאלמל הוא האלמן אשר לנו בגלגל. אשר
בעבר הירדן יאמר. לגר שעבר בו ישראל הוא גר משרבי. ועד עבשיו הוא בעבר
האמרי. הדבורה צוים. כהבאים איתלמון מרוקן. השיב ערוחכן כשהריסות
נהקר לגרגין. ומינו מוקר יפה. וכן כל מה שלך. ישוב עלך. שעבר שאלמן
כבר בלגל עאדם מאגיים. קבל מלל יחד. וקן פנם שנה. שבל מרבעים שנה
שהיו בדבר לא נשבה לבם הוה עקונים. לא היה לבם יום כוח לאמל. כמשנעקן
ביבשה. ובדוגנו אמנו שנים מן פרוגר מלה שלא נהנה לאברהם אבינו. בעבור
הנלוה. שלשם האמורה בתורה שנשנו כאן בעבור. וזה הדבר. שלו מי מיבור
מלאוהם. אם לבם כסבוים אבם לרוש מרבם ערבלם. לא כך נאמר
לאברהם. מאבה מה בריתי השמור. ובריתי לך ולזרעך אחרך מה מקומך
כל העם הזה. לא היה אחר מבם. כיון שהלם הם. והם מן מקלם. שלו כי מגלם
מן ואמר. לא מלל. כמו שפרשנו. שלא נשבה לבם הרוח לעבוד. והם הם שחלל
שבשם. ואת בנוהם הקים לבהם. ואת בנוהם אשר הקים החבים הם הילדים
בעבר. אותם מלל יהושע. הרבה. כאבריהם. לא עדן מלעיר מיודם מן הארבה
עלהי. בסיבוני. מה הרבה מעיים המלבם. שמאמן ראו כי רעה נגד פנים כובב
אחר ישי שמן ועד. והוא שמן שלם. ומיום אין אוזן שלבם בארבה. הוא

שאר אנשי לאת. אחרו מלו ברעה הוצאם. ואמר. והם אינם יודעים שבוא רם
מלה. ובשאלו בשם יהושע. ובא אחרו הגם. הוסרה אותה החרפה. שנאמר שבריב
ששלה שמם. הן סכן לה. כך נרשם יגורה הגרשן. אלהי. הסיבוני. כמו לל מעגל
הרבה. ויבל מה. כאן. מחמרה בפסח. יום הנבה השמר. שבקריבן שאר המלה
ומשבנה בארב שמה אשר. שפסק המן. הן מהבקון עד נעשים מאן שלמון
בשבעה בארב. שנ אכל מה המן מרבעים שנה. והלא מרבעים שנה חסר שלשים
יום. שהרי המלה ירדה המן בחמשה עשר באייר. אחר מעבה חרדה שהוציאן
ישראל מלרים. נעשה בו נעשה מן. בהיה. יהושע ביריחו. מכן לנעוה שלשר
שנוה לקעבר. שאי אפשר לזה בהקן הענר. הנה אבה אם לנעיבו. הלמענכם
אבר. אבה כאבי לנאקרך. אבלבאי. משת רבן כאבו לא חפץ כי. ואם אם אין
מנן הולבים. ואמר. שר צבא ה'. שר ישראל שהם צבאות. ומעמאל היה. שנ מיכאל
שרכם. סוגרה ומסגרה כבלו מחיצה בנשק נפרצלה. ומקבה בשנרן נמשנן. ביבלים
אלבמשוך. בהגיעה אחרונה. כמאריך מהקנאה הקול. המהבה. בחקומה. והמלון.
בנו לך ונגיד אמן. הין שנרים לבנהם. לפי שהין בני מיבורים. ומים בחזקה.
כמה שנ. ומלך עזוב אף קדקד. ומאסף. שבני מן נוסע אחרון. והוא מאסף את
המחנבנים אחרונים. ביום השביעי. שבת היה. ויהיה הענר חיסי. הקדש. כי היום
שבת קודש. ומאי לבוה קודש שלמשלה בו. ושבתם. לשון יפה שבתה. ויבאו
מנגרים הראלים. כאן מריבה ראיה. ונשנו בנגרים מריחים. ובלה הראשון מן
המלאכים. ששמרו מעשים הן העבודה עם רחב הזונה. ומה מנשים. לעיכך נקרא
אנשים מלאכים נשים. בבכרו יסיבה. כהמלה. יסוד שיבנה בה. יחיה בבן הבכור
ויקבר. ולך עד שיחזור הענין בשאר המלאכה. היא הבר הרלהר. עם כל אין
אבל כי אין. הקים לבהמל. כאמרה כיבל. עד בבריכן. לו המלבן.
הנאי. מלבבן לשבה בעבר הירדן הזרחה בארץ סיחן ועוג שבבשה בבר. ומהר
הנשה לשמך הגדול. המשמקם בשמנו. זבו מרחם. ובשנון. ומה הנעשה לשם
אבורך. שיעשה כבר. ובבר ראהון הנשי כמן. קום לך בהבר. שנר לך מה שהבטלה
ונזכרה לבבו. לה עבמיך לך בחמה ולא יראה שאם. ואנו מאמרי. אשר יוצא
ואשר יבואם. כי אבה הבוא אה בנך ישראל. ואנכי אביה עמך. כיהוא. עבר לבני הנעם
והוא יגאל. אם הלך אבה לבנים עלאו. ואם לא יעלאו. הלם לך בשבלך
מאה לבם. ולא אמנה לך לבקרים שלל הענר לבהנים. יש ישבה אחת הרבה

בני חטר. לעניים. לשי־ולאלה. כל אנשי־חיל. כאן לעולל. ויקרב אל ישראל
לפני המזבח. מקום שפשטנים כהנים. ואסר לו הקב״ה סיון. שהשכם שחטא. אבנו
כהה. וכהה אבנו שלאחר. ויקרב את משפחת יהודה לעולל אחר. קרבן ראשי
המשפחות. אים אחר מכל המשפחה. והעלה עולה על מי יפול. ואחר כך על
כל בני אבות שלאותה המשפחה. וכא אים אחד מלבדו את לעולל. ואחר
כך כאן כל אנשי. אוהב הביט. שים לא כבוד. הבא לרוצה לשם שלהעולל. אם
לבעולל אחה כא שלי. אחה ואהרן. אבר ולעשיר עדול הדור אחם. הטל גורל
על שנים. ויפול על האחד. אם לו שים לא כבוד. בבקשה ואתך לעבוד
שלעולל. שבו שבוה אחרך לחלק. ויען שכן. ראה בני יהודה נאפים לשלחה.
אם ישב שאחרי אני לבדי. ואל יראו כי אלפים. וכאחר וכאחר עשרי. עם
בחנים אחרים ביתי אבות. שנ שם. והחרמתי את עניים. וראה בשלל הבהמה
שנאבד בחרב ואכלה. אם שלל אוכל. אבדה. אעבור. בבלי הרים. שכל
אלף שלא בנה לו בלעוזין בארץ ישראל. לא נקרא בשבילכם. שנ ואתן לך
ארץ אחרת. כי בראו־נים. והיה לאלף בבל בלעזין בריחין. וכשיבא בא לארץ
לנבי אחה. ויבוא האבלה. שלא יקנאו שכנו יהודה. ויעלם אנשי. לבביה את
הארל. ויקפו. אוביבנו. ובהבנו אם בא ואבנו לבני האלים. אם לבני רבנו
שלשלה. שלאלה הולל רוב שלעבדים. ואת בנו ואת בתו. ולל ישראל לאחר
בדרון. ויסורו מלשוה בדרכו. ואת שורו ואת חמרו לאבדם. בחר שנ ויבה
הלבר שיקח אחו ואת כל אשר לו. ויבאו אחו אבן. שחלל את המבה. וישרפו
אחם. האבל והחלולים. ויסקלו אחם. השוו והבביה. הבחן לבם.. ואל
בחרמיה שלל שך. עבר הבקר אוחם. לשון בבר. שנעקרים מלבשי. אינ
סרירי בלעז. ויש לפרשו לשון נקבה. ובחרמיה. אים לנו. שהנני
מקרם לבבל. ובכל אים לנו. ולן יהושע בבר הנם לבית כבן בהסכמה
בבקר ועל הוא. כבר שאם לו בקום. אם הוא שבר לבנים שברים. ואם לא
אין שוברין. וקח אחנו אלפים איש ואם. אחב אחר בדוב לעבר. מחבירו. ויעשו
בנם. שאחה לו. לשון אחב. סמך לחוחב לבלם בנם שנ בבן בבר. בחלבים שיחן
עלבשיר. ויעשו אם עקיבו. ואת אחבו. כבר ויעשבני. ולך יהושע בלבה הנוי
בבר מעבר. אחרי דבוהנו שלבלה כשלבה שלבה. לאחר. לאחר היום שנעבר
יחד מעבאל בארבה שנה בנה. שהיו מבאשים ומשנים. ויבנו. לשון נבר.

ואיהבדו

ואיהבדו. הרוו שנאם כאילם הם נעבים לבניהם. נטה בבדקן. הוא היה סיון לויבר
לצאת לן הארבר. בראותם הבדקן שוה אלם אשר. בדקן אשפיר. ידים. בה. ובנם
בנם אל לבדבר ישראל. שנסו אל הארבר כמ שאחר לשלה. נאסף לבלם אל הרוקם.
האורב שבעבר אל־השיר.
ואלה יצאו מן העיר. אם יבא ואם פרשה זו סבוכה מאד ואחר. שהיום שעבו
את הדבקן. נעשה לן. לבדך את הנם בראשונה. לבקרים ברכות לבלהו. בדרך אים
אשר לא יעשה כפל ואספה. ויעשו לם הם כראשה. כמ ששנו בני יעקב סמאה
לשכם. בקראשה שהיה בן חוי. וישבו אבנון מן חוי. בן. כמ שאמר בעבנון.
ויעשו־ינו. נעשו עצים. בבלבי בשלאחר. לשון ועד בנים שלם. ובל הבבר שהיה לם
יסודה ברי. כשהיה הבפלה. בלשון מבעל. או בבעל כמ שיה בבבה ומן
ובלקר האובה ומשרשי הבבר. כמ אם בעבדך. מבאבדך. בשמה יבעבבר.
מאיזה בבבר. שקים בלים. שהן נראים בראים הארץ הרבה. ואבדים. לשון
מבובנים. לשון מדה. עבדא ובהיו לרבי־ינו. בקבים. לשון מבך. וכן הראש
יובר. בסנן. אולבבנו אבה ישב. שאמר מיושבו הארץ אבם. בבשיבנו. לשון
עבה. כשהוציאונו לעבה לדרך. ויקחו האנשים מצדם. בבל דבריהם שבעום בפיהם.
לשון ואשר לא עבה. אם יבבו. אבל שיהה בהבשה. לבן שאנו לשחם רום. בום
מלבבר שיהה. ובלאחן שהיה לאחם. שאחר ואינו מבלך. שבבלל שר־הלבבן. הוא אומ
שיהה. ומשונן שלאחבה. רום לשון הבבבה. כמ. אם בבאו מלבו בחם. וכן רום
לבו ובבחלל לו. ויה בשבלך אלן. אחה שבה היה הנה בנבר שבלך אילן. והוא
רחוק מבבנון. שהיו בבשן בבבל בבנין. ואלן בבבל בן. בלבהיאבבבה. דבר אל
נבבה בבבר. שאם לישקב ליוסף ראה שלאחים יהיו אלה בחים. אחבה. ביום
ששבבה אחה לבבשון. בהאלה כל בעלם שאחנו שלבבשון. ויעבר הבשלם בחני
בשאם ביום הנם. ולאיך לבוא. ולאחיבר לבוא. אל. ולבלך אבנם אל בי מעבה
ולא הרן לבני ישראל. בבי זה מקרא קבר. ולא הרן הארן לאיש מבני ישראל את
לשונו. וכן אם בארן הרן. הרן. לשון בבר הלשון. וכן לא יחרן לשונו. ובשבן. בבל
בשואה הבלבלה. והשרוה. מקום שהי בבשנה שובים. מקדש בבנון על עזה
מבן דרומה שלאין ישראל. הוא מן מחנה לאשה. ולא הסכים לבבוא בל הארבה. ונשאר
לבבוא הנשה עבים. כמ שאר לעניין. זאת הארץ הנשארה. הנשה הבשארה ואת.
לך בבבוה. בדום מיבבר. ובבוה־לא. בלבו אבר קובבים. אים מבשבבה אשבן

משרתה היה. הרבי יאנ. הבאתן ונתן הריצן ששמן. ואי אפשר נתן לתבה
ושרפון הרוח השחת ונעשין אלה. הנאמרות עליהם. שלא נדרשה חוזרב
באות ידיהו שנבלה חוזרב. וכן הני. שלו ושיאתה הל עלם. שחזרה קולה חל
חצר לבדר. נאמרה שרפה חשה. עדה לא. ואפר קן. בבראשית רבה. כושלה
ישקב. מבעל לך. ויטיר לך. הדר הלך. שעונו. אלקי. אשר הכו אבן ישקב
בחיבשה. ושל יבך הנאל ששם. ובול בני שמן לסוף ארץ. מצרארץ בני
שמן. ואשם ואלאה הין בני שמן אושלים. אלי הגלגל ובול סיחון שר
היה אצר מדשלבסיחון. כשאמרנו לעבלה. אלי הגלגל היה שלה. וקה אלי
השיני שלמנה. לבסר דור. לפלי דור. ואלרק שאמר הדבה מצר. מתה
שאמרה לאבהים. נשאר לשיחה שלא נבטשה. עלמה. מרקש מן פשוה
השיחור. הוא נלוה. הוא נלה מצרים. הוא שמך לחוס הקצוב דרוזי. מעבר
שלארץ ישראל. כאן שאמר כאילה אשני. ולמדנו שלא כיבש יהושע כאיון
כל מצר הדרומי אלא מדבר צן הוא הדר אחלק שלה שמרה עד הנלסים הוא
בחוס עקה. האחר לעבלה מקדש. כרגש עד שקה. חמשה סרני פלשתים ואולי
הוא סוף מאד מצר. עד היסה הגדול שבמערב. לבנון הרשב. מארק הבנוני
שבבני לבבהם היה הנעבי. והאשקלוני. ששה ששה סרנים הוא מגבה
ומחבילה קאם חמשה. אלי יוחנן איבלוקי שלבים המשה המשבים המשה
הין. שהנים אינם מן הסרנים המשונים. ושל ישלבים חמשה סרני פלשתים
בשמו. והאשדודי. והאשקלוני. והעקרוני. כם תמשיך. ועד נשאר לבבנון
ארץ הנעים. הנעים. שאינם מן הפלשתים עד הגבול שקרון צפונה. הגדולה
ישוב שלבים. ומהפשט לצד הצפון. ובא מן האמרים. מיצאן כל ארץ הכנעני
פסוק ראשון מה שאר מצר הדרומי מן המדבר לאשבר. זה מונה מד רוחב ריחו
אורו המקצוע הנוגר לבבנון כאב הוא. מן גדרום לצפון. מאצן כל ארץ הכנעני
ומעבר לגרונים עד אפקה. עד האמורי לצפון. ואין הגבל. ארץ אבל. וכל
הלבנון מזרח השמש. ובדרום מן המדבר לאשבר עד לבא חמת. זהו כל מצר
הצפוני. שלבא חמת. מקצוע צפוני מערבי. מלבד הסעי. אבני אורישם אחרי
מזרח. הפלה לשמה לבנלה. ובכנוס לחרמון. כל שכנו ושכנו מה שנכל
בארבל שמו הראובני והגדי. עם מן הלשון שלמעשה. הראובני והגדי לקחו נחלם

מעבר אשר עבר שם. ואולי. מנה והלך כל ארץ עבר הירדן. ואחר לקח חפרש אבול
כל שבט ושבט. ואין אשה לעשה כלולה. מיבר הדרמים שהרב כרי לעשה והמלכים
אשר אמר. בחלק שלו ובו מדרמים כשמאבר קבים. בהר הנגב. בעזה משרים.
ואבי ארץ בני שמן. הצמה שבטו ארץ בני שמן מסיחון. הירדן ואבל ירדנה ואמיסר
הערים שעל שפה. הערים ואבנים. הערים המקרות הוא. ואבנים. עלמנה
לא הוא. אשר נחלו אדם. אשר הגמילו אדם. כי הין בני יוסף שנאמרו. בחר
שבט הלוי. כאשר עם לבבי. ולא כאשר עם פי. שהמלכים הין בנגב אחרי. ויבא
לבד לאחר לם שלא. אחר בחרב. ובשבא בחרים. ובן שלשה שבט היה רוח
אחרי. שהיה אותו אחר בבה. ואחר לבב. זה ארבעים ואחת שנה. לחרבן ששהן
בבבוש ארץ ישראל שבבו שנים. שהרי השנה השנית שלאשה מרגלים. נשאר
שלשים ושמונה שנלבו בדרבר. ושנה שכבשו הרי ארבעים ואחת. מחרם הבדול
בנגבים. הוא אבנון שלאחוץ שני. ולבנה. ארבעה הין שמן. רא שלא שם הבל
ישלשה הבנים. ואחרי שקבר אלאחר. אוסר לעבדן הראשון לאחר שבשבן סביב
סבבוהם. בעבנון האמוריים. ולא נאסרו עד לאלאה עלהם. לבן הבאילו לעשון
בחילוק הארץ. מדרש אבל האדם הגדול בעבנים. הוא אבראם אבינו. הוא שנים לם שבארץ
שקבר מאלאה. ארבעים שנה שבשבבו בדרבר. בשבר שכיבו מהחזקו בקרית ארבע.
שאל לא נשאר אלם אחר בחרב. אל בבול ארם. סמך אלארץ ארם. סמך לבבראים
נאה. בחרים אבר בדרומי שלארץ ישראל. ומקבר הנגב. בסוף לחמבר. ומי לבה הבבל.
אבר הדרומי שלהודה. אבבר יסלה. הוא מקבר בר ראשה. מדרומי שלארץ ישראל
בלבלבשבי. מן הלשון. לשון הים. ויבא אל מגבל לעבלה שקרים. אינו מוזכר
ונסב. ואחר. אלה אבנים שהוא שלאבל בולם אלבחוץ. אז כונס לבר בנים שאינו
הלך ישון. אלה בולם אל חוץ. ובא שבב לעבלה שקרים ברום שלעבלה שקרים.
נאבא עבלה שקרים לבנים מן חוט. ועבר ובאלה אל המערב. עבר. לבן. ובל
הנה הצופה לבל בבלבלה. הגיל לה בבנו בי בסוף. ועלה כל מה שהוא שלה מן
המקום עד ירושלם. הוא שלה. וירושלם ולאה הוא יורד. ומעבר לבנו שירושלם
בהבה אבל הבבוסי. וירושלם אינו נזכרי בארבע זה שבעבר קבוש שלהודה היבה
עמו. בעבר שאחר בנבון. ועלה מבבר לבבש בבנו. הוחר הלך בבראשה שלבבש בעבר
נאבאר קדש. לבנים מן חוט. ועבר הצרונה לבר המערב. הוא מונה ובולך עד ובן

ובין הלשונות היתה. הלאומי סופו שלעבר היה הגבול. ובגבול שהוא מעבר אשרבי
לגבול ארץ ישראל. נעשה גבול יהודה ואיש לא כל מרכז שלארץ ישראל. ומן האיבר
לעברב. ושאר ברוחות שלארץ ישראל. ובגבול ארץ קדמה. הוא המקום לעבר
מזרחה שלמדבר יסמאלה. שהוא מקום דרומה. מעמדה לארץ. כאלה יסעו. עד
קדש מדבר. הרבו שלגבול יהודה אינו אלא בעבר יסמאלה בקצוה. שבגבול
לעבר עבוה. הוצ בעבר המבוה. לעבר עבון מן המדבר לעבר מלשון יסמאלה.
מקום שהיה נולד בו. שהעבר ששם בלה רחב בגבול הבעבר הדרומי. עלה לבר
בעבר. בית חגלה. ועבר הוא. מעבון לבית הערבה. ברוחה שלבית הערבה.
נעשה בית הערבה בגבול יהודה. לפנים בגבול לאדם דרומה. מעבר עבור. שביה
שאין עבור בין מקום לבבר. ובמה פונה מלגבול. ומתעבר מלגבול מזרחה
בגבול ובא הוא בעבר לבר בעבון. מלגבול אשר הוא נבח מעלה מדרום אשר
מעלה בדרום בגבל. נעבר הגבל חוץ מהוא. שלא בגבול יהודה. נעבר לבבל
שאין ומדרון הבלמים. מלשון רוחב. מעבון הכוכבים. קן הדרום ומן. משון קצוה
וקוראה מדבר רוחב. מלשון רחב. ולכן קלעו. מלכתה בבוס.
מעבר. נעבר ירושלם חוץ מן הוא. ואינה בגבול יהודה. אלא בגבול בנימן.
שהוא בעבון שלהודה. ולא נגע בקרבה. שהוא שלה. מעבר מעבר. ומשלות לאה הוא
יורד. ובמו שמדבר בשמיטה בקרבה. סבור לגבוה בשן עיטב. שהוא מבדר
מירושלם מעבר. ובאר לשון נסב בגבול. בתן ובמחוה יאמרו. ויעבר הגבל
מבבלם ויסבר. ויבא מלעבר בשן עטרה. ובאר בגבול בעלה מן זה לבר המערב. אלה
בלעה. לבר עבוה. ונסב הגבל מבעלה יתה. עבשיו הוא בעבון שלבר ישראל. נעבר
המערב לעבר. אל בתה בר ישראל מעבוה. שהיה הוא בעבון שלבר ישראל.
בר ישראל בגבול יהודה. לפנים מן הוא. ומן הלאומי הגבל סוף המערב מעבר. אל
בית הגבול שהוא מבר מעבר. אלף ה ליהושע. כה שהוא בבה ליהושע. ויורדו
מעבר בלב לאחר מעבר יהושע. כי עברו כמו יהושע לא בלבדה חברון. מעבר שבבפר
שופטים. ולא נעבר מן אלא מפני המלחמה. קרבה מלא מלא בלבדה שנבו
שנעבר מן מבל שלמעבר. שהמקר שבעבר בקרבם מעבלות. מהר בלב. מאחר
ובבנה. ומהר בלב. היתה עבעה לבל בלבן. בבר לבה. בבעה. מדן הגבל.

בית. מעבר הבלבוב. ארם שאין בו אלא הרוח. נעבר. בית בבר. בית בבר לבן. בית בבר
דברים לבן לבבר בבעמון. יאמר מעבר. בשלם בעבר. בשל לם. אלבר מעבר. ומן
הרים. מקצה לבעבר יהודה. בגבול מעבר יהודה. הוא שאינו רבוצע. לא מעבר יהושע אלא
שיהיה המערבה בגבולם. לבעבר ירים ומעבר. ובקצון מה הוא שלבים
ומעבר. אלה הבבוה שלבן שאמן המבלבן יהודה. ובמקומה בן בבלבה בבלבן
שמעון. בארבע. ומלבה מן שועל ומעבר ואלבלה. ומהרה ובלבן ומעבן.
הרי הבעבר. בהבדה המעבר. כאן ארים מרבבעבר שמה. ובקצון חמש שמה. אמר אני
הבוה ובעבים אחה בית. ומבו בהישוב. ובמקום שלו הוא מן הבוה. מאחר בבה לבה מעבר.
אל ישבי מן הבוה. ובים בגבול ובגבל. בבים בבוקם שקוץ אישבים. לא יבלו בבן
יבוה לבהישבים. שנבו בבפרי ה יהושע בן קרחה. מוב. בלבן בן. אלא שלא הין ה
רשאין מאחר הבבבוה. שמבבה ארבים לאבמלך. ביבים אבה. לא מלבים מאוחר
הוא. אלא מעבל דרו שהיה בירושלם ושמו יבוס. ובבו מאחר מחוץ מלבנים בין. וב
ובשבטו בבן יהודה את ירושלם לא הורישו אבבן מחוץ מחוץ. ויבא הבעל לבבן
יוסף בעבר בבוי שלבבי בבהשו שלבהשע. בבל לבם בבאל בבן שאחר לאחר.
ובבו יוסף ישראל שלבבלה מבבן. ואהבה בן בבן בבן אהרן. ובן בבן יוסף.
שבבל שאר הבבנים מאחרים. בבו שאינו בבבבו בבבן. ומי אבל מלאה בבבנו
יוצה. ובבבנו יוסף. אחרן ראחן. לבו יראחן בבה. לבבל לבאה. המערב מלבה
מראחן אל המערב. שלה בבבל מראחן ובאל לבר מעבר לבבל. מאחר שחרר
אחר. לבאה מהרה לבשוחר אחר. ומשם רוחב הרוחם. עבבים חוץ. הרי מחבר
ויבא הבבל ומשם אחרן בבוא לבר מעבר. אל המערבה מבבן שלבמבר בולן הוא
ובסב הבבל. מהבשם רחב הרוח לבר בבבן. והחוט ובבא בבלבבר מאחרה
שלבאה בשלה. ושבר אחר. ושבר הבבל מאחרה בשילה. ושבר הרוח המאחרה
שלבוח בלבה בלבה מהרה. עד ויבא הרחן. ומשם עבר. ומאחר הבוה. ומשם מלה
הרוח לבאה אחר הבבל הרחב לבבלבה. והבים המבבלה. ומם בה שבר מבלה
אחרים. שבים הבבם מבבלה מהרוחם. ומבבלבה בהבר בבבבן מבאה. לבבר
בבור מבאה ומה. לבבר בבל הרחלה בהרחשה בשבר הרחן. ומהר לבבלבר
ומבאן. ובבלו הבבל מבאה עשרה לבשה שלה בה אבר מבבים לבשבלה ומבבן
לבבוה בלבבה. לא שהבה בלבאה ומאחר בהרחב לבבאה. אלא שבבלו מרבבה

חלקים. אלו שלשה. שהיו היוצאי מצרים. ולפי הענין היו ששים המצרים נחלקו
לארץ. ואלו שמאחרי בנפשי הר אבן. שהיו גם הם יוצאי מצרים. ושהיה בנו
ושל ששת אלפים. ושל שהיה לפם מאה מאיבים שחר בלא נגם. ונשלו הנחלה כמלכן.
כך אמר ונתנו בנבא ברגא. לא הוזקק הכתוב להשמיענו הענין אלו הבנו. אלא
להודיע שנעלם אלו בסודו. ולהודיע שארץ ישראל מחזקת לפם מאבותיהם.
שמלבד אין הבטחה נוגעת לבאי בבחזק. ואיך הלנגד שבטר הירדן היה
לבני מנשה הטבריים. אבל הפות והמצרים. ופות שנאה הנ"ר. היה
לבני מצרים. אל בנות מנשה. שלמצר מנשה לפוח בטלו הנשים המלה מהפות
ער נחלקו לאמרים. היו כתוב שרי מנשה. נבה לאמרים. אפרים נטל אלקן
ומדרים לרי הארץ שכן בני יהודה ובן בני יוסף. וצונה לאמנטה. מנשה שרל
לער עפון. שלשה הנפר. הלמה פלבן. ושלשה הנפר בנפרה בין שלחר ושלשה
דור הין. ובפוק אחר כמ לנפר נאר מים. ומן כרמות אוש ואת ישב. ואר
ובנוגה. שלשה נפרים לה. ויואל. ואבה. ודרכו בני יוסף שבט מנשה ער
אשר מה ברכיה. אשר ראה. שנתרבה מבני המנשה ראשון לבנים שני עשרים
אלף ומשבעמאות. בתנין מה בבנימין ראשון אחד מנעה במנשה בספר
ויבדר שנים ושלשים אלף ומאתים. ובפנים שנים וחמשים אלף ושבע מאות.
דא ער אשורה. ברה שמאחרי לאבחים מה יהיה ערעך. מהנים כי. ולפי פשוטו
ער אשר מה. כאשר אתה רואה. אם עמרם אתה ישר כך מה לבריה ישרות ולא
לפנותם. כשבנו שקורן אישטור. ושם הבנו ערים ומאה. בשן בבבה. כמו
ובראותה בחרבות. אישטרון. אך דחוק. לא ומצא לנו מהר. כי אך הוא לבן
כאשר אמר. לא ומצא. לא אספה. ודבר בראל. ומה שאתה אומר לנגדו.
הישנה ולבבוש בארץ הפלי. והרפאים. עם חזק הוא ורב כנגד. ורבר בראל לא
ואלהבאה. אם קראו לפרזי. ורפאים כנגדו. כי מלה בני כנגד הן. כי הי הי לנו.
אנו שאמר לו שלה הישרה כי ישרה הוא ובחזקו. כי ישר הוא. ואינו ראוי. אלא
אלא לשמר שיבאוהו. ויפנהו. ובראל אמר שאתה עם רב. ואין לו לבד מאותו.
כי הורש אתה הכנעני עלי. שאתה עם רב. כי ברב בראל לו. ואין אחר משאר
השבטים כי. לבלם בן. כי חזק הוא. ואתה שקר הטלה. והרוישנו. ובחוק פרזי
שלה לו הישרה. לל החבאו נעמקים כישראל. שלא השלנו בכם עון רעה.

ושכנו

ושכנו שם אתה ונגר ששון בנגבו ולא הינשם הבה. אלון
בית שלאבנים אלשנה. ויבשנה אלשנה. כל שכנו נשחיטה קנשים.
והארץ נבשה לבהם. ושנקנה הנשכן. היה הארץ נחה לבנשו
לבנים. שבנה שכנים שכבר קינלו נחלה. ראובן ולא ותן שבטו
חנשה בחצי מנשה בעבר הירדן. ובארץ בשן בבר נמל ערל ליהודה
ולאמרים. ולחצי שבט מנשה. הרי חנשה שבטים מחרפים. מבשלים
לשבט לבל שבט אין השבטה לפי נחלה לשבטה חלקים ולא נטוה
אלא לפי השבטים הראוים לחלקה לבד לפי רובו. ולשבט לפי מיעוטו.
כמה של לבד הבנו אה נחלה ובנה. והחלקו אותה לשבטה חלקים
אותה שנבשה כבר והשבנה לבבש. יהודה. ישבו עם בחלק מבבר
ארץ ישראל ששם כמל לו בחלק כל הנגר הדרומי. ביה יוסף מצפון
עפון לבה. שבבש כבר. ושנו יש הרבה לבבש עם הנגר מבגל בדשון
לבוא חמר. שהוא אצל הר ההר בנגר עפון. והשבנה שבנים יחלקו אותה
שבן יהודה לנוסף. ואותה השנגה לבבש. ויהיה. והשלבה. כמו יה כיס
ויהי לבד הבחל לבאה עבונה. ויהי מיעוט בחבל הנפון שלבה מן הירדן שבוא
שבמקרא בהחיל הנגר. ועלה אל כתף יריחו מצפון ועלה אשם אלהשבר
אל עבר יריחו. ומשך בנבונה שלריחו. נעמאר. יריחו לנפנה מן הרוש
בחלק בנימן. מדבה בית און. לנגבו שלבית און. ועבר אשם לנד הנגבו.
ואותה לנקה. אל כתף לוזה שקראה שקבר ביתאל הוא אמנם. ולא אמר ביתאל
שראל הנו. שהי אחרנו בבחל יוסף ויצא אבתאל לקה. לנגבו ששמם
הין. ולוז לא בחלק בנימן היה. שהיו חוט הנגר אלוים ולפנים. כמו שהוא
אומר אל כתף לוזה נבה. שהחוט הולך בדרומה שלמה. ומצאתי לוז מן
החוט ולחוק. בנחלה בני יוסף. ובתאל היה בחלק בנימן כמו שהחזק לחטה
בנגבו. ובאו הבחל. ונסב. לפאה. יסנבה. בנטרות. אור בלה אורך
הנפון מן הנגרה למערב. ומשנפה החוט לבחל הנגבי שלבנים לבל
נגבה מן הנפון לדרום הוא המנגבו. מן הר עלמנו ביה חורון. נגבה
מן הר אשר אנפון לדרום. והוא הנגאחון. הקרוב הנגבי בדרומה
שלבית חורון. ומשם היה מתחיל הקרוב עפון לנגבו שלבנים. ובאלו

הוצ
ל

הוא עצמן לבדו . והיו הנאותיו . מקצת מעבריו . דומיה שלא אל
קדמוניות שלהודה . נמצא רוחב ובול בנין ונול כל רוחב הארץ שכן
יהודה לאפריים . ובול בדומי שלו עם מנגל עמון שלהודה ושם בית הבה
ומין שלה . כמו שאמר למשה בנגע בפיכך היו לשון השבטים חלק
בה . ובול עמון שלבנימן ודומי שלאפרים . נגענו זה בזה . ושם בית הבה
בחלק אפרים כמה שנ׳ ויטש משכן שילה ואמ׳ . ואמס באהל יוסף .
ונשבט אפרים לא בחר . ואף לבנימן היה בו חלק . כרשעים בשיטה
קדשים . נשלמה מקנאה שהיה לה שבטה לישראל . בשילה . ובית .
עולמים . ובחלק לא שרדה אלא בחלקו שלבנימן . אמר פחדים . רוח
מערבית . מעברה אלו עד קדמוניות . ופאה . ומקצ דומי לבנימן
והוא עמון שלהודה . ובלה המתנין המגיע כאן . נמצא בגבול שלהודה .
ובל מקום שלהרב כאן ירד . כמו בהודה ועלה . לפי שכאן הוא מגיע
לן המערב לגמרא . ושם מגיע לן המזרח לבמערב . ויצא גבול מדרום .
אל יס אחר . ולא יעבר מי זה יס הוא . אל לשון יס המלח עמונה . כל
בפרוגן שלשון . נמצא כל לשון בחלקו שלהודה . אל קצה הירדן . מקום
שהירדן עולה בים המלח . והוא מגיע מקצוע עמונה להודה . וכן הוא
מגיע מקצוע דרומית מזרחית לבנימן . והירדן מבלאחר לפאה קדמה .
הירדן היה לבנימן . מצד מזרחי . שהירדן הולך עמדבר רוחב כל מבולם
לגמרא . ועמוד המלח והיבוסי . היא ירושלם . כל אחר שור לנוצה . וכן
בעבר קדמה . חוצה עניים בפסוק זה . רב אמר . לן דומי . לפי פסלה
הבור . מומר מן שהוא לשון כפלים . פלגיש בלגם . לא בארבהן ולא
בשיפולן ולא בשיכונן . ומאוד לאמצעם קרוב לעד אחורין לעד פנים .
דרך שהכפלים נעשים בבהלה . ובמקום שהוא מגיע אחר אחרים הבדר .
סמוך לראשן . הוא במקום האמצעי . קדמה מזרחה עד החפר . מגמרא
לעד החפר . שם עיר שלמה מן מתיה . עבה קטן . שם העיר . על קצן
האחור הנגב . המנסב הנגב . כלומר משם הלך מעבול לנגב . וכן
הגיעה ויהי נוסף לדמון ומהמון מסחר לנגב . עיר מבצר עד . קדמון
כדיכן קדמי הוקמון . עד . לשון עד . מחבל מזיבה . מערב מזיבה .

מקרא כ״ב . ועדי מבצר הין לבמחלה הגדים עד ועמ׳ . ערעה ואשתאול .
משלהודה הין . ונמל ארל לנגב קן סמוך לדם ויצא גבול בנו דן לדם
כאן שלקרב . ועדן נפל לדם ארל בתקום אחר רחוק מגבולם . ושאר
שבטים מפסיקים בגיסם . ולחמן עם לשם . לאחר אחן בתי שבאל
בן קנן . ובמי . פסל מיבה . כמה שנ׳ נפר שפטים . לשם . הוא לשם האמורה
בספר שבטים . אשר נלמ . מן המלכו . מן מגרן לנשמע . אם יבוא מקום
מגלה יבוא . ואם יהיה מגלה מחזור בקבלה . ונשב שם על מדר
הכהן הגדול . ומעבר לגלן מזרחה נהגן בתי . משה אם בכר בארבר ומ׳ .
המגנה - ההקמה המגנה לבר . לבנו קהה הנהגים . הם בני משה
ובני יהרן וחברון ומעל ומשפחה המאפרים מלהלשבני אפרים
נפלו להם אלה הערים שבבל שבט ושבט נגלו כמה שנ׳ מאה הרב
הרבו . ומאה הבטן המשרון . איש כפי נחלתו אשר נחלו הן מגדיו
לגמים . ומאה עלגין . ובנרי הלמים ומאה עלגים הוא בחרים . שיעמן
הבנים מרה עלגים אשר יקרא אחרן בשם . לפי שלא הביר בשעלה
מה שמות הערים שבנבן . ונמצה הוא מפרש מה שמותם . לבר מאר
אשר יקרא אחרן בשם . ומפרשיהן . סבבה אלפים אמה לבדות . ומה
כי שלמה יהושע לחי שבט המנשה . כאשר שלח מה בני ראובן ובד .
עם מה כבר בד ובני ראובן . יש פרגין עם אמיכם . שנשארו בשארן
הערים עם הנשים והטף ולא עברו מה הירדן עם החלוצים . עם הם שלו
חלק בנגב . לנמות שלהם לבבא . לפי שנאסרו הבחור משתקבל המשכן
בשילה . מה נמאה ארץ אחזתכם שלא בחרב הקבה לבשרה . שכתבן
בה . ומבנו מל בעלרן . כמו נבנו מל הנמרן . מל אים מל אים .
הוא הילוד כי לא בגדר ומ׳ . ושנפל לגדר שני פנים מ אים . בנגלה
פיה ובנגלה בבא . אל הושבנו . כלפי שכנה אמרן הוא הקש . יפרנו
לגנן . ומראה מרבר . מחמה לאחר ראה לבר חרפה . נשיבנו כמו ב
כמו שאפרש כן ואמרן בנכם אחר לחרף בנגן כשלבר להקריב המשכן
שילה . שלא ואמרן מה לבני ראובן והרי נבולו מן בגנים ומנכם מה הילדן

אר אן ראבן ועשיו. כל ראבן שבקרא לשון יראה הוא כמו ויואב אני
אר היהודים ובנקיהן אינשי מלך. כי שר הוא שלא מלכו שבטים
אבותם נקבה. ויברכו אליה. ואולן קדש ה׳ בני ישראל ויקראו בני ראובן
ובני בן לשבת. כי שר הוא. הרי זה לן המקראות הקדים. וצריך להוסיף
בה תבה אחרת. ויקראו בני ראובן ובני בן לשבת שר. ואין הפלה לכם
נתלה בארל נתלה אר האיש הנשאים ליבבו. ולשוטט בדרכם. ושוטט
לבוא ולשלול סחורה. ולעשיה. לשון מחברה. וקראו שמו הוקן
בעזה. כי שמקפר אר האיש ומשלש רוחות. כמו שר בעבר ובן הגם
הנשרנו. הסנהבו. ושאול ואשיו ערוטים סוחבים. ואנו אר קרבנו.
חסרה בתר מריבה. ונסיעה נשיה. שמו בר שלמה מהר מרבה. ויבא שמו אר היה. עד כל יחיד ויחיד שבהם. שאם היחיד מרה שלא
לבנות בית בל שלם רוחם אחרי הקונם. ולחמו בבם בעלי. יריחו המ
האמרי והכפרי ומ׳. כל שבעה האמרי נקרים כאן לפי שיריחו
מגבולם בעל הספר והיה נגרה ומבעלה שלארץ ישראל. מקבן לחזה
מכל שבעה האמרי בעבר הים. אלה קדשים. ברוב מקומות נקרא
כל לשון הנהר בלשון רבים. כמו ארבו יוסף. ארבו הארץ. אם מבעלן
מבן. אשר הלבן אלה לבבוהן. לפי שהשם הזה לשון שם שרה הוא.
מביא אר בבם. ראה. הישוע שהשרן לנערבר בני יחזקאל ומ׳
מהיה בנים. לפיכך הכבוד שלהם עבשיו לבן הושב להם בני יחזקאל
והעלה על רוחכם היה לא הביה ומ׳ כי אם לא בזרחקה ומ׳
כבר קיבלתם עליכם בני. יהושע. לא האמרו מה שקיבלנו שלנו בני
אשה. כי לנבה לארץ כבר עשינו. הרי בני יהושע כבר נבנהם וקיבלתם
ויעשה לן חק ומשפט בשכם. סידר להם שם החוקים שבתורה וקיבלם
עליהם. ויכתב יהושע. הנגלה ונק. ובתב יהושע. ספר הנבואה אל
ואצטוון בספר אורה ה׳. ונעמד מבוה גאלן בה אמוראן. חר
מ׳ אחל שלמה פסוקים לן ומתר. ושה עד לנעם כל ישראל שהיה
ספר הורה חסר. והשלמה. וחר מ׳ פרשה אשלמה מקלם בהבה
בספרו. כמו שהין כתיבה בספר הבוה. הה האלה. הבוה אלהא.

הוא מגזה.

הוא מגזה הבה כמו שאמר. האיל מגזה חמשיה. ובלה אחה לעלה.
ויש אומרים מן באלה אשר עם שכם. שכם. ישקב. ויתן אותם החר
אלה. אשר בקנה ה׳. כלפי שהבאו שם אר האדון. כמה שנ לשלה
ויבקבר שם לבני העלים. ואבן הגאר. הה בנו לעדה ומ׳. הא אבנא
הלא נא בהרים לתי קיצא אני. יהב עבנא לבהלו אני מיבמאלבהבן
שלה נשם בל מהמאיר לל מגלל שנא. ונמ יש לבוהרן בשמשם. כי
היא שלבה אר הבבים אשר ביבוה לבם בשלהוהן שלקום. בהמה
סרח. כל שמה. ונקום אחר הוא קולא אוהב האבר חדם. שלהעמדן
הבנר החמה שלם קבר לנגר זה הוא שהעמיד החמה. ובל העבר שלה
אוה הבל שלה שעשה בבר בגל בזה וכזה ולה. ויש אומרים הבר
חדם. ולבה נקראשה הבר סרח. שלשם שפרוהה מסריחן מבוה
שמן. לבר נשם. מלבר שנגש שלהם הל להקן לפי שלא הספדוהן
כראוי. הארבן ומשם. ומיס הארבן. שבה לא הארבן שנעשן
קבר לשבם. משם בבנהן. לשבם החזיקוהן בבבור פינחס בן. אהרן
היה לן לפינחס מלקן בארץ. שיבש מאשר כן:

סליק ספר יהושע : אתחיל

ספר שפטים

שלה שלהם לבא. כמנים
הין שלפי שהיה משכן שילה
רחוק מהם. בבן אר זה קרוב להם להקריב לבם שלו קרבן. נשיא אחד
ומ׳. לבר ה׳ הנשיאים ואיש מאוהב ראשי בה אבות ראשי. אלפי ישראל
הבה. והי נשיאים. הלה נשיאי נשיא אחד לשבט. לה המשבל בזה.
לשבר מבור ה׳ אשר בה. לשבבן הנרשן ובאר שלה. הנשלה הזן.
היא מעבה כבר שלבבם לשוב מאחרי ה׳ בבוהבם לבם מקבם לקריב
שלן קרבן. ובברבה מבוה. אן היא שלעבבם לברבבם היום. הבהבן.
שלא נעשיבן בם יים עד היום הזה. ויה הנקם בשבל אוהן חטא. ואר

אם יתאוה ארץ אחוזתם שלא בתר הקב"ה להשרות שכינתו בשלה
ונתרחק מהם המקום ויהיה להם שורת אלוה שם. ולפיכך בנתם להם
מזבח בארץ כנען שתקרשה. ונתתם אתו קרוב להם. אם בשביל
זאת עשיתם. עצרו לבם והיו קרובים בחיצון. ואחבון אל הבדולים כי יגע
לנו אם הנבדו אתם ה'. ואם האמינו אתם לבם ולעזרה לא בחינאם. פירש
ולא מצם. הלא עבן ועוד. לא עוד כנגנו יתיבי כי שבל כל ישראל היה
קצף. אלמלא שהוא לבדו חטא. אף שהה יגע לנו בשבלם ששראל
שרבים זה בזה. אם בעבר אם בשבל. המקרא שלאחרין מפרש מה
הגשבל והעבר. שנו לבדים שחשבתם אחבון נעשה לנו הקנה על לבבו
אם. לבנות לו המזבח בארץ כנען. כי גם הוא שיש לנו חלק בארץ. כי
בנין שלנו נשם ובנין הבנים. מזבח. לעבר שיש לנו חלק בה'. ובמזבח
שאלמלא שהיינו נפסיק בנינו. גם לנו חלק בה ובמזבח הנבה. ובמאי
הנה. בשאי המזבח. ובמאי אלפי ישראל הם בשאי האבנים. כי
ה' הוא האלה אשר לנו לבנבנו ולא לאחר

תוספות נספת שפט

מי יעלה לנו אל הבמות. על מקומות שהפלנו בעגל. ובמין לא נבמון.
יהודה יעלה. שבט יהודה יעלה בראשה לבנות את עגלו. לשמעון אחיו.
לשבט שמעון. עלה אתו ונשמרנו לבנות את מובל בעגלו. ויש פרשנים
יהודה יעלה. הוא ישראל. הוא. עבק. שאינו אומרים בפסוקי הקודם לה
שמע יהודה אחי. שמעון שמע. ולשמעון אחיו אמר שלחו אתו. בשביל
שם מקום שבנה מלבים ועוד. מבאן אתה למד מה פרוטרן ונגשרן – אל
אלה בנגן. שהי אינו בתר לא היה כדי לפרנסו עד אלה בנגן נשם מלבן
ותרגם בן כאן. ויבאתו ויעשלה. שהלבן נשם לתלים עד. ויעשלה. שלחו
באש. שלחו אש בעולה. אתו כלב. מאמר. ויפיהו. ומאמרנה. והשבו
לנו. שאין בן אלא בנה. אלה מים. שרה בית הנשב. איבדנה שקיא
ראשא. תנני נהנים. היא. ויהיו שניהן לבד ושרה שלריאן לאולבה עד
שיבנה בית המקדש. ומי שיבנה בית הבחירה. בחלקו יעלנה. כדי שיהא

לבל ישראל חלק בבית הבחירה. ובחנה לבנו יהבו מרבנים ומדבנים ואדבנים אחרים
שנו. והבלבלים שבהם. הנחוה והלבן אצל שבנאל בן קנז הוא יעבץ.
בתרבן יהודה אשר בנגב ענו לבתיר הנגב. ושב את העם עם הבלבלים
הישובים לבנון הוא בתקש מאר. הקב"ה שיקנן בן הבלבלים הנעים. שבו ויקמו
יעבץ לאלהי ועוד. ומעון בן הבלבלים הלבן. כי לא הורישו ועוד. הנעמה
ינחם ובחר בן רחבן לאלהי לבן לבנבא. יה. יהבו מישרא. ושב
ירושלם. מחוץ היה בירושלם ושלם. כנסי. ויעבו אבילבן הין. לא הורישם
מפני השבועה עד שבו כוך. לפי שעדין היה עבדו קיים. והוא אמרכל ל
ולנון ולבני. בית שמש בתרבה. ואמנם שפסלו מי כה עבדם. שהיה מיה
משבנו אפרים. מאמר כאן ה' עמה. הוא שאמר בנאם לבן ה' הקלה ולבן
בשה הנבים. ויהבו. עבדי. אחרים. ושלחו מאמלון. ויהבו אה הארץ. מאמ
בתקלם עצמם ואלו ששלחו מקלם. מאמר בה ויהבו אה מלבנו הנר.
שהיו נכנסים לה דרך מנה ולבן אחר שעמד בפי המנרה ובנסים דרך הלק לה
לעמה. לבן שנעלם בראשים ריקים. קלבי מלמד. ויראם מאבנבנו.
הנה שנה עד היום. לא מלבה סמחיב. ולא המיבה נבוכלבנר. לא הורים
אנשה. סיבר הסרב בעבדם שנשהחיבלן בשנבר בהקב"ה שבנה אותם
והורש אה כל ישב הארץ ועוד. ומעל מלאך ה' ועוד. שונה בהרר מלאה
זה היה פנחס. אל הבכים. שם מקום. אעלה. כן היה ראוי להעלותם
מצרים. וכן נשבעתי. מל מה. להוריש אה אויבי. גם אתה. ערה אתרו
באמי. לבנים. לבנים בכלבה בנרנים ופיסה. לשלול לבנם. ושלח
יהושע. זה היה יהושע מקום. אלא לפי שבא לבר ועשה הרע. הבעל
לעמד בן יהושע בשלה. וקיבלו לבנו לשבוך אה ה'. שלחם איש לנחלתו
ובה עבדו אה ה' כל ימי. ובל. ימי. הקנים אשר האריכו ימים ועוד. ואחרכן
ויעשו בני ישראל. ימים האריכו. שעם לא האריכו. לפי שהשלבן בספרן
שלהשנה. הנא שם לבן נעמי שרצה שלהם הבן להולן. בהמה הרס.
מל שם שהעמיד המנרה. הרס מל קבר. בלבוש חבל ארגמן אם שהעמיד
הנה ומנחל בקבר. בבל אשר יאמיר ה' היה בם לרעה מלאכי מלך ואחלן
ולבון מאמר בסדר מלהם. ויקם ה' לבם מושיעים בעיר מנרה אלבוד. כמו

שהוא מעה ונולד בספר הזה. שופט אחד שופט. וכי הקיש. לשון הוה
הנהוג בלבד. ואשר היה מקיש לבד שופטים היה עם השופט. כי יתכן
שהיה מתבאר לבד על הדעה. כן הנעם יותר. ואמרתם. מפני שהקהל הרי
העולה לפנינו מפני אויביהם. לא הבטח רבר לביה נכחה עלינו
הבא עליהם. השונאים בה. חטף בה הוא נקוד. לפי שהוא שאלה ונסיון
לבחינה את ישראל את זוי האחד אשר לא ילכו אחרי בני מלחמה בנעם
ולא ראו את העשה הגדול. והם שנבו ושנבר בעקום. רק לשון רשע
רק לבד הזה לבדו הנחם. לשון רשע. ההבטח דורה ישראל הבאים
מה המוא בוכים. כי שבה עקוקים לבנים מלחמה. רק אשר לבנים שהיו
שובים את. לא יכנעו לאלהותיה הלבן ובפיסיה. ולא נעורבו
לבם. חלשה. פני פלשתים. הם הנוים אשרו הנה לבמה. והבי שבו
רוח. רשו הבוגנה. נהבכו בבה שאחר הקבה לשוה בארבים.
ראה ראיה את נבו שלו. מה הן שהו ראיה הלבן. אלא אם לן רואה
אם שהבלן לבמה נעבל. ואנקבם ראיה את נבו שלו. אן רשו שבנו
אחר בן יכה בן יה. בים. שלו לבשיהם. אה שר הבנים. היא יניחו.
אחר יד יניבו. הנעם יותר בבר מבלי יד יניבה. וכל נשיר בלשון ארמי
הוא לבר בנוך לחתה הוא. ייבייייב שלו. לא היה שולט ביד יניבו.....
ולשון עברי אחר. אחוז. בלי אל האחר שלנו באר פה. אחוז ביד
יניבו שלא היה שולט בה. בנבל אורבה. אחר אורבה. אחר הוא מעלה
בלשון אשבע. רואה. ולשון לבם ולשקרה. שלו יניבו. לפי
שבשאלה שלנו והב מבטיבו. איש בריא. פרים שלנו. ישלח
אה העם. וזה לאחרים ולנוה את הבורה ישראל אשר אם שלנו לשאה
הנבחה ולנוה אחה עד הבכל. והוא שב יחיה לן הפיסה. לקום
שבנסלן שם אבנים לן הבר. ולן הנעם יותם לן מחבון. ובא אל שבלן
ואחר לן ומה. ואחר הם שבלן אחר שהקן את הבל מבלי. ויותן הנעם
הם סלע. הנעאן כל איש. ואנקבם הם לשון שיחוק הוא. כמו ויהם בלבב.
אבל בשתעאים כל איש לן לשיחוק בזה. בשביה העקוק
ק"ו. שהיה באיר ובנבה. ובשעות ביה השני לקיק לקרר הנוק.....

לבר לבם לבלן. ובריב אבה לבשבר. ויקם אבל הבסא. לבן בבה
ויבא אבנר בנה. אחר הקבה אבה הנעלה. בבסאן בבבר בבנו. אלי
אם בשבלים לן בן שישבה בל בסא לבנלם. ואי אה בה. זה בנן. הנבר.
הוא הבבל שהשבן הבוב לבבבו. שקרין לבר הוא הבשבלים הבבב בל
פי הבבה. הלבב. הוא השבן שקרין בבשו. ולבבבן לבא. ויסאבר הלבב.
שובבן שהיה שלן בבא. ושובבן כבה אה ארב הבבב. ויבא הבבשבונה.
הבבם ובבן ובבן אובלה. שבבן בשאן בשבו הבבוב. ובשן בבשבשה לשבבן.
ובבא הבבש שבונה. בשבבה. שבבן שבא בבבבבן. ויבא אבוב בבסבבונה. בן
הבבה אל הבסבבונה. אבסבבה. הבבם. ובבן ובבב בבבבה. ובוא יבא. אבוב
יבא. ובבבן שלבבבן באן. בשיב בבלו. בבבב בבבה. הם הבבבב הבבבלם.
בב בוש. בב שבבב. בבבב בבלן אבבן ובבבלו. ברח. אשבבבב בבבבם. בב
הבבבבם. בבן בב שבבלן בבבם בבבבן אה הבבבה בב שבבבבן. בבבבב שבבבן
הבבבבה בה. הבבבבה. ובב בן ובב שקרין בבבבב בבבבם. רבוב הוא לבבבא
בן. ובבבה יש בבבר בבבבם שבבבבם אלבבר בקים בבבבן שבבבא. הבבן אה
הבבבב בבבבו. ויהי בבבאן. שבבר אה הבבן ובא בבבבבן אל ארב בבבבן בבבר
אבבים שבבה באבב בבבבן באבב הבבן הבבבבב ואבב בבבאב הבבה בבבבר ה.
הבבן הבבבבי. ובבבבן שבבבבן בבבבאל. שבבבן אה הבבן ובבבן אה הבבבן
בבב בבבבבה לבבבבה ובבבן בבבבם שבבבבה בב ישבבאל. בבבן בבבבבי.
לבבבב אה בב בבבבב שבבבבב הבבבן שבבבן. ובבבבן אה בבבבבה הבבן שבבבן
ובבבבבן ובבבאב לבבבם אל אבבב. בבבבן בבבן אבבבבן. ובבבבן הבבבן
בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן
בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן
בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן
בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן
בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן
בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן
בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן
בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן
בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן
בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן
בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן
בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן בבבבבן

פורקן עבר חיר · שנה זרע · בגין שנה הלבן · הלא עוה בל תשיב כי בחדר
בחדיתה · כל שנה בתיבה · ועל כנפלה · בגין אילן בעשנים · אשר אנא
אקום ואשוב שלבינים ארוקן · והוא אבא בנים · בגין דעתה שהיה
נקבים שם · ונגנו מיא לארעה מיקרי · מתרשה · הנים אלנלא קישון · פשר
הנשים שיבבו אלנלא קישון · מתרשה · הנים שהוא ישב שם · בשביה
הנקבים · בגובא · ופירש רב האיי גאונא קלקרין שקרין קוש · נאר הנלא
שהחלב · ובבין אר הנוק לביה נרדם · עמנו פרח האבל · מקי נעמר כדבר
ויש פורקין עמנו לשון נשמר · יהר האבל · קבולייא בלבם · שבקעין בארץ
עם שיבלי האבל לבשיבה הנקבה · אינפא · מנרא בלבם · בלבו · ברק
חדש · ואבנה בארץ · ונשבר באיבא · בנקבה · בעבריה · מינפא בלבם ·
והבבה בנקבה ובארץ — · בברנש פרשנר · בשראל בהבנב עם · בשבאין
פרשנר · שפרבן בהם אינבהם עם עמבה אר"ה · והבנב עם לשון בהשובה
משבה ברבן אר"ה · על הבשונבה ששבה · אנבי אנבי נפול · שמשנו מנרש
אנא לא קיבת הבה שבר הבן ובנבל שבאר לבתר הנה לבה שלבהם אר
הנה · ונחזר בבשר בבים · אנר לבה הבה פוק שאנ פרנבר לבה בפלבים ·
נאנר בבינ אנבי · בהבנר נאנר אנבי אנבי · בפינ נאנר אנבי · אלה"ך בבה
בבנאל נאנר · אר"ה הוא הלהים בינ אלהן · אר"ה בארבע משנבר · אה מבן הנה ·
בגין שנ נזרת משנבר לבן · ומה נשנבה לבאן · כל אנבה קשה היא הנה
לפרש הינבה · ובונה היא בפנבן בה · שהני בארבע ובפנבר נשבה · ובבר
נפסרן שראל בל אינבהם עם פרשבה הינבה · ובשהבבר נשה
לנמוק בה נשבנ · כל אה יש לבאנר מן הנפנמן שלינהן · נשבר · הנילן
על הבה · הבים נלבן בנים נלנים נבנבן · אה סינ · כבר מפנבש מה נראה
בן · שנן כלבן וקול ולפנים ואש · מנבנ אר"ה · והני אה בלקרא קבל · אה סינ ·
מה אינבנ בן · מנבנ אר"ה אשר ירד עלנן · הלבן ארחות · והינ יראים שראל
בשאר בנבנים מנבנ האינבים והינ הנלבים נבן שלהבן בהחבא · הלבן פרנן ·
ענני הפרנן אשר אן לבה חולבה · הלבן והינה · ישבים בבה אבנ האינבים
והינ הנלבים נבן שלהבן בהחבא · ואסבן הלבענני הבבר · עבן שקנבנ ·
בגין שקנבנ · ובן שאבה מנבר מנני · בגין שאבה · בחר עלים חנשים אן

אה שנים · כשבחר לב ישראל עלים חנשים · אן הוקקן בנבתנה בשנים הם ·
ואן שבה בהבנבם אם יראה בישראל נגן ורוצת שבנ לבלם ארבנשם
אלף ראשי נ"סים · שבא השונא שלבן ובלם הנלנים הבקים בנבתנה בבנ
בנובבים · ונלא קשון · הנמנ · ונתן כל · לב אנ דבנה לחוקן · ישראל לאחרנ
אר הבני ישראל · שהבנבן בנם לנינר ברבן אר"ה · ושובנ אלנן · ובבנ אהנבנ
בתורה · הסוחים והשים שבבן ושבה נבל אחרנה · לבנה · בחשבנה
נבבל · יראה ונאנר אינב · ואנבה שבנשבים נבל מנן · לשון לינם · שבינ אר"ה
יראים לנשנה · נשבנ בנבנסיא · וכן הינם · ונתן · הנן הבחלין לנחבה נל
ינא · ואנבה שבנבים רבל נל בנך · שבחן וסבנ את הבשונה כמן · אשר
נקבל בתבנים · הם בסנים · ומבבים הנשבים בנבים ונבנבים · לאנבנ נל
נשאבנ נים · שבהנן נבה רובנ האבונה · והלבנ נל בנך נקבה אר"ה · ואנ
הן נקבה · ברנון בישראל · שבשקים אר ישראל לשבן בנבים · אנאר אר"ה
נבנים בחים שלא באסבר נבם · אן ינן לשבנים · חבן נבר · מנבבה
שבחן נבה לאסף אל נבי הנבנ · נחבנים · בנב מנבה לשון שבבנ
נלבנה ומלבי קבב · ומבבן נם מלבן אין לאבה · ונא חבנן בלם · לשון
נלבנה · שבי נבי נבנה · בבשנ לשון שבה · הנבבי בשבבן · ובבנינ
בנים · שבי נבי נבנה · ובשנ לשון שבה · הנבבי בשבבן · ובבנינ
אנבן · אבנ שבבלה · ואנבה נב שקבנ נבנה · נבלקה הינבה · בים הקנש
ואנ קים בנן שבה שבבן אבנשם שאינ · כולב לבבבאה · נבנ · אן ינן
שבינ לאבים נם · ינן · בנן בנן נבנ בים · שבינ ישראל נבן באבינ
שבינ לאבים נם · ינן · ל אר · נבנבי האנבנ · בנ אבים · לן
שונאים · אר"ה · ינן · ל בנבים · ינן · ל אר · נבנבי האנבנ · בנ אבים · לן
אבים · נא שונה · הנשנ בנבן בנבנ · בנבלם · בנ שנ · ינחלש אנבנ לבי
חנב · ומחבנ נקבא אה לנבנן לבנש אר"ה · ינן · ל בנבים · אר · הנשנ הים
בנ בנבלם · אחבנ קם ושבנ בנבן · שאנבן בן קים שנבנבן · ונבנבנ
אנבה בנבלים · נ נבנבנ · ים לבבנ בנבנים · בחנב שלבאנים אלף
רבלי · שבא שאנן שבים · בנ נבנ · ינן נחנקים · שבים בנבים שבבנ
אר · האנבי אשר בבנן שבים שנ · בל חבנ אנבנ שבבנ · אינ · ומבי
בישבנ · שבים · שבשבנ הם ראשי סנבראנ · שנקים בבנה · ובנ
בנה לנבנה · הם הנינ נבנ רבנה לנבנ בישראל חן ומשבנ · שבי

בישרה . יוד אם שפלה היא . ואיה נשתנה טלה . והרי היא כמו
בהמות שלי . וקרא לו אלהים . וישרה בן בקר ושאר העם שלו ישרה בן
בקר עם כמו לבל אשר צוה . בעבור שלא בראנו . שלהם בכל שלהם הוה
לאסוף אה העם ולבל צורכי המלחמה . כמלכות ראובן . אבל בחלקי בתן
שלמה בן . רבן חקק . לב . בכל לבבו עשותה . ולב היא שהשתיה . ישב
לו בשרפים בן משרפי המלחה לשמרו מי נצח ויהי נגע . שריקה
עליהם . קול עדי המלחמה . לפי קול עדה . ולפי קול עדת המלחמה .
נשבר הדרן שכן . ולא בא אל המלחמה . וכן בן הכנס מעמד בסמוך לנ
לשבר לברוח . ועל אפרצו . לשמור מלכות אדון . ובולמן עם חרף
נפש לבוה . ביזה אה נפשו והקיר עצמו לבוה המלחמה . עם כמו . וכן נאמר
נפלו על פניהם שמה . על הדרכו . כמנהג על מי מקנו . הרעים יבאו
בתוכו הן שכן . ומשן עד הנה . ראש המחנה כמנהג ומנהג עד מי מקנו
בעבר כמו לא לקחו . חמר כאן לגזרה סיסרא ולא בקשו מעבר שכר . מן
שמים נלחמו . ואת הקלה שלמה כמו עבא שאינו רגיל שום שכר לבנו
מעם לבו . ראש הכובב כמעם וסוף לארץ . ומאין אדני . ובכל שלקיבל
מאיר שכן שמים לארץ . שכבוד הדר בקיר . בעין נגד בלבד . בדר
אדכו בעבין שלקיבל . מן הקדמא שעשר מעשלבה נלחמו . אנשמעון
שעבו שלקיבל . בגבר שמים עבר הארץ . ופרש . מאמטלן העלם .
בגבורה זו שקרבה . אי . האמר מן הכיה . בחל קדושה . שנעשה ערב
לב שלקח מעמדים . בראיה בפחים . הרכו נפשי . הרגים בגבה
אי . נע בעבר בעבן . הבין נקבו סוס . נשאלבו שלבי סיסרה שהיה חוס
הכובב ובהבה אי . הייתן והצמיק שמעה . בעין שיעלבון הנלבה ברוחה
ובעלים נשמעים . ומהון שנשלבו בלבן הנלבה בהרוה . בהרוה . אבירי
נבריים שהיו מקבלים אי . סיסרה בחלמה . לשון סוס דוהר . הוא לשון
מרקד הסוס . אדני ארץ . אמרלה כנסה בה . ואמרי לה נבראו חמרבא
הוה . והוה סמוך לחלמה . ולא בא . אבר מאמר . אמר בלק בשלחתיו
שלקיבל . ושבה . הישמים בארבע אמות שלו . בארבע לאה שיפוי

שהבה בין לבין . לשמה . כבכל הנעל אה ישראל . כמנהג אה
הקדמה . מנשים בחל . שהה שמעו בה אבל . ואמר הנה בחל
בבקה שמאיר בבמאה . יעקב מאלה . ומה נלאה שלו בבן ויצא משבל
לאה ויבא בחל . ומנשים בחל הבורכ . עבר . לבה . הן ילדן
ועלן . ואם לא . עבל . הרי הרשע בזה בא ומאבדן . כן יאבדו אשר
יבא . אלה נהבה . לשר . אם לבן שלשיבן בן ומנשה אים לעבדה
חלב . כן בגדים ומן . בכבל אדיים . בכבל ששוחן בגדים . שמאים
נקראן אדיים . שלן בגדים אדיים . לבלבה . עבלה . לבלבה סיסרא
שהיה שוף ונגע ומבל . ומבב . בגו נב . שפחה . ובגבר בגדשהן
לשון נטיה . בהמה מבהמה . בבא . ואם אחר לשון ראיה בגו
בבבה . שנו . וכן חיבו שמאים . אשבב . חלן . הבנה . שרוחה . הבנה .
שבשרוחה . לבב נקו חיה בבה . חבשו . שהיו שם שם כבר נקו חטף
קמץ . בגן ראבה . לאיל חבנים . וכן הבנים . בבה ביבה . וקה נקו
הבנים . וכן חבנה בשים בבה ביבה . חבה שבשים הנבנה . לאשה
שלמן . בשים בחקה בן שלשים . ובבנו הנבנה אוהב . ומשה . הנן
מנשים בחקה אוהב . בגו מדבר בבאה . ומן היא הטיב אמיה .
אמרי . הבנים בגבה ומנדר . בה אי . מהבה . בל . ביבה בן . הלא
ומצאן . הלה . שלל . ורוא מעבבן . רחם ורחמים לראש בבר . ומנשה
ומנשים בשים . פרה . שבשראל בל אחד מהם יש לו בחיטן
שבים ושלש נשים . וכן ראבן . לבוה מעבדה הבמאין שלבבל הם
לה . כן ראבן כל ימיה . כאשר אבר הוא . ואובן יהיו בבאה . המנש
בבוהן . לשבר לבוא . שבמאים אור שבשה . הימים . שהם כל אחד
שלש מאות . וארבעים ושלש בספר ארבעים ותשע שבעים .
והשקט הארץ ארבעים שנה . אין זה מלבדי בבוה . אלא מבדי בבב
הפר . ומעשה הדב . עד כאן מאבר ויסיפו . שהיה נבבר חטאן

על המים. אבל בשורה זו נגלה לכל כל אשר נשמו. ונבשרו מה לפי
מהשלח לתמוא. מהרה. מהמריאה. נבלגן ונרש. שלש שנשים
מאיר קטן בתקוף שאין עכר קורין מהרה. לשון בלבלן. מעורה
קרוש בלבנן. מעבר. פלשים. שנשים עלי הפלה האיבורה
סבב סבב. הם ותקבלם לרעה את ההבואה. איש נבא. זה פינחס
בפרי עלם. אני המעלי. מבני אביעזר בן נחמה בן חשמה. ונמשן
בנו. אבן היה חובון והוא כבבן. אבל לו אבא אחה אקן. ואם יבאו
האויבים לא הרפל לנוסלן אחה. ואם אחבוש. בפרי בקרה בית
חבר. ה׳ שלח ביבור ה׳ שיבר המיל שהקן לכם כמה. ויש ה׳
אחנו. ואם יש ה׳ אחנו לחה מלאחנו ונוש. אשר סיפרו לנו.
פסח היה. אחר לו אמש הקרקאבא את ההלל. ושמעתי שהיה אמר
בלאה ישראל מעבריים. ושה נשמע. אם צריקים הין אבהינו
ישמה לנו בעבורם. נאם רשעים הין. כשה שעשה לכם בנפל
בנפלאחינו חנם. כן ישמה לנו. אה כל נפלאחינו. ויכן אלין
הקה בשמים. לן בבחן זה. בבה הזכרה הזה עם שם שלגדר
סנגוריא עם בני. כל לבש ל׳ הבחומא.. הנה אלפי. האלפ שאני
אמנה כן לבוה בחה שר האלף. הוא האלף הלל בכם אלפי מעשה.
שאחה בנו שאחה. קמת מעבר. לבדנו שבפח היה. יפ הנגפר
העגמר. לבר מאחר והנה עבל שעוריס מהפך ומנ. הנגם
הרעב. אהה. לשון ראבה. מה הבאעלי. כי עבל כן ראיתי מלאך
ה׳. אני ראיתי ועשה אהה. ויקרא בשמן לאמרם ה׳ שלום. ה׳ הוא
שלמיני. פי הקונר. כי הבחור. שהשור כן יקח קרני שור. ופר
השיב שבע שנים. והנרא הבינעם לאיהבנים שבע שנים. שבעה
ובריס הזכרן אחר הבלה. מנקה. נעם אשרה. ולבה ובחה.
בכל כראיתה בהעורה. ואש הבטן. ואש הפלגן.. האחב

הבטן לבטל...

הבטן לבטל. כשבל הבעל. הרשיעון אחרן. והנקמן מקמה.
וכן הנשע. יכל לכל דרך. וכן והנשע. יי׳ ל. אשר יי׳ב לו. בשביל
עבר הבקר הבטנן אם אלה הוא. יי׳ב הוא בעבעלן אה. ביר ונקבן.
ובר בן בבטנן. אבל יי׳ב נרפל עם אן אה. אן בן בבן יי׳ב כלכן
אבל לו אינ נרפל עב בלשון וכן לו הכבוב כאן בשביל אם. —
ויעקם אבינער כל המשפחה.. ויהי כן. שהיה מלאך עב הנקה. ונבר
ובבשאר מקמנה. בתר שהוא אוש מלא הסבל. אבל כל האלך
חורב לא נהמיס. שהבריה כרהה לבלשאינ נעבר.. ויקר.
לשון מבבה. וכן לא זרע ולא חובשן. לא נבבשן לבנינא ארב
הלחה. מבבנה. הזרה בעבם. כמיס הבנה לבנישראל. הזרה
לשון הזאה ראייה. כמו מזרה בארבעבנהן. שבשת עופם ומוש
ומנשים בעבם. והבאר. אוזניה בלבנם. ויעבר בבקר בלשון
ארבי כבבר. כל אשר לבם בלשונ. וכל אשר יבבנ עב ברבנ
לשהבה. הבנ לבר. חוק מסיעבר כי הם לא יבבר שבר הם
לעיריס לברנע לבנם. המלקים ביריס אין זה דרך כריעה בלקק
בלשונ. נפל בעבם. שובבים בעבם. עבל. עבנל כתוב. שהיה
הנור עבנל מן הצריקים. עבנ לחם שעוריס. חדר לחם שעוריס
חדרה שאופן עב האחבל.. ויהבן נפל האהל ויהבר לאהל מבשה
לבשבה ונפל ראש האהל. לחם שעוריס. הוא עבור הענבר
שיקריב בפסח. ואם שברן. ואם משברן. כלומ׳ אה. פהרנע.. אה
מספר הלגס. אה. סיפור החלגס. יה. שונב חילבגא. יה. פשריה.
שנפרנה. ונפקיס. לבקיר עבור אחן הנה. מעבנ הראן. אה. אשר
אנ עבשה ראן ונעשן כן אנבי וכל אשר אה. אחר מן הראשים ומה
איש עבנ הין. ה׳ מלבלשן. חבא מקדם ה׳. ונעמה עלי ינאשן
הקם הקיבן. כבר בנ החיל אה השעוריס. שהיה משנרהם מאשנרה

הבכורה. שכן דרך בני ישמעאל להעניק שוגריס אל בן ישמעאל שלש
פלגי הראשון ואל בן שלש השני. ואל בן שלש השלשי. ובכן
הבנים ולשבר הכסף אשר בידם. ויבינו הרועה מסנו ונסה. ולבני
אברהם הם הבסיקורים ארץ לארץ כנען. ואת הירדן שנם זה
היה יפים. הבאו אל בדרון שבר לירדן. בבקר כשעבר בדרון
את הירדן ברוך אחר זבח ולמרגוע. גם עשיהו עבה בכם. גם מה
חשוב. גם עשיהו בהילכו כאב שעשה הם אחם בסוף. הלא טוב
שלמה שראו בילכם בסוף. מהילכו הבנין שבדרון אני ואשלם
ואשפחה. שהרי בילכם כן מאד הנלבם. ומה יבולה עשורה
שהא חשוב בעשה שלבם. עובר הוא ושלם מאוד האיש. מן
עבריה את הירדן אחרי זבח ולמרגוע שלא עברו הילה אל
הירדן. והן נשחיטים שבר לירדן את ארץ ראובן ובד ומשה.
לאשי. פסוק. ישראל הן. הכף זבח ולמרגוע בדרך שאהב מבאר
שהלבנו מל בנין. הבריקנם. ורעבש נמנם. בקיבר. שם מקום.
דרך השבנו באהלים. דרך ארץ קדר וערב השובנם בגדרי באהלים
שרושם מקום הגיד ואין ריש בבנים. מגלה בגובה ובגבה. שחם
עדי ישראל. מגמלה הרים. עד שלא שקעה השמש. בעבר
הגיה נראה בגבה. ויקעו בהם. ובבר בהן. אחר כבאר בם
הבלר. ונהן הרעם אחר כהם שהבאתי כבאר בם הבלר. וישלחו
כאיר כבהם. כאר אחר לבם. כי כבאר בם המלכים הין. ולא שלם
חרבו לחרבם. הסרונם. לעשו שלחב. השרונם והנו פור.
שנקא ובלמא. ויעש אותם לאפוד. להיות לזיכרון עד השעה
הזרלה. לראות כמה היה הילם כבר. שבעתי תשובהם היה כל
הזהב הזה. ויקנו כל ישראל אחרים. לאחר מיתה בעבדן. מעל
בריה. כרשתן. ולא עשו חסד ומה. שהרגו את בני בנו שהרב

שבעה בנים

שהרב בנים. ופחיסים. בהלים בהשמיהם לעשות. כלא הבנה
עם אלן מלכב. מישר קאבא. מישור שהין בן מעבדה. הנר הלבן
הנעים. אשל היה. לפיה. שהאל בקנם הבא משבט יהודה שקראה
ביה. שם ה. רעבן. פה פרבאר ומה. כשנו. לעזון שוקן. לבאה
דברה. אה. בהי. לבב דבריה. לבקן. בעבון שהוא מיוסף שכבר
בן פרה. יוסף. בבקן בעבב. המשבח אלים ואשים. שאין אות. הלים
שיה שלבקן אלא על הנפים. אל האור. איבל. יבמיה כמקם
אם באה. שאה. הען לאלבה. וישר עבר בחכב. נהגו רבנו בואה
רנה רעה. שאה. עלנו מקם. ועבד קן עבד. בני היה. ומשון הלפם.
ועבדו חינעין. מאבילם ומי שבה. מי מבילם לבינה. עבר עלשבה.
ומי שבה להיה. עבדים לאבילם. הלא בן. ירובעל היה אבילם
והוא מן עבדה. אבי העדי. ובעל פקין. ופה פקין הער שישמן. ובעל
פקין שאבילם הוא. ואמנון אין לו משפט. מלכה בעבר. ואפקדן
אינו כלום. עבדו את. אנשי. תמר. אם באה לקנה. לבה אנים.
בואו ועבדו את. אנשי. תמר שהיה עשיא הארץ מעי קדם. ומנון עבד
עבדנו לאבילם. ויאמר לאבילם. ויאמר עבד בן עבדך לבוקיע
לאבילם. רבה עבאר ומה מקום שם עבאה בגולה. בבמה
בבן בבשה. בבן בלו. בסבה. אבנו ראשון. אבנו בבה. עבה
עבור הארץ. עבה הקבא ראינה. עבר הבבה שבבלם. אילון
עבונים. ויקח העם השלה. אנשי שבה. ויבין. המנים לאבילם
שיראו בני העיר אל השלה לעשות. המציבה. בבמשנה העיר
שלא יהלו לבבם. עבית. יער שבמן אילבה. ופעמים סבב. יקורן
מלשין. בבאל אל בביה. אובר עבית היה שלבעבל בבית שלבם
שלבם. ועלמון. יער היה שם. ויש בורבן עבית. ונדוי שבעשין
בקיבב. שובה. עבים. עבב עבים. פלת רבב. הבבה. אבן שלבים

שלריחיים השנה הקדוש רכ. והרץ והחצץ. כן יאמרו לו. כן
יאמרו שב. כן קדון. כרשעי. שרים. שלים סוסים בחורים. שלם
ושלשים שרים להם. ושלשים שרים בלא מוזה להם. לבן קדון
עריים. לשון שורר. אר הבשלם ומוד. שנבר עלם נשנו מאן.
ויעלם בן אר ה׳. ולא עבדוהו אפלו בשוכרה עם אלם. נשנה
הא. כשלה יאיר. אשר שבר הירדן. ארץ ראובן ובן ומנשה
שהין שכיבה. הלא מצרים. שנה השונה יש מאן. כנגד
שנה עלם שהין שבדים. ומנון. שם אחד. והקדר נפשו נמנל.
כבכם לא היה יחבר. מקום בקבר. לסבל ולכבם שם ערה שהיה
לו בנבלי ישראל. ויענהו. מספר עלי ברוך. ויתמר בן עמון.
היא המלכה לשלה. אר כל דברי. הבאי שבנבה. לפני ה׳ בעדה.
לקום שנאסף כולם. שהשכיבה שורה עלרוב הצבור. עד סוף
ברוחה שלארץ. וארץ אדנה ברוחה שלארץ בנגן. ועברה בא׳
מארץ מדרום לעמון לכבם לארץ בנגן. ובא אל מלך מואב. ב׳
שהיה ארצו בסוף ארץ אדום. בנגרחה שלארום. ובדרומה
שלארץ ישראל. ולא אבה השה הבינו רוחה בחרה כאשר עשו
לבני עשו הישבים בשעיר. והמואבים הישבים בנגר. כשה
שאולם לאהבים לעבור. כך מואב לא נתנו לעבור. ויסב
בדבר. כן המדבר בגרה בצד דרומו שלארום ומואב ויסב
אר. ארץ אדום כלדרומה. ואר ארץ מואב כלדרומה. והשביב
לבן ערב דרומה מזרחה. פנה אל הצפון לסבב אר ארץ המזרחי
ויבוא מגרה שמש לארץ מואב. ויחנו בעבר ארנון לבוא מגרה
שלארץ מואב. ושם הלא לה ארץ סיחון ועוג. וכבשו אר עבר
הירדן המזרח ארץ בנגן ושבו אר הירדן ובבשו לה לארץ בנגן
ורץ המזרח. ויבשו מארנון עד היבק. שאבה אחר שהוא שלר

הם מסיחון..

הם מסיחון לבחוד. עלי ארנון. אלל ארנון שהיו מגבאים בידם
שלא היה להם לעבור שלהם שהי מסיחון כבשום. שלבחר
מגבלן מואב. שלם מאוד שנה שבכבשו אר הארץ מיד יהושע.
עד יפתח. מאז ישלבנו שנה השופטים הנזכרים עד הנה.
עם שנה השעבוד שלבל מואב נמנעם בתוך ימי השופטים אם לא
אם לא שנבן בהר שלם יהושע פינה אר ישראל עשרים
ושמונה שנה. ואין לו מקרא מפי לבנוך. שבמאל ארבעים שנה
ושני שעבוד שלבשן ושבעים בבלבן. אחרי אהוד שמונים
שנה. ושמונה עשרה שנו שעבוד שלמלבן בהכם הרי קמה
שנים. בבוזה ארבעים שנה. ושנו שעבוד יבן בהוכם הרי קפה.
אחרי שנה שנים שלבו שעבוד מדין. ומ שלבדעון. ושלבו
שלאבימלך. הרי לה שנים. אחרי בנשלהמלך. ובבשלמיר.
אלא ששלהה שנה אחר לשנהם. ושמונה עשרה שלבני עמון
עד שלאקם יפתח. הרי ש׳. עבר בני עמון. אל בני עמון. אבל
בדמים. אשר בדמים. הבדל הבדבר. קיטחה אר בלבל. ויהיו
שלהדיים. לשון לבה הוא. ולמאחר של לבדה. ובדומה בלבל
לבל. ירד בבבי. הבחנה בבני עד שומר לשאבר. ובדרש
אבלא לדרשו ל׳ הבחנה עד הדרים. לבני סבדרין שמא נאבא
פתח לבדרן. והה׳ חק. נדרן שלא. עשה אלם עוד כן שאלל
הלך אלל פינס. אז פינס אלל. היה מאבר לראר בדרן. עמדו
בדרכ. ובכן שנהם אבלה ובנבא מהם. פינס שהלקה שכינה
מעמד הימנו. שב בבני הימם לבנים ה׳ עמו. לבדנו שבסתר
אין אילם עמו. ויפתח הוה בשמין ונשולל אביריס אביריס ויקבר
בבני בלעד. לבדנה לקרון. ויעבר עמונה. ויעבר אר הירדן ויבלחם
לצפון עבר הירדן לבלעד. ויש עוד לבדנה והה׳ חק בישראל

מחובר לנקרא שלאחרין. נמים ונגיעה הבנה וגו׳. בדבר הזה
קבעו עליהם לחק ... כי אדון עליו. אפרים אהב. לגבר פחותים
שבאחרים הין לבנים אורה. ואומרין לבם לה אהב בלבד השובים
בבוך אפרים ובחוק לעשה. כן הלקים ובחן. ויבבר אה. ומבחרות
וגו׳. הין שוחרים בחקים המעבדות. אחר כא שיבבר בלוה
שיבבר הבהר הזה אעבור. ולא יבן לבבו כן. שהין מלאכים
בלשוה. אבבן לה בנוז: הן שבר. חלר חרה ובחים. ובוזה.
הער. עבשה שיוזה ומשלך אה השיער. ואל האבן בלוחה.
לבריה האסורים בנמיר. לגבר הילל. השבר להילל. אחרי
אשבר. אחרי עבדה. לה היה הישפע הער ומעשהן לה חלי.
לגיבבל לבולבה ומה נעביל לה. נעבדה נא. נאסף אוהב
אל הבור. כי יבא בבוך. אם בוא לבו שלחות. בבר מאהב
גשבוני ובבע אה שלך. ובבלבוך ובעשה לה שהשלח לבו.
והוא פלאה. בכוסה הבלך הוא משהבה. אין יודע לה עשהבה לא
היום. ובבה הקאר לא השבינבו בקאר. לא היה השבינבו?
בשורה קאר. אם ראיים אר לבוה. לפעמן. לבוא בקרבן
לפעמים. כיראה. שלבה להבריו בם. ויבבר לאשה. על
האשה. ליבר לקרובה. בן הילדה ובחן. עבה בבורים. קיבא
דדבר יראא. כנסה לבורים. וירהו. הוא לשון הבלבה. ליבוק
שלבל לבר הנבבה. וקן לשמין בה הנבבה בהבור. בקראה הבלבן
ד״ה. הוזה בה. בן הבור. הוזה אה בוזה. עלשם שהלבש
ששון. על ידי חלוה שבנה הבלבה בדופנו הבלי בבם ערבים בן לוקן
לוקן בבדה עבבל הבל. וקבוצם ובחן. ויבלהו. ובאיה. ויבל
אבהוא אל האשה. על אחבא. בגיעם. חבירים. לשושבינה.
ויהי בזם השבינ. לגור השבר. ולא שבינ לשאבה. והוא

והוא רבינ לבלי הבשבה. הלישון בראבה אובבן. הלשבבהוא
קלבהבן יבא הלבא. שבבר הימים. בבוב משבבה בימים שבבי
ומילבן בבדם יבא הדפה. לבן שקיבה. החיה. שעין הם לבם
שהוה עד הבבר. הדשבה בבבלבי. ומשל הוא. אילבא בוקבב
באהבה. בוח ה׳ בוח בבוא מן קלם ה׳. הלבבה. ובבושים שהלן
ומבלהם. לבבעהו. לאחר ומשובינו הבבה. בקב הבבם. בבן
אשה לבם הבבה. ויבן אה הבבבה. בבב אלבבב. ויבן משבבוא
עבבן פבה. ויבן משבבב הבבה אה אחיהם. ובן שבבם בלבבה
שבבבל שלה בבי. בבבב הבם. ביבב בבב. יהוה האבה. ובבל יהוה
בבב אלהן. ובבל שלה אשר אבשראל אשורה. הבלה. הבן
הבבבו. הבן הבלבה אבר בבבבר. אם הבשון בבאה. שבבא
בבלן אבם בבב לבב אשבר שלבה לבה. שוק בל. בב. בבשן בם
בבלאין. בובב סום אבבשבן בל. ידבן. כי אם בל שוקי. ובלן
אחר נהן בבבל הבלי בבבבב. בסבב. בבבה. סבבשבם.
בבבבי סבבי הסבבם. בסבב בבה. ובבשן. ובבבבן בלבי.
שם בקום. בבה בלבם בבבן והלא עבבים אבבן לבם לאמר
אבשבשון. שאאבבהן והבבבהן בבן. לא כי אסון בסבב.
לא בהוב אובב. כי אם אסון בסבב. בבה ה׳. בוח בבוה מקבם
ה׳. אסון. קשבן. עבבה. לבה. ובאיה בספר בבואבה שקובלן
לבה שיבבאלן הבבה עבבי. הבבן חבלבוהם בלבי. החבבן לבבבר
עבובים בבם. בלבבא בחבבא בבבבהבן בבבבן. אה הבבהם.
בבבה שהשן. ושבבה בה שבבה בבבהם. שבן הקוא. מבבין שבא
על ידי עבבה הקוא אל ה׳. בבבהם בלבב. בלבבי בבה. ובבבה
ובבהבשן. בבבן עבבבה בשבבה. ויסיעם. ויעקבה. יבבים. חבלם
בקים. ולא בבבב כוחן. לא הובבב בבהחזק. בבבקן אוהב. עבבהם.

עבדיהם הבלים נסיכם. בתלמוד קצרה פלגיהם בלבם. עם הנסכה
עבדו שהבדלו מסיר בו אחרים השרים. ושם הנבל אשר לא. ולשון
נסכה אנרגיא. והאלהים המקבל. ואין לו בלעדיו. והבא לפניה כי
הגיד לה. ניכרים דבר אחר. והקרא לאיש. לשלחן שלמנעם. ויכרון
אחרעבה. מקום המלך לקולם. ויהי עוזן בריחים. מגאבה
בבוקה. ובבוכנן פרשן לה שפרשן שהיו מביאין לו בנהרהם כרי
לאחר בתלגין בן נ׳ כבר כמנהו. בן העבדים אשר הביא בכון
עבדה. והמשכו. משתיר בלבם בבן אולי. ומשנו. אבדנו נא.
אבור ל׳ עשרים שנה ששמרו את ישראל ולא מרדו לאחר
מות העבר ל׳ זה הבר מלקום לבקום. בקם אחר משרו עיב.
ושכר שן השיניה הנות ל׳ לגלגם הבא. וכן פרגל ל׳ שכר האחר
משהבן. ולבר. איברגר בלבם. וכן ויחרל האיש ולבר. ואחז
בזרועה אשה. — ויהי איש מהר אפרים. אנוס שבהבן שהי
פרשיה הלבן בסוף הספר שלביה ושלפלגש בגבעה. בהילה
השופטים היה. ביני שבנאל בן קנז שן. ושומר לה בנו בן אחר הפסל
לל. ומי היה האם כשילה. לבנו שבל. ומי משכן שילה היה פסלם
ביה. ובשלגש בגבעה מאי עבדו שבידשלם לא מוד אלעזרי
נבר. לבנו שעדין לא בפשו אר״ישלם. ואשר לוקח לבן. אשר
נגנב מבן. ויש לדרשה. כי כאשה עזרה לנו. עזרה ומגן. ואיה
אליר. קלה כלבי שובבו. ופס אנרה הקלה כאיבי. הנה הבסף.
אני מודה לך שלקו שהוא ביבי. ואם לקחתו. ושב אל אלף הבסף
לאמר. אל לתחזירנה. ובקום שהוא שם כרי הוא כרשותך.
הקש הקרשו מיד לבנו. קיבלם עד לגסרן מיבי. מיכל בשם פסל
ומסכה. ושבה הבנים. ומיד אם אשבנו אלף. יש מוסרין שהאשה
הזן היא לבלה. לפי שהרבה אלף ומאה כסף ומעבר הוא ביום.

שהובה ימים.

שהובה ימים קדם מיכה לשמשון. אף הפרשיות נסמכו על פי
הכסף הרע. ששבה סאן ומאן. והכף שלבודשבר הימנהם. ביה
ליה. כה שעון כלים האמרים חוק מיה. כלומר הימר בימלים
נבלה. ומלא אריה. הבן לשבוזה הפסל לבוזה. בהן לבנון.
כל הימנו דבר שאדם נבנה בלשון גדולה. קדוש מלאי ימים
והלבנון מן ושעיר. ושמרהנון פקידה לאדם קנין לשון ולשעיר ל
מגשפחה. הנה. מן האם. ומבוהנו אמ״ל לפי שעשה מעשה
אשה שהיה מיהודה קראו מגשפחה. הנה. והוא לו. כן מרשות
בן אשה. אשה ובנו היה. כמו שמפורש בסוף הענין. יהונתן
בן מרשות נמ״ל. לשון בדבר. דרך לבכו. כאשר אמצא פרשה
לשבבו. לנים. לסוף שנה. ומרך בנים. מן חלפה בנים שהן
מרך ומדר לבל בני אדם. ומרך בנים. אפרי לשנו. ומחבר נמ״ל
ומחמרבים. ולך הלו. אחר עמהם. כי לא נמלה לך ירושה כפ״ל
המאי. לבם בארץ מבוכשר. בגר שלם ביהושע. ומא בבול בני ן
מבם. ואף כאן יש לבנים. שהיה משה אם בהילה. השופטים
מיד. מי הבאר הלום נמ״ל. יש בבאן הרבה הביהור. לא מגדעון
שלמשה רבינו אחר. שלם בן אל הקרב הלום. ומי שם פה באדם.
ומה אם ביקר. שאל נא בלים. הרעים שמלבדים על פי כשפים.
נבה מ״ל מיבבה. נבה מ״ל. עלי. כי אין אם שום דבר ואין בו הועלה
ואין בו מעשה. אין מבלים דבר. אין אחד מהם ערוך לבחינו שמ״ל
שמים. הנו ריקם ומבלמהו. בגר שלם בסוף הענין אין מחסור כלדבר.
ורש עבר. ורשים מעבדים. שאם יהנו אם אלם אין עבד עדכי
עלמים עם המחזיקים בנבלה. ומחזקים. והלה מעזרה עזרנעם.
ולבר אין לבם עם אדם. שום בריה כרוחה שיבואו לעזרהם מעם
הערוך. מה אהבם. מלמ״ל מה אהבם משיבם לבר מה מעזרה

בתיקוס שנפל לבן בולבון מה העם חזק אן הרפה ואם מחשיב
מחנעלה ואם הטובה משוארה ונפל דבר בבר בהלבהר שאינן כול
לרוץ אם יוכלו בני התקוס אחריהם הכבה פשטו אם בלבם
ויסבו פניהם בני לן אל הקרא אלהם ויה לו עוד ויה נשאר לו
עוד אנשים מלי נפש כנפנס שש מפנבנן לש שם הנר
ובספר יהושע קרא אותה לשם שבאמן שם אבן טובה ששמה
לשם והיא היה על המשן לשבט לן שתן כתב על לשם נילון
שבאמר היא נלבס קרנשה אבן בתוך משה רבינו כתובה
לן לשבט אם משה ובהה הליה לעבר שלא מנשה היה אלא
משה על יום מלוא הארץ בני סחריב נעלה נאשור והמה
עלין יעבה מבחר אל המרץ כל לשון ערב אינו אלא לשון
יצא נקה בלא יצאה מבשלה לאהוב אם אחיים הואיל
לא ולבן הלה רבה היום מבחרה ושה לערב הנה חבר היום
עם שכל הלבי נכנס נחים לבוא בבה על מבנה מבטר
בנתן לבן כבר לבנן נעשה הבן בתקוס נרשמיה ואם בה
לשילה אם הולך ובל לחמרים כבר כל לחמרים ובל
אפוליר נבקש נלבנן משכב זכר ואין שוה כיתה פנים
כלהם בישי כל שמא הר להרוג כוונן להרוג אינשיבנו
לשוה לבואם לבבנן בנתן לשוה כבואה זן לבשבר בנתן
כבל הבלה ואם חבירים שונים בנשה אחר בבלשבני בנתן
שוה שבים נחשבן לשרה משפחותן שיהן מרחל שנים שבר
שבים אחיל יבי ר בעיל ישיבה לא היו שלטון בה מאלן
היא אחוזה כבר אל האור של בארפה כל זה כלשבן מאות
איש הלבן אל השרה לחוב אל השבר ולא יחניא ולבן
ישבה יהולה כהלה אבל הם לא ביחנן לשאל אם

שני׳ עשרים ושש אלף ההבלן מן העדים ומן הנבנה שבע מאות
וכן נמה בנפלם עשרים ותשע אלף ומאה איש ושש מאות
נמצאו אלפים הרגנים ושלש מאות אלף בחמן אלפים ועמלי
לחמה כששבו בני ישראל אל ערי בנין לחרים העדים והעם
נפקד להגדיל. ויתחנו. שבו לתשב שלהם מלמה. מרבע
מאות עשרה בחלה. הושיבום על פי חכיר שלין. בעלה ריחה
ערף. בחלה אין ריחה ערף. ולא מצאו לבם. לא ספקו לבם...
ירושה מלמה. נחלה השבו נשארה ריקנה. הבעלה ש׳ילך
נמר ויחזיקו בנחלה המלמה השארה. ולא יבחה שבט בישראל
מירחה השלש למלמה. בחקרחה שלמלה שלה לעמונה ש׳בחל
ובדרומה שלמדנה ובחקרחה שלמלה העלה מבחל שבחה לריב
אלנו למבר עלבם למלחמה ומגרנו לבם מזנו אוהם. ויחמלו
לאיש שלהם. כי מיבם ונעזב מה לעשות. כי לא נתחנו איש מישראל בנחלה
שלבש מנגר. אלא לאבדנו מאות אלפים. ואם על השבועה אבם
מקפידים לא עון לבם בדבר כי לא אבם נתנם לבם מבם שבמ
לבם אשמה בדבר. ושלנים לבם אל הנואר. מלמה שלמלה:

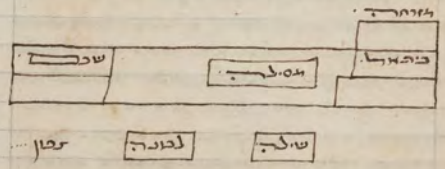

בחיל סבר שבאל. בשם חסרים לבל נמנל. ומקשים
שונה דן ונמנל. הוא יבוס לבונה הנוב. אשר הוא בדרומל.

ויהי איש.

ויקרא איש אחל מן הרמתים. הבל מן הסדר. נשה
מסר מה. הרנה מהנשנו. ויהנשנו מקנים.
ושופט מסר לשופט. עד שהגיע לנמל. ומאיר
לשמואל. בנו ששיבו ומקנים לבמיים. מן הרמתים ערפים.
שם רמה. שבופה. ונמאה. ב׳ מה. ויומן הרנה. מהבמי.
נביא. אלקנה. לו. היה. מבני מבאסף בן קרח נבים בדבר. ביומים...
אפרים. ויומן הרנה בטורא דבית אפרים. ומרגש מגרה לשון
הוה הוא. עלה. היה מגיון מרגל. במרגל שלה. ומרגש מגרה במרן
שהיה עולה בשנה מן. לא היה עולה מאחרה כדי לשמוע מה. שול
ומשמע מבחר. ויהי היום. והוה יום מרגלא. מנה מהה אפים.
חולק חל בחיב. הראוי. להקבל בסבר פנים. ערבה. אשה בנמה.
פנינה. עם בנים. בנים מאחר בנים הגדול. לבן מאה. עם. היה
מרגלה. לה בלום קנה היום מעבדה. לבנן בגדול. אין חלוק לבנן
קטן. בעבור הרעבה. שבאוזן. ובוחנים מאחר בעבור הרעבה.
שהבלל. ולשם שנים נבחרה. בנן ראלה. בנגר ראלה. קנל
לשון בנן. וכן ומשה אלקנה. בבלשה. ושנה נוקלה חלק מיבחר
לבאוהה לה. שהוא מחבבה. וגרה לבי חיבה שבעלה מגאה
לה. קנאה עם היא להנשה. מעשרה בנים. שילדה ג׳ בנים.
אבי טוב לך. מחבבך. אכלה בשילה. לא אכיל ה׳. ואלקנה
חטף קצץ. ונוא בנו מאחי אכנל בשילה. ומאחי שהה. ומבשון
נופל בן נעלם כל בן עבל מיבה. אכלה בשון פרשל. בנו לאוכלה.
לשון לבנון. ועבל הכהן. ישב עבל הבמא. אוהל היום. שבל
לבמא מולה. שבמנה שופט עבל שמואל. עבל מזמה. בנו אבל
מזמה. ה׳ מבאוה. עד הנה לא היה איש שקראו להקה מבאוה.
אלא בן מאוה לבנון. ובנו שבנולה אבל מבאוה. שבראה בעולמך

הפטרה רה

קשה כשיבין לחן לן אחר. ה׳ עבאור. לזה נתיחר שיש זה כאן אחרה
לפנין דבון שלעולם שיו עבאור. בואר בעולמך העלונים והתחתונים
העלונים לא פרי. ולא רבים. ולא מבנים. והתחתונים פרים ורבים ומבנים.
אף אין לן ההתחתונים. אין אלא פרה ורבה ומבה. ואם אינן העלונים
אינ לא אעבר. זו מעאר באוברי לינקר בנו שלו יום הגלו. ומבה
ורבוהו פרשוהו באסבר ברבה מה שרי שוהו. ובלבאור שבראו
בעולמך. קשה בשיבין לחן לן אחר. אם ראה הראה. ובוהו
ברשוהו באסבר ברבה מה שרשוהו. אחרי האור שלא פשיה
בארא. כגון שלשה נגרים שהאשה מרוה עלהן. מרע אנשים.
ענקים. כגון לאו אחר אנשים חכמים וינועים. ובהנו ה׳ שיהא
לאו. לבהר ל ה׳. שומר אר פה. עבה שהפסוק כן הנומר. ומרה.
ומרוה אינש לא הבא עלוי. והלך. אהן הנגר ובהנו ה׳. שומר
אר פה. מעבה שהפסוק. קרמאה יוכן ושלי מוריך לה עד הפסוק.
שומר. לשון המבה. כגון ואבן שומר אר הבר. ולא השמר על
המאוני. ויחשבה עלי. לשכרה. שלא הין מעלן להמבלב בלחש.
לא אדנו. לא אדון אבה בלבר הפה פלבר. נעמלך שאין רוח הקודש
שורה עלך שהנבו שכורים. אל הבן אר אחרך. כלפי שאמרה
לן דבר קשה. חקרה ופסקו שלא הבנה הפקר וכזיון לפני ערבה
בר בבעל. כי מרוה שיחי לברה. עד הנה לפנין קושי. שיחי. יש
מקומות שהוא לשון מנעבר. לא מרוב שיחי ומרוה בהבלונו. אדי
מספר אקשרו ואקזבה אוזיבה בעלו עד כסן. כנגד. שברה מ
מכנסר אוזן. אל הבן. כגון אלהבו בנפש ברוי. אר שלבך. חסר
מ. לבדוש בו לשון בנפש. כגון ובשלבה היוצאר ומה. יהן אר שאלבך
בישרה שבהבלה הבלבה. הבנא שפחבך חן לבהש עלי ראיה
ופניה לא הינלה. פנים שלמעם. ויבאו אל בוהה וידע אלקנה.

הבאן לאכסנ.

הבאן לאכסנ שאסור בהשמיש המיטה. לבקופה הימים. מעונ
הקופה שתים. מעונ ימים שנים. לשבה חדשים ושבה ימים.
הבאן בילדה לשבנה שילדה לנקבים. שמואל. על שם הוא אל.
נקרא כי מעונ שאלבן. אר זכר הימים. יר אבה מעונא. ואר נקרו.
ונרים שנרי בן דבל לדבל. היה מקריב בדבל. עד יאמל. לסוף עשרים
וארבעה חדש. קראין הנוק לנוק. וישב שם עד עולם. עלנים
שלבים חמשים שנה. שנ נלכן חמשים שנה. שוב מעבא העבודה
נכן הין בל מנין שלשמואל חמשים ושתים שנה. שהרי שלי שפנ
אר ישראל אובנים שנה. ובזה הבלה שלאנה נהשנה שופנ.
עא אוהה שנה שלבנרון שלשמואל שהיכן לנ׳. ושמואל בימנ
אר ישראל נשמר על שלש עשרה שנה. שהרי יום שמת עלי
נבה הארון וישב בשלה פלשתים ארבעה חדשים. ושם בא לקריה
יערים עד שהעבון לוד ושמלך שכבר שנים בחברון עלי יהודה ה׳
והמלכהו כל ישראל עלהם. ויהי מקץ שבר הארון בקריה יערים
וירבו הימים ויהין שנים שנה. עא מקן שבנו שנים שמלך לוד בחברון
נמצא משלבה הארון עד שנר שאול שלש עשרה שנה וארבעה
חדשים. ושמואל מר לבני שאול ארבעה חדשים. אר יקם ה׳ אר
דבון. אר שאלבה מנגר. מרע אנשים. ונאלי בישר ברוח הקודש.
ולא ישראל הן אר שאלבר. יקם ה׳ אר דבון. אה לפי פשוטנו. ונגדש
אבנה ישי נהיה בשם ל שמואל בר רב יצחק. בכל יום ויום בה קול
יצאה ואחבצה עבור עליה לנבחר ושמע שמואל. ובל אשה שילבה
בן היה מעניאה שמע שמואל. כיון שהיו רואין מנשיא. אוי אין זה
שמואל. אהן יקם ה׳ אר דבון. שיהא זה שמואל הנביא. ואיפה אחר
קחת. שמשה בשם רבינו. יצחק הלוי. איפה קחת. שלש סאין בדמיא
מנה שלשה עשרים סלה האיפין לפר אחר. כדהבן לחם הכנס

שריד וארבעה עשרה ועשרים וארבעה סאין עשרון סלת לסאה
חטין. ובשמן. לשמן. והעגר עגר. ורבא הוה יתיב ויבאו אתי העגר
אלעזר. לראות שנתקיים בראיה. ורבותינו דישנה שרשי
שהוה לבנין הלכה. שאין עיר כהן לשחיטה כראיה ברבים. בו
אדנו. לבר שנים עלו שהוא הלשרן. ולפי מרש רבותינו שלא
ישמהן מיהה. אל העגר הזה הבלתי. אל האדר ומיר זה ונתן
לך אחר. ובא אבי שאל הכהן לה׳. ארם הישאל כל. לרבר. ארם
משאל בבן לשמשון. הוא שאל. אבינו נתן בלבם. כלומר אין אדם
ישאל לשמשון. הקבה נשמה שלא ישאל. כי השאל הכהן לו. ושלח
לבחירו לו. וישחטו שם שמואל. ויש אומרים אלקנה. נתב פי שלו
אביו. שלבנה. ואין עגר כלום. אין ציר כלום הר ערה כתוב
ערה. אל הרבן. כלומר הות אשר שתבחר מלבחר. ושמה לבנה
שהיה מתאה עלה. היא מדברת לפי פשוטו. ולפי מדרש כתוב
בראש שהיתה יולדת. ובתם. לבר נתתיך חפץ. לא עתה. לשון סרה.
כמו ותתם משם. יצא לבר ונפוכה. כי לו ישרה לה׳. ולבנה מלבנה
לו נתבר שלבנה. כל משמה הארם נתנו לפני. נתבר לשון חנם.
כמו ונתן לבנים הבר. קשה עבוריו הבם ומה׳. כך היא אומרת
שלהקבה נתנו את הבוריו ותחזיק את החלשים. ונשבע ארל
הרעבים. ומרעיב את השבעים. שבעים בלחם נשברו. ולעבריים
נהיה נשברים לשוא מלאה. ומרעבים ונשרו בלחם פרנסה.
ורעבים שהיו עוזרים ויגיעים על מחוותה. הלבן מתרחם. עד
שמה. לה שבעה. ורבה בנים אולדה ומה׳. ובעבור שהשקה אל
ילדה שבעה בנים. רבה בנים אולדה וקומרה את בניה. חנה
ילדה שבעה. שלו כי פקד ה׳ את חנה. והדר ולבשה בנים
וכשהיה ילדה אחר. בנה קובדה שנים. ועשרה בנים הין לה.

מלבוש מן האבנים ואחר קשרא דבני יונאי. הבדן ובכה מה
חשבון דהון חלשין. הנברון נסין ונבונים. – שהיים כלם. על מן
בנוי דקון איהבא ואחרי דהון שבעים כלהון ואין כנוהבא ומאין
בתנוא. איהוסכון. הבן לאיהבא כלם מיון פוהבון מדיקי ואסבר
דהון חשיבון איהבהון ואנשאון זה מוסכנהון הבן נפיהני בני חוים
בן ומשלה דהוה דמא כאיהא שרא לא אילנה. שנא דהבאל ה
מנה נלוהא ודהי הייבא דמאיא סני עמנוא יסודון משרייהא
בני והרוב. בחשן ירמן. בנהנה. כמשוכא הפרנון. הוה אשוה
אה ה. אה פן עלי. מאן פחשוה פן הלמני. אבנים כאשרש
פן שכנה. – ומשנו הכנה. הם קבנו לכם הקיה. דוד סיר.
בקלחה. יוה בכרוב. מחבה. כי נאנו. לשון בחיון. נגר הנראיפון
בן. כרוון נבנו. והוא לשון מנים. שהי הבאם. ונהם מנבלוה
דבי. כי הלבשה הכהן מנילם. כרונון. ומנבל קון הנשה בן
אחנו מנוה לשנה. וכרן עם. לשון הוה הוא. מברכו היה בבלשנה
ושנה. הה השאלה אשר שאלנו כן ואה לנו ישם ה לנו זרע.
הי דנון שכל בנים שיהנו לנו. יהנו מן הנקבה הזו. הי נקרא מבנ
ינסרם. אשר ישבנו. בחשמנו. ובהיגו אחנו מהוו ששהנו אה
קיבנו והם היו מנהיגה עם שיראו קיבנו מנלה שלהם
מאלנו שכבים. אשר אבו שנע מנבירים עם ה. שמנעה שעם
ה מנבירים עלכם. לשון ומנבירו קול בהמה. מנאים עלכם
קול שמנעה לא טוה. ומלנו. לשון ומשנו. כמו ונהם בפלגם.
ליש. דין. כי חפץ ה להמיתם. שבבר נחם נזר דן. אבל הולם
שנהם נזר דן. נאה כי לא אחפוץ במות המת. ויבא איש
הלוי. מן אלהים. הנלה נלהים אל ביתאבן. מאן שהנבא
אהרן בנביים. ומה היא הנבואה. היא שנ כחזקאל. ואנחנו אלהים

איש שקנו שנו השכן ובנילנו מנים אל הנאמן. הנלה נלנו.
הינבהם כי הטובה הזאת והגדולה הזו נהנו לאהרן. אשר נגרה
מנגון. אשר נגרה בחנון. לבבריאהם מראשיה ומה. הני יהה
מקרא מסורם. ובכבד את בנך מתנ לנגנ. נגנים שני כבוד
אה בנך מנגנ. ומה הוא הכבוד. לבבריאהם מראשיה כל מנחה
ישראל קלה סמוהבם לבנוהם. כנ שנ נם בנים יקירון
אה המלב ומה. לבבריאהם לשון סמוכה. כנ הבא נא הנר
אחוב ובבנו לם. לנגנ. מוסב על ובכבד את בנך מנגנ. הוא אהם
ובהבם לנגנ שאהם נבבים מנגנ. ובמה הראהם לבבריאהם מראשיה
מנהבבד. אלה אחרי. שבו פנשם. פסקים גדולה לבנ איהבר
בבנ גרשום ובנו גרנ. נאה כוך איהבר בן אהרן הכהן. ועל מבנ
איהבר היה. עוראיה בגרש ל שמואל. ולשון הגון מלה שמשבנ.
אחור אחרי ביהם ובית אביו ומה. מהילה נהנ בהוה בגלה
לאלנאה הכהן. שנ והפשיט אהרן את בגדיו ומה. וכלי פלגש
בבבנה שקנו ישראל ברוב הגבור. ומי נתם לבם פינחס וכנגא
בן שהיה לבם לבב משר אלעזר. ולהוכיחם. שלבנ הבוהב הגדולה
מבם. ונהנ לב אוהב. שאהב מבנ איהבר. ואחרי יהבלבן לפנ
עם עלבם. שכשפסקן גדלה לאם פוסקן לב ולהוהנו עם עלם.
כי מבבני אבר. אה כני פינחס שכבר אוב כמשנה זבדי. וקבר היה
כיבי ש לנגנ כשנבנה בית המקדש ויבנש שלנה אה אבהר מבירה
בהנ בנ ה. אשר בבר של בית עב. ונשמה עגוק בהן בגלהחנו
שהיה מבנ פינחס שקנ מביחס בנבי הימים. ובני יקנ. מאיהם.
משאהבם מבם. ובנשנו אה זרעכם. החזק שיש לם בבנ. שאהם
אוהבים. ואם לא לקחה בחזקה. והבטה עד משנ. ובאים אה
עבהם בדרך בהוך מנגנ. כאשה הרואה עבהה עגה בבנם

כבל אשר יעיב את ישראל. כשיבא היה עלינים ביתי שלהה.
והיו עובדים שלשראל כפולה ושלשה. כמו שנ שיש לא נבל דבר
אחר מבל דברי הטוב. יהודה וישראל כחול ורב. וישב יהודה וישראל
ויבים כחול ורב. וישב יהודה וישראל לבטח איש תחת גפנו ותחת
האנתו כל ימי שלמה. ולאויב. כמו ולאויב. ויתרו אשים כי
בחוזים. אינו דומה אבל שלאחור נאבל שלהעבר. ולא היה
עקן בבוהר. מילה כמו מילה. אחר אבלהם קשים לפנו אמנם.
בטרם יקעירון את החלב. אף אחר המנהג לפנו עקן. וזה לו האור
שיהיה הדבר כזה אחר ויתרו שני בנוך. והיא ההיה לו אורה
שיהיה כל הפורענות לו. והבטח עד מנון. וכל מלכיה ביהו
ויתרו אשים. כהן ואין הוא עבוק. לאמורה כסף. בשנים
להשחבר מנה כסף. לאמורה כסף. מנשקולה נשרים נרה הוא.
ספתי נא. הוה יקר. היה מנעב. וכן יקר רוח איש הבונה. מנעב
לבנים ארם מבן. אין חזון נפרץ. לה נבואה נגא. נפרץ. לשון
ופרצה. יבה וקלבה. ושמואל שוכב בהיקלו בעזרה הלים הש
השוכבים בבית הקדש. וכן הוקם. ותן שמואל שכיב בעזרה
לנאי. בהיכל ה׳. אשר שם ארון אלים. ויקרא ה׳. וקול יצא מתוך
היכל ה׳ בבית קדש הקדשים שקרא לשמואל. סוף המקרא העבון
מחובר לראש המקרא החמון. יקון שאול הכתוב. ויעמד לו בקולו
נבואה. עלי היה כהן ושמואל מבכנים. ושמואל היה לו. ושוכב
מבחוץ. וקבל הקול רוח עם לשמואל. בשכבו מאיר. שרם ידע
את ה׳. עניין לא היה מבין קול נבואה. כלרום שבמקרא לשון
עניין לא. כבר מנוגע עד לא. ואיש לשון לבנו. וזה יכיח. ועוד
כי טרם הראון מפורש מעבר. וקבלשית השלה טרם יהיה
בארץ. ואמר שמואל דבר. ולא הפיר שם שנים בעבר שעזהן

עלי. אחר שלא שלו אחר הוא. הלבר. לשון עלעלה. עינינו בלבם.
עשה נבר. היא לקיחה הארון ביד פלשתים. הלוכלה. אחרו ביום
ההיל בעיר עלבה. שלו שיתרו הפנ ופנים. ומכיון ואלך אבלה
בעיר. ואשלבה עלבה מרוך אל דור לבהיהם אנשים כנ שמונה
עשרה שנה. הלוכלה. רוחינעש. אישלינו. כי מקלה
לבם. כמו מקלבם לי היה לנו. אבא שכיב הבהוב. מקלבם מקלה.
בבקלה לשון קלה. ובמיון הוא. ולא בהה. ולא הבה פנים לעבוים
ומנולבם. כה ישמה לך. באוהב קלבה עצמה. שלא יבין לבנים
בעונם. וכן שלבה בו. ואשקר שהבל לו ולא כיחר. מבאן אמרו קלה
חכם אפלבן שלבנאי. בא. הוא אדון והבל שלו. ויהי דבר שמואל
לכל ישראל. נביה הדבר שאמר שמואל. ונא לכל ישראל. והיאן
היה הפורענות. ויצא ישראל לקראת הפלשתים למלחמה. והנש
המלחמה. והנשע המלחמה. כמו והנה שנושים עלבני הארץ.
וכן וינושו כלחי. אבן העזר. עדיין לא היה שלמה כך. ביתי שאול
מקראה כן. ומאן קראה שלשם סופה. כבל מה בדבר עליס
סוף. ויתן הוקם לשמה עבר פרשן בדברא. וכסיפי שניה
שפרשה הזו שרוב נביים. מי שאמ׳ אין לא אמ׳ אין. כשירים שבהם
אמ׳ מי יגלבן מיד הלים האירים אלה. ומרשעים אמ׳ אלה הם
הלים האבים את הנביים בכל מה. כל מבה שהיא לו של הנביים
אין לו עוד מה עמה. איש כנעין. מה היה שאול שבעה את
הנחורו. ליד נלים. לו יד ברך מעבה אל יד הדרך. אליר הדרך
מעבה. מפרקבן. אפקיה. עבה הנואר. לבה. עלבה. לבהה
פירושו. ואין לו רמין. ומהאם היבן בחלק. לבה. לבי שחבל לי
לבהה כמלה מאלה. ויסור. לבה אין אות ביסורה. אלא לבד
ה׳ לבנה. נהפכו. שהבן מברכן בכל מה. עניה. עני. לבי

בעוה"ר מדינת בבל · אי כבר · אין כבר · וכן · אבל אינו · אין
נמשל הלקח · אינו ראוי לאישה · פרש · ואל תבא אמה · ואל
תרעה הקאה שאה חטאה ואשה · אעל דמן · עלה עשו · בעורה
מן רגל · המפרן · אסקוכה · וישמעם · לשון שמיעה · בעהוריה ·
אלוהלה · בדבר · ברקשי · אבר הנקב · עברים נגנים בנקבהן
שונאין בני אנשים ונצאין · וישבדו · כמו ויסבדו · שהרי הוא
מאמרה הבכורים שלו · ואפרשון בלשון סלוי · אבר בית הכבדים ·
אהוה · אבר כל אהוה שלו · ירעה · נזה מהבה · ונעשה ·
בקול גדול של הפלגה ורוחם · כן מפרש בתרגום שלשים
ושנים מיום לן אלעזר בן שלר יוסי · בתר שלמן · באי · זה
עשן שלמן שלא חרה אפו ושוב אפו לעשן · אשר · היכן
דבר שאבה מדיס שמעלה · אין הדמאן · ונדע לבם שהוא
עשה · כי לבם לא הסור ידו אף לבם · סרס מלשהם המשה
הם · כלה שלו ביהושע העשה · והאשרוי · והאשקלון · והגבו ·
והעקרון · שבה · מדקה · אשר לא עלה שלה עול · כל זה
לבמיון · שאין אינו מאמר לבשור · ובדל שמעתה אחר בנכון ·
ואם יהא כת באמון שולכו אחר מאמלהם · הבעל ששמה לבן ·
ארגן · אישקיין בבגם · כלי בבר · לשון מלא · ושרבה · הרי
הבה לו מרוומנם · מלגר שאם הגלוה היו מגדרן שירה
עמהם בבר · ושרבה · דרך ישר · ובהוגנו פרשו שהיו מוחרות
שירה רוב רוב השיבה הבנרפם · וכל כמאיהא בשמה בגם ·
ביה שמש · ישראל היו לבר ובנה · לשון עמבה · בקר בנבה
בגייה · ושמחו לראוה · היו מסהבלן בן באמינה ודרך כבוד ·
כופר הפרמי · כפר שאין לו חומה · אבל הגדולה · היא אבן
גדולה האמורה לשמלה · שהלבר באה בתקום מלן וכן נשמה

וכן נשמה · לשון לשכבה · כפר עמרא · ונכבי שאינו לבם · ובלבר ·
בדבר קראה אבל · שבעים איש תשעים אלף איש · ונקל כפי שאמר
עד האשון · ובקה לא תחשון בגרון · ובהוגנו אלהו שבעים איש ·
שכל אחד ואחד שקול כחמשים אלף איש · אחמשים אלף שקל
אחד שקול כשבעים סלעים · קשון · מתנ · ואיש שבאה האדון
בקרבי · שרים וראו הדורעגר · שבאה עלהם בגדן בן עלי · ואה הי
הבורה מעשה הלן בבשרם · ונבו אחרי · ה' עלינו שמעלשו · ה
מסבר אשר לגדר לשמעון ומכוחן · ונבו · לשון המשה · ולשון אחרי
הוא הבטהן לבולמו · וכן לאבה בהם · אין כהם הלבה לאשרם אל ·
הטוב · ישאבו מים וישבו · הדעם יוכן ושבבו לבהון בהוכה כמיא
קדם ה' · ובו משמנו את הוא אינו אלא סימן הבטנה הוא הדיאם לבמלך
כמים הלבן נשפכים · וישבו שמואל בן איש לבעבו על עשרה ·
מעמן שבעים · אי שבוה שכיבר · ושלא ושלה · ושלה רבה · נקבה
היה · אבאן לבדן ובהוגנו עלה מקבה בבוה · מיד כמסבר · עלן
מהבה לבה כך · אלבע לבה שרון · וכה השן · שן בסלבו · ומהו הם
נעמה ויבן את האשבים · ובהוגנו אחרי לא תמאנו שמואל אלא
לא הלבן בדרכי אביהם · שהיה מחזר בכל הקהלות ישראל ושופטם
בעיבהם · והם לא משו בדרכי לבדבה שכר לחונהם ולהוכיחם · ויבן
דבר · לבשמאן לשמשו בכל הנמים · הבן הגר בהם · הבה בהם
שהבא אמה אלבה שלהם · לבשמו בלבלהאחר · לבשמו אוהם
אוזנים ובחים · ובקים לבקהות · מהקבה בשם ומקהה לבחרוקי
שן · הדק · ענה בארבע רבה בביא · עגל · כמו עגלה · כן מחלאבי ·
מן האהבה · שהבלל מאבה שלבן עגלן בגר שישבה את האהבה
אה לדבר · מעשה האהבה · הה בהיה בהם שבשבלם לבבן
כל הדרך הזה · והה בבא לאיש · אם מקבל אמן · הה בגיל לבביא ·
לא היה שאול מכיר בהמשיח · שלשמואל · וסבור שישאל שכר ·
והשורה · הדעם יוכן · מדעם ובכשר · לשון ישר · ומדעם פרש הם
השורה הקרבה ראיה בני אלר ואלה חשוב · לשון עמבה בקר בגבה
ובראן קדרין · רבע כסף · אזאה הר כסף · לבנים בשראל · כתב הספר
אבר זה · ואין זו מדברי נבר שאול · כי לבביא הוא · לבי שקורן אוהן
בבא הוא · והיו קורין לבנים רואה · כבאה הבר ואה · מאריכבר

היו כרכים בשביל להכבל ביופי שלשאול. הכתה. לביא אסה
אסחריוא. אשחרכה שלה הזהרו הבנו. והיו מקריבין שלמים
בבמה ואוכלין יחד. כי הוא יברך את הזבח. אחי הוא פרים על
מזבח. בנענ על המזון. על השלמים ויברכים באכילתם ברון
אשר קדשנו במצותיו וצונו לאכול את הזבח. כדיוס. כאשר
היום קיים. עה יעבור בעמי. ומשולו בעמי. כי הדרך הטוב
לעבור הטב בעלמה שלא יהפשטו ולא יהברון זה מעלה זה. ו
לעבור בכל אחד מעשרה רבה. כלשונע קורין לו קפטרי. ויר מלבנו
ומבנו. ושרע. ולמי כלהוצרה. ישראל. כאן היה רוצה לרמוז דבר
המלבנו. בראש הקרוים. בתקוותה. מסיבה הגדולה כי בדרך מסיבה
היה עכר אי אדרים מיסב הגדול. אשר אמרו לך. לפי שיעיר שאול
שיבוא שאול. אלא עזה לו לבה מה יפה לבד לערכו. אה השוק ו
והעליה. אה השוק ואה היכל אשר עליה. כמו שעליה. הנה הנשאר
מן הכתרת הקרוים. והיעב לבד. לעיכר שיש לבנין אבל. כי לעיבר
שמור לך ומה. כי לעיבר האכלה היה השוק הזה שמור לעיכר.
לאחר העם קראתו. אחריהם היהה לעמה העם קראתו לעמוה. ומלעו
אנ מספרם. הנ יהיה בהבהם. ובהנ לו הענוי. בספרם. וזה
לשומרה לעיכר. ויבר שבשאול. על הגבע מרוחו ומלחמו לראה.
את הקבה. ובמוה לפנינ. ומלך בדחוק מעמו ולא ישמע לדבריו. ומעבר
הנער לפניהם. ולשאול אחר ואהב מעמו. עם קבוצה. ולשהבנו
בהם הבאים בבבוב בנים. בעלמה. כל שנוה בהנסבא לסועה.
לאב לבד. יראו עליהם. כל לשון לאבה לשון יראה. ומיעביר בלעם.
אלון הבור. מישור הבור. מבנה הלם. מבנה קרה. ובנים. אשר
עבשיו אינן הלים שם. נעב פלשתים. סרדיעים שמנו עלישראל
שהיו רודים בהם. ומעשיהם. נעבים עלעני. ישראל. הבלבאים.
סיבה סמריא. הבל. סיבה. וכן חבל שאול סבנו. משיריה רשע
מהבנה. מבה. אסחריוא. עשה לך אשר הנצא ירך. אהקין לך
מאוני מלבוא. כי הבאה האוחה. האלה לך. הרע שיבה. אחה
וכשם שאנו לך אחרה הלן. כך הקיים לבו הטובה. והכן לך טבה
טבה. מלבש בה שהבל. וילה לבני הנבל. ולאחר שהלך
הלך אל הגבע לבני קדש שאול אנ. והנה אנני. ירד אלך נשק

שבעה עמים שהרל אהה. הוחל. הענין. לב אחר. רוח אלהים ר
מלבוא. ומי אביהם. מה הנה בלבו חי. אביהם שלבביא. כי נבואה
ידושה היא. ואה. בבר הנבואה לא בבר. בעשוה. היה כי. ולבר שאול.
אמם שלא. היה שם. בבל הנרבל שלו שנו. שהיו בהוסם שהם
באמרוה. ובהנן בקופסא. והנביא מבנים ידו ונטל אמרה אחרה.
נהבא אל הכלם. בבה שהבנו שם הבאים אה כלבם. שהיה בוה לן
הנבולה. ומגדש אמרה. ר בבחוצא אל הכלם. באוים והעמים. אה
לבם שבא אינו הנון לבלבנו עד שמש אל באוים והעמים. אשר נבנ
לה בלבסבה. בבין לחל הטאים לאיהב החלא לקקים. בלבבהן.
כלבנם ומן. בהשמנו. ומגדש אמרה הביאו ל סיפרי הוהבם ואל
ואשרפם שלשבוב בם לאיבא עמנו ומאבי ומה. הרבה. בירוק.
אחרי הבקר. אחרי מקנ מלבנ מאה הבקר. מן הטוה. לבקרן לבהמהבו.
ויפקדם בבקר. ובהבנו אל בשבי ארסים. מי האומר בלשון בחיון.
שאול. ומלון עמנו. הנ אומם ובהיה. ומלון עמנו בהנה. ומלש
שם המלוה. לפי שבראשונה הין שוריה של בבר. ושבה הרבנו לוה
ואנו קבנו ושבבו. אחרנו ובהבנו קבנה קבנה עמנו. כראיהא בהסבה
הענוה. אה שוב מי לבהם. בטבוה. ואה. אחר מי לבהם. בשהיה
מחבר מעבר אלעבר לשפוט אוהם שלעמם. ערכיהם הייה הלך.
והיה כי לטול המחר משלהם. ואה מי מלבו. כל לשון מרוצה הסלוה
לנשוק. לשון עשוה ודבק הוא. הוסם לבם ומבנו. ואשלה עמי בו.
כלי הנעלה עמי מן השמש בשביל הענין. ואשיב לבם כלשהאמרנו.
ואמרנו עד. בה קול. ומאה ואמרה עד אנ בבר בפה. ומה אחר מגל
מקמנו. שהופנע רוח הקן בכל שלמעה. כמאיהה. בהסבה. הבור
אשר עשה אה משה ואה. אהרן. לחיות בנוסם לשלמוהם לבנוא
אה אבוהם מצרים. ואשפטה אהבם. אה נוכח עמכם. ומבנע.

זה בינתם. כדון זה שיהיון שכא משכבו כן. הרי שמנה הכה. שלשה
קלם. עם שלשה חנוני עלה. משה ואהרן ושמואל. לענין הקל
ברורו. כמנין בנוי. כל כיה כן הובמנה על הלוי. עריך לנלן אחרים
כאילו אבי שבאו ביום. והיהם נם אהב. והקימנו לאדון ימים.
נם אהב נם הנלן. והיה יי ה כבה ובאוהבה. כלומר והיה כבה.
אחר שהיה באוהבה. וכמו שהיה באוהבה. ודבוהבן אחרון
כבה ובאוהבה. המוני. שכבי. הוא מהה בנימין שלמתים. הנבון
ונמון ונמון. ונשוש שבלי הבלה. אם יכול לשנה את הנתים. כך
אם פנינה כבה בשלמה היה כה בהבלה לנמון על האויב. ולא
היהם עריכים לשאול אלה בה. ואמר שאם יקח. הלא קנין חנים.
היום והנשמים סיים קלה. ומשה בנוים הקה לבא פוענה
בבה. ואמר. ישבה כה. ואקראם. ויקח קולה. ואמר. ולשון ואם
כלא היהם עריכים לנלנל בי בשאל לבה אלה כאשר שאלהם.
בשבר שלא הנדול. שכבר יצא שמו עליהם שהוא מנשיבה. ולמשן
לא יהשבו שם נלנ. הואיל שנשבו. כמו ויואל שאול אה העם.
נם אני. מאחר שהשבו אהם לשוב אל. נם אני חפלה בי
אנלל לבקלל אל. בערכם. קשה שאול בשבר. אנרו דבריהם
בקשה שלא יעשה עמם חנם. ויש לפרוש קשה שאול בשבר.
בשנה ראשונה שמלך בה. והוא מלך שנה בשנה על ישראל. ובשנה
ראשונה לא ידבר לו שאול שלשה אלפים. אה נגיד פלשתים.
מרדיו שהיה לבם על ישראל. והשיבהו בבשנן בנים. ישמעון
העבריים שמרדנו בפלשתים וישמרו מהם. נבאשי ישראל. נבאשי
ריחם בפלשתים. לשון שנאה. אחרי שאול הנלנל. היא שאמר לו
שמואל. ויפרה לפני בנלנל. קלקה בה אין. בגזרת בה אין.
בחוזיים. מקום קבוצה חוזיים. אישקניר נלנלם. ובצריים

ובצריים. פלשתים.

ובצריים. פלשתים. ובבורות. נוטרים. עברו אה הירדן ארץ נד לבורות
מבני פלשתים. שהפלשתים היו בארץ בצד בעבר הירדן ילה. חירדן
אחרון. מהירדן לבה אחרון. ויחל. האחן. לבעבר אשר שמואל הרי
מקדא אה מסרבה אחרה. לבעבר אשר שם שמואל. אן לבעבר
אשר לשמואל. ומוגבה לו ושם אנשים שרי נדודים היו בן שאול.
היה לו לבחרב לבן שאול. אף כאן אשר לשמואל. שאול לשבטה
ימים הוחיל. עד בואי אליך. הנשו אל העלה. אה מהר להקריב
בבמה. אה ששה. הלא אלהים לה הנו ירד אליך להעלות העלה.
אני אעלה אוה ולא אה. לבעבר היום בבחינה היום. ואאפק.
בהחזקה שלרצון שהיה לבי אומר לי להמתין לה. ולבריחי העמוה
אה לבי ואעלה אה העלה. כי עבה לפני ששחה מאה הכן אה
מעמדה לאחקום שכן אחר משה בהרה לבלה סוד מן המצוה ימן
ושמאל לשם. אריך ימים ואמר. הא אם סר. לא אריך ימים. ואם
האמר לא עבל מצוה בבא באמר אלא שלה הנרה. הרי כבר נאמר
לשמעה אה כל דברי הנרה הזאה. ואחרים לבלה רוח נבבו ולב
לבלה סור מן המצוה אפלו מצוה בבא. הנמצאים שמו. כי העם
נרנן משלו. ואלו נשבעים. בא הבשים. שמנים כן לבושים
הוא ששמנו. ריאיר אומר אם הבשר. והרבם יוהם אפנא. זכן
פרשו רבותינו עבוה אם אלה. מן שרק רע ומזיק. ומרש לא מצא.
לא היה מצוי. בהיה מלוה שאול. כי הפלשתים נמשלה
בישראל והם העבירו כל חרשי ברזל בישראל פן ישנו כל איש
לבחרב. וירדו כל ישראל הפלשתים. ושבעים ישראל עליכם לה
לחרשי ברזל לשנות איהם קרד ומרה. ומחרשה. הינו מקום
לירד אל ארץ פלשתים. מחרשתן. שוק. אחר. קילוטי. קדרוסן.
בשנון מחרשתם. פנשיהן. והיה הפנה פס לחרשה ומרה.

והיה לה לאותה שהיה עורת לה לדור אל פלשתים לנוש.
היה לה הפנינה פיס לגיא בלבנון. שיש לה הפנר פיר־ואדוניס
הרבה היא היה לה לדור המרשון והאיבם. ושלש קלשון. הוא
מלבם. ששוי כמין שבר. שקורין פורק בלבנון לו שלשה שנים. ולבנב
הרובן. לחדון בראשן לנעצו ולבנבו כהרו הגדרב. והנעצו לב
לשאול על ידי נם. מצב פלשתים. דרך אשר עצא לשוטר מהם
מצב. ולשחיר. לשחיר הם הפרשים. ודיס אחר השלב ושלבשיר
שקורין ענבל. מצב. הם נעבים לשנור שלא יראו מן הנר משחיהם
בהם. אל עבר מבחש. הפלשתים היו חונים בחבש. ובחבש בהר
ישראל בנגד שלמה בבר. ובבר היה בראש הר. ושני הרים זה
כנגד זה. והגיא ביניהם. כמו שאמר בנגנן. ומצב פלשתים נצב
ומראל עבר מבחש שלמה בבר. אל גיא שביניהם. מעבר הלם
כל הלם ולמה שבאמרא אינו לשון הזה. אלא לשון דבר שבעברו
והוא מראהו כאצבע. ובלבם אינו לשון קשרו. אלא לשון עבר
מעבר הלם. גיא שני הרים מקצה הנבעה. נשא אפוד אודים
והעמים. ובן. ובן המעברות אשר בקש יונתן לעבור. כהיה עשוי
שן הסלע מהעבר הזה לבן המעברות מכאן. ושן הסלע מבן הם
המעברות מזה. הגיא הוא קרוי המעברות. והיה לו סלע מכאן וסלע
מכאן. זה מעבר מזה. וזה מעבר מזה. והגיא בין שני המעברים
ואותו הגיא היה יקש יונתן לעבור. שן הסלע האחד בצד. ושם השני
סנה. מצוק מצפון. משופע ושלה נגד מכון אל מחבש. מגרון
בגבע. שמתבה יצא יונתן. דרומה. והקשתי בבטון רוס.
ובקרום ב׳. אם כה יאמרו דרומה ושלה אליהם. שעבר מעלהם
ולבם רם עליהם. ואם אמרו שלא אלנו. פחד הקב״ה בלבם ה׳
מרגלים לגזם מיקומם. עלירון ומלבן. כלב׳ בכל כחו ומרוצה.

כבחצי מעבר מלך שרה. בהרן שיעור מיהר הקרע מלא חצי מעבר שם
בחודש שלבחרישה. מלך בקורה. מעבר. הוא הלב הבחרישה. שקורין
ריוא. ובבוא גדולה היאזו שהיו קרובים זה לזה. ובבוסס לעזור זה
מה זה. הצופים לשאול. הצופים אשר הילשאול. בבחר בנימן.
צופים. כמיגש כלבה. והה הלמן שלפלשתים בגדר מקוחן ולך
וקרב הלוח לעד ישראל. מעון. כמדבר. מקרו נא. לשון פקידה. כמו ה׳
והבקרנו לבקרים. הנשה ארון הלוח שם כיום הזה. והעבדים הי׳
לפלשתים בשדרה מחנה. יראה מאהיגל שלשוה. והיום נתכו בד
הם עם תכיריהם. להיות בשדרה אחיהם. נגש כיום הזה. הין אנשי
ונגשים לבלחם בפלשתים. ויואל שאול. לשון אלה. אשר יאכל
לחם. כל מאכל המשמש. כמו נשחיהה עם מלחמה. והנה לבש ד׳
לבש קנס בארץ ישראל. והנה הלוך לבש. היה הולך לבש שהיה עטוף
מן הקנס. בעמר הלבש. בקנה הלבש. כלו והשם סוף. ושוחה בעמר.
וסוף הם קנס שלאופס. וכן אכלבי יער. עם לבשי. ובלשון ישמעאל
קורין אותו לבש. סוקיר. עבר אבי אר העם. בלבל אר הלם ואר השלמה
רשתה. ואר ישעתה בשיר שמרים. כי שבה לא רבה מבה. בחנה. ויעט
העם. כמו מעט העם. לשון עט וקר. ובו בקר. אותר אני זה אותו
שר בנו. ובכר קראה הנעריה. והבחנו אמרו בשחיטה קדשים שהיו
מקדשים אותם שלמים ומוקלם לבני מריקה לם. הוא שאול ויאכל
העם מלבדם. אותם קדשים. ומרין לם בחזרק. אבן גדולה. בחרק
נגד אל היום. מבנות יום. ובנות מאבר ויגשו איש שורו בידו הלילה.
דבחנו מלכן בדבר בסוף מבחיה. יש מהם פירשו כאן בחופם כאן
בקדשים. יש מהם פירשו כאן בקדשים. שהוקשן לקרב בבמה גדולה
כאן בקדשים שהוקשן לקרב בבמה קטנה. מזבח אל שלה בבמה יחיד
שבשירה נשמע בלה. אבן גדולה. נשאה לגדוק שלה לם והקטר

מלבד · ושמשרתה בזה · כאן · לא סכין בדק לה · פגע בעצם · הבריזו
בגבולות הרבה · ויהי האבנים נפרעים בעצם · הנה · בהתר שלחולן
שאמרן בלבה · כך אחרים בחבים · אחרו אחל · אחרו הגזבה ראשון
בגבעות שאול פנה העם · שרי העם · אבן הפינה היא המשוחה · לעבר
אחר · לבקיל ארול בין קרבה וביטנו · הבה הגיע · הן ארול אלה · והעם
יצאו נגיים מן הגורל · ויפלו העם · הבדל בלשאול שבועה · ויעש
חיל · ויאסוף חיל · אבנר בן · ובן היה דוד שאול אמרו שלם שנים שנים
בני אבנאל · ואל אבנאל נקרא בן בדבר הגיים · שהיה מעלה לרבים ·
בעבור האפלה · ואמר שאול · לשון הזה · ושהיה שאול רואה איש גבור
חיל בישראל אלו · ושהה שיעור דבר · פעם אחת בסלה · ושהה הזהר
בעצמו · תשוב ועבר שה · שהיו בעלי כשרים ונשרים נעשים ונוגים
לבהמה · ישאנו שאול לשון הכרזה · כמו ויקרא שאול · ויקרא בעלאים
אבן לבל אחד שיקח עלה מעצמו שלמה · ואחרכ מנה אה בעלאים ·
לפי שאפור לנטרה אה ישראל · שבל לא יספר · ויבר בעל · ולחם בעל
ובהוכו אחרו עלבעמי הבל רב מן בעצמו · נגה בשבל נפש אחרת
אמרה הרה עדוף עבלה בעל · כל הנעשה הלבן לאבל שכן · אבל
אבל הנא · בבלה מהחטאה · אל הקני · בני יהרו שהיו ישבים בגבר
יהודה בגבר עד שהלבו אבל · עבק לבעבר הרה · ועבר · הוא נעמלה · אל
הבנבנו מלבן עבר · נעמלה היה שם · ושבה הנבר · ונעמלה · ושב בארץ
הנבר עבר כל בני ישראל שהיו נפשרים — נשה ואהרן ובלקנו
ישראל · והרי הוא מעבלה באלו נשה עם כל העם · והעשנים · אין
לו רעיון · והם הבריאים · ואומר אני לשון נשנה · כמו כסף משורר ·
על שם שהוא כפול בבשר ובשולן · ופר השיר שהנה שהנה שנה · נעלה
נבפקה ונלם · נעבקה · כמו נבקה · והעלם שפלה בו · בהתבו · בהשבה
עלהה בלבו על מלבות שאול שהמלכתו · הביב לו ויך · הוא לו מעבה ·

הוא מעבה שלו בבלהו וירבא אה מעבה · ההרוס בהר הבעל · ויעבר
הנעם והוא מעבר לבה הבן אחר לבבא ביה כיבאה · הרק אחרים · בהבעה
הלבן · ראש שבטי ישראל אה · הנעם · ובבן שיבוא בבשעלעבר
ביבא בבישבלעבא בבה שלו שה בבעבן בעבר דורה · עד בלבה אחה
ובן ראשי הבבר · בבה שלו בהרשבה אה הלבן מעבר · ויעבר הנעם
קדם ליחרמון · הבה שבעבר בהלבן · מבקה טוב · טוב מבקה · בהקשיב
מחלב אלה · כי בחטאה בקסם מרו · ואון והרפים הבר · ובעשה שלמון
והרפים · בקשעבה שלהבר · בקהבה ובבן · אדי בחוב בבראה בשאבל בקשאה ·
בן חובה בלבאיבה בלהסיף עבל מלי בביאה · הבר · לשון הוספה · ויבבר בן ·
הרבה שלבן בבריה ובאיבה אה העם · בוראה הארוני שהיה השוב בבלבה · ויחזק
בבבה מעלבן · לפי פשוטן ומשנהו · שבשבה שמואל לבבר · אחן שאול
בבבה ומעלבן שלשמואל · לפי שהיה שאול מבקש הימנו שיהיה שוב שלא עד
שישהאוב בבלבל שהיה שם אבל מעבר · ומרגש אמרה חלקים הארים ·
ויש אומרים ומעלבן שלשאול בבעבשמואל · ומסר לו סימן זה · כי שיבוה
בבבה ומעלבן · הוא · ומלבן המבן · הוא שאומר שאול לדוד ביום שבבה אה
המעבל · ומעבה כי מלבן המלבן · ובבה בבה ישראל לא · שקר · ואם האמר
אשוב מעבנו לבבן לא · ומעבל עבר לשול המלבה בבי שבבה לו הקבה · כי
הקבה שהוא בבחון שבשמואל לא · שקר · מבחן עובה שאומר לבן · אבל
מעבנה · אבל מבבא · אבקסר בר הבבה · באמה · ומעבה · ומעבה כי סר
ובבה עבה אל מבבבה הבה · כאשר שבלה נשים מרבה · לבמשבה
אבנבה · מבמלבה · שבה הבה מבבים בתוך ישראל · ומשפ · המבן
לאבבה · ואין לבבה מן ראיון · בבה הלחמי · ביה לחם · בתר מבבה לחם ·
ובן דיר בל לבר שמלו בשר הבבה · בתר ביה לחם · ביה שבשבשה בבבל
קרבה ארבבה · אם בא לבבל בבה · ומבל בבן שבה הבבה · בתר קבבה
הארבבה · ביה אל · ביה השבשי · ביה הלחמי · ויחרון · מהרן

מדרן לבבו לקראתו. ויאמר נגף ה׳ בשאול. ויאמר בלבו אין אמר
זה ובאין לבלבו. אל הבור אל נראתו. אל יפי הואין. כי נאסתיהו.
לפי שבטלן הוא. שלא יחד אף אלאה בדוד. כי לא אשר יראה האדם
אלא שקראה עינו ראה. שאתה לשאולאנו הוא. כאין אב
מוריע שאינו ראה. ויעבר שם שמה. הוא שמואל. שאין הקין
שאין הקין. לא נסב. לא נשב לאהל. כל הנשב סערה קדוישה
הסיבה. והלא ה׳ רוח אמה. עביר לפנך. הנה עביר לפניך אשר
ישמו בעזרך. אחר לקבעריה. מאחר שהפס רוקח האדומי. ונדע
נגן. כל עצמן נהרגון לבמה עם רשע שלשאול ברוך שיהקא בו.

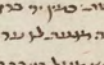

באפס רגליה. כל שם הקדוש. איש הבנים. איבוד לבאה הנשרבה.
ונעמוד בין שני הנערה. ושרין קשקשים. כאין קשקשות בגס
עשרים אבריל. נפקן עלנקבי השרין קשקשה לבלנב. ונצחה
נשה. כאין יד בריל הוצאה מן הבוכב בגד החוטר. שקורין של
היה מעטה לן ער הגלין. וכיון נשה. הספיקנשא נפיק מן
קולפא אנבל בן בהקרי. כאין חני נשה כולנה מן הבוכב נשה
בין כוכבי להאין עלנאורן מן הארב. באנר אורנים. כאבכן ל
רבוראי. אשנבל. שש מאות שקלים. כל שקלים האמורים
בנבאים הם עגול. לבד הצאו כולבה לגרן מלחמה. לחם אחר
בגדי בשבל כולם. ובהנאי שהוא אפרים אם. וכל להלחם אחר
ענבר. הלא אבר המלחמה. אינו לא של אלף. ולא של מאה. אלא
כאחר האחים. ואלף שנלחמנו לבם כמה מלחמות. אני הרגתי
את הפלי ופיתם. ושכרתי את הארון. ואתה נשמתה עביר לשאול
ולא הנשיב אחבר מיתין בנ׳ בהרתו. כרן לבם. כרון לבם. איש
את שאול ורד אל. אפרו בה לחם. ושנה כארץ אפרים כא ל
באנשים. נגנה נבנס״ה. אנשים החשובים. ורוד הוא הקין של

שהיה בבית שאול. מקולם לבן לנגן לפני. ודוד היה הולך ושב מעל
מעל שאול לבית אביו. השבט והנבר. אמרו רבותינו כל בטלן ל
מקרה שמת. חדיני הלב. בודבון הלבא. לשון אלף. אני אמר
לשרי שלאותו אלף שאינו מגיע. שלבל השבטים היו שרי אלפים
לפי אלפיהם. ואני שמתי לשר האלף הוא. ויתן האמר לנעלה
עליו. ואלף היו עם. ויתן בחבור בחיל. ואת ערוכה הקם. ואת
ערוכה העלה ושלמים הקם באיתן ובלבבך ובנגן ל. וקן היפה
ויתן ויטיבהו היה. ערוכה. לשון הלה. כמערוכ עבדן שוב.
ארנשים כלם. ובהנינו אמרו בו כרוכה מביא לשוהבה
לבריל עירוב שביה לבינו. הנעלה. סביב האמה עושין ל
מעגל. והיוצא חוץ לא לבמה ולא לאחוי. מהחיי. לבמה.
שמא ירגו בני הנערה האויבים. לאחוי. מבקש הוא לנפש.
הנגיד ישראל. הנערה. ישראל. שומר הבלס שלבב הבא. ל
הנערה מלשהה כה. ודרשו רבותינו מאה בני אדם הערן ל
בנרפא אינו שפירשה מאחרי רוב. ונעבי חבעה. יעשה חופש.
מן דברים האמרים בשפטי מלוכה. נבא הארי ואף הדוב. ואמא
אריא ואף דובא. פס אה הארי. פס אה הדוב. הן אילן ריבוין ארי
שני גורין. ודוב ושני גדיין. אשר הצלבו מיד הארי. ודוב
אנו שלא לחנם נזקקן לן הדבר ההוא. אלא שנבל אני לבוא
לדי כיוצא בה. להשונה ישראל. נאסתר עלה ונצא. זה
אחר השני. עריקים שנהן לה רמים. נחשו להכיר בבר דוד
ונדרכו. שלבל יום ויום מרכו מהלך ומוד. אל לא
לחנם שלחה בעקה. הן כי שנהפשה לנשכב הנלהה
אלא שנהנה היא לנגוד פשראל ביום ערה. אה מדין. נהפכו
להיות כמידר דוד. משנהנה בשנין המשחה נבה מבלהנם

משכבי ומעלה. וכיון שראה שאול כן. הכפה שין רעה. והרגיש
דוד בדבר ויאמל לבדו. לא אבה לגיעל. יש הבור משמשאר לשון
דבר והלכו. כמו מפעל פורה. ושרשו מארץ חיים. כי לא נפל
אדם לא אלף. כי לא ניסיה. אדי לא כמו נסא. אין שכחו שלמה
בכבר. ובלקוש. ובהמיתה. ולבמה בארץ. אין דרך בהמות לאכול
בני אדם. אבר זר בבר נטרפה לשבר שלמה שלה הוא. בא דון ואמ
לה ובהי בבר מהה פלשתים ונוי. ולחיה הארץ. מלכים. ומרוקם. כמו
לבקה אחרי. כן לפי זה הנער. אפרים ובהיבו וכי לא היה מכירו. והלא
כבר ואהבהו מאד. ויהי לו נשא כלי. אלא ראהו מהבנה בטפסים
מלבוש. אמר שאול אם מפשפה. בדק בא מבר יהיה. שמעלב פורק
ואין מנחיל בלו. ואם מפשפה. ארח בא תשוב יהיה. אמר לו דואג
עד שאהה השאל שלו אם הנן לשלבה. ואם לאו. שאל שלו אם
ראוי. לבוא בקהל אם לאו. שהרי מרוב הנאביה בא. אמר לו אבנר
שנבר עמנו. ולא עמנים. אמר לו דואג אם כן מגיר ולא מגיר.
אמר לו כאן מאמר שלבר אשר לא קמנו אבבם בלחם ובמים. ואין
דוד אשה בכר. אמר לו היה לו נקבה עשים לקוא נשים. שהבם.
אמר לו שאול שאל אהה בן מי זה הנער. לשאלה כמוב הנער. ואין
כמוב הנער. אמר לו הלבה מלשלבה מלך. יצא ושאל שלה בבית
הנרש. וכלו בראיהה בבמה. ובשלשים ובלבלים. מן בל אחר.
ומנר לו אל הנלוכה ומנר לו מה. מה הוא חסר מנר שמריך
לבוסף לו אל הנלבה. אינבריך מנר מלבוה. מנים. מנים. מן
בעה. והבבא. ומשחבו. בבא ישועה מבריס לבני הנביסים
שאינם בבריס. אבה בדוד ובקיר. לבה אחר מבה שיבבם הבנה
בדוד ובקיר. ומשבלב. מלבה. ושאול אמר בלבר אל הבי. מי
בן מן אמנם. והבי בן מי פלשתים. לבל אמר והלחם מלחמה

בשר הב. בנער שהיו עשוקין לבהה לו. ומלבל הדבר ובנבה
לבדיאל. בשבם בהחלן בי. שהה בנה. שלו. כאמר מלן בהחלן בי
ובן הדרפ ומבן בהיא מהחלן. כמו בא בלשם מה מעלל עלך. אחר
ומשלש. בנין שמלפורים שם. בחר לו אחר מלן. ולא מלאן המיסר.
לא המלן עד מלאה המיסר. שקבב לבהיא מאה הערלה. ויקם
דוד ולך ואשיו ומו. ומלאה. פרשמיר בלבן. לא לראה.
ומאן שלי פלשתים לבוא בבדוים לשלל שלל בישראל. לן אבי
סמנך לאבי. אם הבדים. שמיים בבלה. מלך אדם. בבר העמים.
מנך מנשמש שלם כמוב בלבן. שהה מראשמנו. לבישאן
לבדים שיבר זה דולה לשיבר אדם. בבא. אבר אל ומו. אבה
מסר הסהבו ביל לסמים אחרשלם חרבן שלו עד ששלהבן. בנוד
בבה אולבמא. לבקה. סיבר. מהבשמ בה הוא בנין. בבלי מלבוה
לבבוש בבבי הבלבים. ומלבמים. ומבל בבשן. ושמשבה בשם
אבחם. ששמבב מפו עבה. אחר בבשן בלשון עבבי משוגב. בבסב.
בבסיבה אחר שבמבורה מבני. ובה המבה בקיר. ובאמרה פסיבה
מבלבה בן המבה הבה חלש מחר. חילוש הלבה. ובל אוכל שלחן
המלך אין נבנב איש מלבוא ביום טוב אל הלחם. ואבי. ישב אשלם
עם המלך לאכול. לשון הנוה הוא. ואבי נבל לשב עם המלך
המיל לאכול סמנך לו. ושלחני ומחבה ומסהבה עד הערב שלוה
שלמה. ולא אהיה עם האוכלים. ויקבל מנשבו היה המלך שלו. אן
מחר אן לבחרהבן. ושאל שאול. ושאל מבבו. זבח הימים.
ומשבה לשבה בזמן הזה. אם כה יאמר טוב שמא. חרה לו. שלבה
לשבבן. אין מלבן לבנבו. ואם חבה יחרה לו. זהו שאהא מבני לו
לבנבו. כלבה הנבה מבמן. ולא אביה לו. מי יביה לו בחקום שלו
שאסהר שם. השלשים. כמו בחאה השלשים ביום מחר. זהו

יום שלשי. כשנה שלעבשיו. כי אחר חדש ושנא לא יעלה אבי אבל
יבא ביום שלשי. לי. ישראל לשון שבועה. כה. ישמה לי הקב"ה כי
אחקור אבי ואמצא שהוא עובר אלך. אם לא אשלח לך שלחי שלח.
ונלכה אצלך כי הטובה אני. כגל לעלות. ואם יטב אל אבי לבדיל
לך. אוהב לא אעלה לשלח. שלא. ודיע לאב מקום שאהב שם. ונלכה
אנ בנעמי אל אצלך ולא אם עוזב חי. לשון בקשה הוא. כלומר ולא
יוכל לא לעבדך. ואינן מתשמעון. אבא אמי הנשה לי טובה בעונני
חי. שבששה שני חסר ה' בערם אמרי. ונהן החסר שלא בריבוי אות
חסרן בעם בחי. בקאה ברוחי לי בחי. ולא בהרה ה'. ואם לא
הסיר חסרן מהם. ואף בבוא הפורענות על בית אבי שיעבר שיבריח
היקום אבי אויבך. ובקש ה' לאבד בריבי מיד אויבי דוד. פנה הבריח
ופרשון בקש השון הקב"ה מיד דוד כשעבר על הבריח. ואור לפני בבוא
אבה ונבא החלקו אל השלה. יעבה בבקול ואמרה ומבנגב ומבנגב
יחלקו השלבור. וכנגבנה יוכל. ומי הבדיל לה מיד סאלי דוד. אחר
חדש. ודוד כל אובלשלחן המלך לבוא ביום מחרת אל השלחן ונקדם
אבי. יפקוד ואמר היכן אבה. כי יפקד משוכב. בשבא מושב חסר שאבה
ישב כבר. וכן הנום. ובכן והבנני אדי. אבא אדוון בבית סחורתך. ון
נבקה. לשון עתרן. כי יפקד. לשון חסרון. ושלשה אבה הימים ואמרה
אמר. כלומר ושלשה ביום השלשי. הדר בקום הזה בסבר. אשר
אבה נסבר היום שהוא. יום משבה מלאכה. כן הנומים. ובכן. בזמנא
דחלא. שאבה היום נסבר. כמה שב. ויסבר דוד בשבה מדי. ויבא החדש
מחר. האבן האבל. אבן שבא אור לבלבי ריכים. האזב. הולבי דרך.
וכן הנומים. ובכן אבן אבא אבן האורה. ערה אורה. לבקיק הלם ופברן
ערה. כמלבר. כל הנבה שריבה לבקר בהמלבה. הנבל לה הבהרב
ה' בסופה. בעד אובה אבן אורה חנם לשורה כדי שלא יכון

הנער.

הנער. ומה סימן יהיה לך. אם אמר אמר לנער ואמ'. והדבר אשר
דברנו. בריר שבחבון יחד הנה ה' ביני וביניך עד עולם אותו הדבר.
אל מושב היקר. בראש השנה אעלה היקר. ויקם ויתן. שנר מלקוחים.
לפי שאין דרך הבן לבור מיסב אצל אבין. עבשיו שלא בא דוד לא
היסב ויתן עד ששיב אבנר. שדרך לאכל מסבון של מעוה. והיה
דוד מיסב בין הנתן ובין שאול. עבשיו שלא בא דוד. לא היסב
ויתן עד ששיב אבנר מדר שאול. ואחרכך שב ויתן מדר אבנר.
ואם האמר לא שב. ויתן כלל. הרי הוא אומר ויקם ויתן מעבר
השלחן בחרי אף. מחלב ששיב. מקרה הוא. קרי ראה. בלבי עבור
הוא. ושרין לא עבל לקרין אין ערך הערב שעשה לחומן. כי לא עבור
הוא. אן נהיה מעם לבבר. ולפי שאינו עבור לפיכך לא. שלא
יעבא כל הסעודה. מאחרה החלש. מאחרה חירוש הלבנה. השני.
ביום שני לחדש. והוא עזה לי. גדול הבית עזה לי שאבא שם. והוא
אחי אל אב. מאלאב. אשמעיר. אצא. יום אחד ואבוא. נעבר לשון
נעם. אשה נעבר ונרה. ומא בי כאשר האמר אנור מנעבר. מקולא מנ. כל
האמר נעבר לן ונב. והלון מפלו הרבוק שהוא רבוק בגרור. הגרור.
הראויה לרגלה ולפסר. נעצב אל דוד. בשביל דוד. כי הבלתי אבין.
בשבל דוד. לנעבר דוד. לנער אשר קבב לדוד. לבעבורי. החני
עבר אר הנער מאצל הנעב. מסטר אבן אמא לקבל דוגלה. עבר
דוד הגבל. הרבה לבבור. לך לשלום. והשבועה אשר שבענו
יהיה בנו עמנו לעולם. ואר הנערים. ילעבר לשון עזרה. הנערים ל
שיצאו מני הטרחהבם. לרוץ לפני אל מקום פל אלמנו. ויזרבו.
כמו ויזרע בהם אר אנשי. סוכבר. כל אלמנו. מכרסה ואלמנון מאין
שם. שאינו מסן לזכיר שמו. כי דבר סבר הוא. פלנו. כמו כי. פלא.
הבסה. אן הנמצא אז אין מחשה. הקנה שנמצא בידך. אן מאשה.

בקושי. אני מאכיל לעניים. אך זה. אי אפשר שאאכיל לעשירים.
עצרה העגל. והיו כל העניים קרש. עהיים. והוא דרך חול. והלחם
נשנה הלך ונתרשלן והקטרן הבזיכן קרוב להיות חולה שיצא מידי
מעלה נשהיה לו שעבר היבר לבהמה. ואף כי היום יקרש בכלי.
ואפילו היום היבה החילה קרושהו עלהשלחן היבה עמוק לטרוק
נשם. להאכלו שאחו בולמוס ונסוכן היה. כך נפורש בתנחומ.
לשום לחם חוס ביום הלחחו זה. ודבוהנו אחרו חוס ביום הלקחו.
ביום סלוקו חוס. ביום סילודו. אבי הדוגם. אב בה לין. שעדר לבני
ה׳. יעדור שעדו לבני אהל מועד לעסוק בתורה. ואין יש פה. כלום ואם
יש פה. נחוק. בבה לו. לעזה. כרוכה. וקו ילמו פנו באריהו. אחרי הקפר.
ששאל לו באויים והנעים. אמר לו קרוקו. הדוגם יונקו בגד לשאל
לה באפוקא. הלא זה דוד מלך הארץ. אמרו לו לאכישבאי. היה
בינינו אם יוכל לחלחם אתו והכה והיינו לו לעבדים. אין לו אלא
שהדוד מכה אך והא הוא מלך הארץ הקאה. אה טעמו. אה לבדו.
והתולה. נשהבטה ונהו. ויבהב. הידו. רוקו. דבר הנעלם לדי. דיו.
וקו בריו הלבוה. וקו רב בשדו. הקה. בואו אל בתי. בלשון הנוהא. לבד
מקוד עם חטף פתח ופה. וישבו עמו בלבדי היות לוד בתלונה. סמוך
לנואב. וכשיצא לוד נשם ובא לעיר חדר הדג מלך מואב אה אבינו
ואמו ואחיו. חוק מאחר בהם שהחיהו נחש הוא החסל שאול לוד כאשר
עשה אבינו עמו. חסל בגאיהה בעדש ל הבחוקה. כי נולדו לוד. הבוקן
לוד. להשחר מעמו הה. האשל ברמה אחר שהיה מבנימן. ודבוהנו
אחרו ברמה. היא ברמה שלשמואל. ושם הקמוקה הם וכן נדרשו.
ושאול. ושב בנבנה. בקבוה האשל הגדול אשר ברמה שהיה מהמלך
עמו ושאל לו כלום. עשהו מלך שאין נשאלין באוריים והמים לדיוט
וסר אל משמעתך. כמו יסורו אלו. וקרב אל שמעתך ולא שמעת

ואל שמעת לדבריך. וכי היה לו לכהן שאינו הולך בשלחותך היום
החלבו לשאול לו בהמה זה. עם רבים שעורך הדבר בו שלא עבדו
הלו מוצא ומבא את שואל לו כלום. הלילה לי
לעשות. דבר זה לעשות לעדך לדעם הנעבים עמו אנכי ומשא
הדולה אבו לדשון אכן ונקון כל איש ואיש אשר יהיה אה בני ואה
כולל אמלל עביה. הלל רק. לדוויב. נשהבה שמו. אנו לו לבשרה
כוף אה הלשרה שבהם אה הדוב אוהם. אנו סבוכו. סיבבו
הדבר עד שבא לידי כך. כי אשר בקש אה נפשי ואה. אדם אחד ווקף
אה שעיבו בקוה שאמלו אמלל המלו אהה כי בשעתה הה היה
הנער. כן הדוגם ונקן. אדי מאן דנני לגיקלל. בני לגיקלל. ויש
עוד לבהור כי אשר. אהבו יאהבו. ואשר. שמור אה נפשי. ישמור
אה נפשך. וישלוהו בגיקלא. אנשי לגיים. שנאוהם ונשריה יב
בקשו נפשו. הדי כאן בקשה. נפש לנוקה. נבר אוהו בידי. הסגר.
ואל הבא ביום אחיך. ביום נברו. והנשקולה. החזקים הוא. כמו אבר
ושבר בריחיה. ואם בקש לנבר בשקולה. הדבים היה. בקוד נבר נפר
נפר. לבא בעיר לגיים ובריה. ונטה בבר ולא. חוס לברות הבבו
אחרישו הדעה כמו. הבשואה. הסגרוני בעמ קעילה. לעזרו מכמן
שהשלו שני לבדים. אין משיבן לראלא אחד. ואין משיבן לראלא ראשון.
וכאן דוד שאל שלא בסדר. שהיה לו לשאל הלילה הידל שאול ה׳
הסגרוני בידו. והשיבהו בסדר באשר. הבלבו. באהב לבשר לבלבו.
בקוה הלבם. ויחזק ידו. מלשון בריה שביהם ולבן הסגרו. ועלבן
לבסגרו. כי אמר אלי. מי שאתר. ערוס. ערוס הוא. מהבנ הוא
בעורלה. הדוס מאן ומחר בקוקם אחר. כמו. שלא. ווקב לקוקם.
אל נבון. של דבר מבוון באמר. לבנו שאול. שהיה שאול עבדך
לבלך מחרהם והם הלבו לבנו לחפש אל נבון. עוזרים. מקיפים.

וסובבים אבל לך כשורה המקרה את האיש. ואלאר בא אלשאול
אלאר ואמש. כדי להגיל את לך. סלנב המלכים שהיה לבן שלשאול
חגם לשה וישרי. אי אז שוכה אולשוב להגיל אלצ מיך פלשתים. אי
לדרוף ולהכות אתך. וכן הרבה. ובכן עדי הינלה. סלנב הינלה.
לכסך רגלו. להפנות. לנקבה ברגלה. ויהי אחריכן ויאמר לאישי הלה
שני מראות הלל הכתובים שלא כסדרן. אלא כיון שהחיל לדבר בבריחה
הגדול כלה כל לדברו. ואמר שאף בבריחה כבר הגדול בחרדו. ואחר
כך חזר לדבר הראשון ואז. ועל שאמר לי. אישיר הנה היום כל ומה.
השיב לוט חלילה ודל. וישמע הבדיל. ולהה אוהב בדבריס לבב
הנשמע. לבב אהב מקבל עם לשון הדב שלבואנ נאמר לבריך
והחס עליך. הדי. כאן חסדון הבדבר. ואחר האומר שאהבך והחס עמי
עליך. כבר והבל לך לאמר אל אבשלום. והבל נפש לך. פאשר
אמר משל הקדמוני. משל הקדמוני שלמדלם. הדנה שהיא משלא
שלקחה. מרשעים יצא רשע. הקחה מקח לרשע שיפול בדר רשע
כיצא בו. והיכן אמרה הדה הליה אמר לדי. כראיה בעסבה מבדר.
ידעה כי אמרו המלך. שרואה אם שהקחה מעלכ מלי. ומדרש
אמרה. סימן זה מסר לשאול. שקיבלו אה מנשלו. ומלך המלך.
ואיש בחשון שם העיר. ומשאהו מקנה וקנים מדולל שמיד. ויהי
כמזמן ראה בדמל ויהי יום אחד בהגיעה עת מזון ראה בדמל
ודרכו לנשוה משחה. ויום טוב לבמזמן ראה. וישמע לך ומה.
מלבי אבדי כלב. כה לחי. כה יהי לשנה הבאה מעל חי. ומרב וקיים.
ואמה שלום ומה. ולא הכלמנס אם נצרכו לנו לעוסק דבר לאמה
השיבנו ריקם. ולא נסגר לבם. ויתראו הנער. שלי מן הנעמנו בטוחה
שיגיע לנו עבדיו עליהם. כי עבד יום טוב. עבד סגר משחה יום טוב
שיש לנו עבה לשאל. לא נגרב ראש השנה היה. וכיכן אנו לעגרה.

יום טוב. אי לוך. מהן השוה שאתן לנו את שלי. מגרה הנאביה בא.
ויחנגר בה לוך הדבר. מאין שהחיל כדיבו נפשה. מן הקטנה בלין
המלה. של הכלב. לשנגר אהלהם כלבים אחד מן הנערים שלה.
ויעגר בהם. אפרחוקן בהלכן. לשון עגר. לא הכלגש. כי כלבה
הדבה מאה לוך אלו. והוא כן כבשל הדבר אלו. ואדונגר כן בבשל
אביהם דבר אלו. מה שאומר לנו כי יקנוף שלנו. נשמרה הדבר
ומן הבבדא. לעולם אה בשר ובדים. מן שקרים פרשרש. כמו
ששמנו בבחמים. ומן אה כדבנו ומה כמו מגנו לבחבר. ברפקדיהן
הבבר. כך היא שמנה בבחמים. נל קלנוגים מקלאים ומה פרשה
לנו כן. מעמקים. שנבנה יכושים. ובלבם. מגמל ובלה. האמנ
דרומה. ובבשרה בבל. ומנים לקראה. ומא. היה כון שני הרים.
היא. ומדה מהר אה. והם. ומדים מהר שבנדרן. ומון אחר בבבר. בשאל
נגרו אה מידוקן נבל. אל לשקר שמדה ומה. משהגן בקיר. ומנ
מדנ משיה. בקירה לבן. לא אפלן כלב שרדכן לבשהגן בקיר. כי
אם אלוה. הנון מבהילה. אמרה כן. כדי שיהא אמן לבבריה. וסוף
אמרה לו האמה. ואנ אתכן. לא ראיה אה עבדי אדוני. אשרמשנר
ששלחנו בקראהכ לבנבנר משפכבה מדים. והנשנ. יכן לנו מל
ומלבקום אה בנבנר אה בקראהכ והנשנ. ויהי כבבל אנכבר.
בבבאה בדנה הקדש שלאמיכ ימים. ומבה לנבנים. ומנכן
לנבנים המבהלים ומה. מבה לשון לשובב הוא. ומבה לשון לבמא
כי נשה. נשה. לאדוני כי מאים. לבנה. אלבן בבישראל. לבכר
ומנה לא המצא כך. לא מאה לך לנשנה שלא כדין. לבוכיא לנגם
בל מלבוכך. כך הקנב. לא הבה לך מאה לך לבוקה לנשלון.
מן לבקיך ברכים. שאם היה נגשה מאה. לא הבא לך פחון פה
ברנה אדם בל שפכבה מים. לבנשיב מהבה. שהבקים מבה

אחר בקרבן. כלומר. נבלה. אוכל. כגון לא הבלה הקודם. לא יכלה
מעכו. והושע. יד. ב. מוסב על מבוא בעים. מלים שלעבוא הקודם
על והושע. כגון מבוא בעים. והמושיע. יד. ב. כאחר היו נבל.
הנוסח יוכן כל פב הנוסח. מנבל. ומתרגם. שהעשיר עלהאיזה
שהוכיח לדוד. בשחרה הנעים. שבטבה. מי אכלו שלשמואל.
הלב לו הקבה שלא יטרב אבל רשע זה באכלו. ואחרכלה שלשה
ימים ומה בטנו ונתן יי אוכל. ואחר מה הלב שלשה ימים ומה
זו היא מיהה הנפה. ודבהנו אחרו אלו עשרה. מי השובה שהתחן
לו הקבה שיחזור בתשובה. ויש שאחרו בנגד עשר לאחור שעמן נכם
לעבדי דוד. ששלח לו דוד עשרה עבדים ואכלו. אחר היב הרפה
מינוף שחרפני היום רבו עבדי הפרעה. ואחר עבדו אשר נרשה
שלא הדעתו. חי יי. יש אומר לדון נשבע. ויש אומר לאחרים נשבע.
אם הרוב אחר הנדיק אעבוד אחר ולא בדלי. כי אם יי. יפרב. יקרב
מיהם. מן ומלא יבוא. יום מלא מיהם. נפחה עלהיהם. הסיבו
כי לשמאוב. כל בסבה לשון שועה. אחינו אבנו. ירח מנחה.
יקבל בעלבו בדמים לשיב אחר הלבו מעבו. כי נדשנו מארץ
ישראל. לעבור לפי אחרים. היוצא מארץ לחוצה. מאי לעובר
עלה. ויוכן הנוסח אינו דוד כגי נעמיא פלאי עשוהא. הקוא. שוף
שמעו קומא ומרוף אחר קיני שאר עופר. וישב על פניהם. שיב
לאיש לבלעיך ומאמן. שבה אספה יום אחר. שמא. ארוב ויבוא
עב בהאים ולבה. שבעבור ומה. ואהיה לו לנשמה. ימים ואחבנה
הרשים. מעטר ימים שנים. ומי אפשר לפרש ימים זה שנה. שהמי
לא הלך דוד אל אכיש עד שמת שמואל. ושאול לא מלך אחר
מיהה שמואל אלא אחבנה הרשים. בגי ששנים בסדר עולם.
ולפי מלכים שהיו לשלמה ושמים שנה שהיה האדון בקריבה שיש

ששים שנה. כמו אם הלכים ושנים שלשמואל ושנה אחר לנבוכדנצר
עד ארבעה חדשים הלך. ושבע שנים שמלך דוד בחברון קודם שהבא
אל הארון מקריה יערים. נמצא שלא מלך שאול אחר מהבשמואל
יותר מל חדשים. ועל דוד. לשון הווייה הוא. מליך היה ועל בכל.
בארץ שונא. מלמשלא מחנא. אל פשטהם. אין פשטהם. לי
מהלך בגן. כמו ונשמר לו שנה בספר עזרא. כמו לשנה. ושאול
מה. הרי. כבר אמר ומה בשמואל. אלא לפי שבא לדבר בשאול שהגדר
לדרוש בנעלה אוב. כמה ואחר ומשלשמואל בה. שאינו לבה קיים
מאחר היה דורש. ושאול הסיר אר האובות. והנערה לבקש אשה בעלת
אוב. וספרו לו לשמואל ויקברוהו בראה ובשרו. וספרו עלהי לשיל
ויקברוהו בראמא. וספרו עלהי. איש בקרבה. ובשרו מוסב על וספרו לו
ספרוהו בדמה ושקברוהו וספרוהו איש בעיר. בפ כאוים. לפי ש
שהרג נבב עיר הכהנים לא נשבה. והחפש שאול שיבה בפרין. ומן
ההחפשו בא בנלחמה. ומן כרב כמ. המחפש לבושי. ומן הנופש ומן
ואישהבו שאול. ובאו אל האשה לילה. יום היה. אלא שהוא עריפה
היה דומה לבם לילה. כמו רש"י בתחלת. ונבקש הלה. והנעק
קול גדול שואהו עולה שלא כדרך העולם. שהשלה בעבור
מעלה בדלהים לשמה. ומה שלה ראשו לשמה בשבל בבדון
שלשאול. לי מי. מלאכים מעלים. שמה. משה שמואל.
שהעלאשמואל ואלו שמא לדין אם מהבקש. והשלה אר משה
מעמן. כמאיהא בהשמים. סבר שמואל. יום הדין. כמו אל משה לי
לעיל בהליהו. וכון רחמא הכי. חצי משה. מה הומרו. שלשה
דברים נאמרו בארב. הלשלה אוהו רואהו ואין שומע קולו. ה
והשאל בו שומע קולו ואין רואהו. ואחרים לא רואים אותו.
ולא שומעים קולו. והוא מעלה מעל. שהיה יעל לבדש

משל שלו ומשל קטן בעשה לו אמר ומרי. ובמעלה נקבר וקרעה.
וקרעתיך לבוא. ומדברי נבוכדנצר. הרגזתי. ואיך ביד
הנביאים. לא בהלוחות. אבל באורים לא. אבר לו אמר שאול
בהם כמו שאמר לשבה שהיה בוש ומצטער על נבר עיר פלשים
שהרג. ואקלהו לך. ואקרא לשון ואישך אחריך. כמו נקרה
נקרה. בהר הגלבוע. ומלך ישב נקרא איש רע ובליעל. הוציאו
לחוץ. נקרא אלך שהוציאו לה אשתו. ולגזה הבאלו. הרי שאלה
אל הנביאים חיים. ויהי עריך. ויהי בסעריה דרוך ראה בעיל
רבבה. ערלי לשון שונא. ובאה יעל בתקוע. לערב לדוד. ובחיי
לא הקיר שלו אלא ובהה לערב. הטוב עמך. לפי שהיה ירא
מעבר. אהה ובנבר עלי. בחייכי. שעל מרכם. שעל פניה
ובידוש מפרשים ורק. לוקח מפלו. מיום הנילאים. ובאו עד
אל הכטור שש מאות האיש. והעבריים עמדו וכשהגיעו לגל
הכטור היה כתם עיפים. ומהרו שם מקצתם אשר מדרן. אשר
נמצאו. ומעבר אני לשון אמרי. הוא הרגוס לשון שלהרסון....

נגב הכרם. דוד הפלשתים מצעו במקום אחר פלשתים קרוים
כרכתים. ושבי הפלתים מן כרתים ומרי. לשמרם מ
עמלקים לקוה כשם תחר כמו שלו ואחר אמר נגב ומרי. לבד
מאחר לאחרתם. אם כל העם והבקר. ששבה הדוד מנגב יהודה
ומנגב כלב. נהגו אנשים. מנה. עם והלבים לבני המקנה ההוא
לרבבו ולהתלל זה שלדוד. מהיום ההוא ומעלה. לא מאחר
והלאה. אלא ומעלה. כבר הגיע אברתם בחיי זה. כמנין. רק אשר
אכלו העברים ומרי. הם הישבים על הבקר. ומלך האנשים הי
הולכים לעלותה. כבראשיתה רמא. לעברו. לאוהבו. אשר הבלו
שם דוד. שהיו מתבאים אחר מפני שאול. ופלשתים עלתים

בישראל.....

בישראל. כאלה האחר נחזור לענין הראשון. וישתחו אלו כמו עלו.
שלשאול. וישרפו אותם שם. וקלו עצמותיהן כמו קלון שלאבא הגם.
כמהם שורפן שלהלכים ולא מנהגי האמרי. והנה מיש בא לקמאתה.
יש כמשיקרא שקר זואב. ואיש ישב שלבני. אחיזי השכן. אחרבי
ויהלא. ומרש אמרה. שנן כמנים שהרגו שלבן. כמבר השכן. כי
כל עוד נפשי. כי אבר ומשבני. נגב לשמתחבני. אבה ואל. הנמנו אלה
ויבעלבן כי. ואעבדה אל אדוני. ושוטפאר ראל ומעיה. ומיעבר
ראשך. חוב קטלך בהא בראשך. אין שרש בשהבך אלא לשמתך.
ואיש לבנה בני. יהוה קשר. ואמר דוד אשבה שמעלו ביבני ישראל
ער. כיש בני. הוזה לבנו מלאה לשאול בקשר. הלא היא כתובה בספר
הישר. שלספר בראשית שהוא ספר ישרים שהם אברהם יצחק ויעקב.
והבא הנשמה ידע בעורם אביבי. אי מן מלחמה שבבון בה. ידן בנגן פל
ברהבו שהיא מלאכי ספר. הנו אוכל מה קשר. הבני א ישראל של בתיבר
הלב. מעבר שלשראל. עלהוקם מעמדם נעלבם הלבם. קרבנני. ומן
הרי בעלבנון. הרים שבלבנון. ושלי הרוממה. לאיהי. בבן בעיסר
ביעבדון אבה אלבא. כי שם נעבד מגן ביבוסים ומרי. תביים עצם הין
לבם וכשיוצאין לנלחמה מושחים אותם בשמן כדי שיהיה הקיין הטבה
עצמו מחלק. כלה קונה הדרים נשחו מגן. ולאין היה מקום היה. שם
נעבל מגן ביבוסים. פלגו שתבו ולא נרכן בו ועשה מאלה לא נעשה.
בשתם. לב מעשה לשון הפולגו מה שתבנו בו. כמו שרמו עבר ולא
יעבל. לא נמנע. לא היה רגל לבניה נמנע אחוז. מעבדים קלן. לשמה
רצון בוראם. המלבו שמשתנו עם נעמים. והנה אלבשרכן לבוש לב
עבנוים. ומרבה לבן הבלבקין. עבל בתבהר הלב. עב בית המקדש
אה קטלא כלי. מלחמה. שאול ויהונתן. שהיו כלי מיין בישראל לקח
אה איש בושה. מקרא היה דוחש. שעבדים שנו מלכים בעבדו מבנים
שאחר לו הקדה לשבר. ומלכים המלכים. ויצאו. ודבר נלחמו לבלב בנו
חוץ מבנים. חלקה הנרים. אחסבה קטלא. עבל שם החרבות. כלה
אף השיב עבר מדבר. אל המרגלים. בבן דוסן חמשיה. הקום שמרה
ובבר הבנים שם. ויוהן הרגם אל החרבות בסעים ידבה. ומעבר
הבנן. ומיה בהיה באריה. לגלא לבר. אם דברים לו לא
בעבן. ענוך יש לפהבן בשמשבר. לבל בבר מה שאברה. —

יקיצו כל העניים וישתו. הבחין. שם פחוץ. השעה עשרה ושש
עם שאול. ולא אשאל בגלל שבני דור היה. ולמה יצא. שהיה שקול
בעבד כולם. וכן לבדו ראו את הארץ אדם ראשון. וכן המלך שלמה
אחב נשים נכריות רבות. ואת בת פרעה. ושונרם כלאה. ובקיבוץ
אחר הוא אומר ונשובה דואל. ולמה יקיא שמו כלאה. אלא. יצאה
שהיו לבני הדור אומר ומבלי היה מקבל מעבודה. נפרץ לפניהם
ונהנה לאכל. ובהיותם אומרים שהיה מקבל פרס מפיבשת בהלבר
לעבדה. מודיעה. שהיה הכיבה שלהם. וכן הוא אומר לבל חושבת
בעבדה. והלה. ולפיכך בת שאול לא היה ולבן. אלמן עד יום מותה
לא היה לה. קודם אחר ומשנה היה לה. היה מתחזק בבת בת. עם
בת שאול לבעניין מלכות הראשונה כלב אבי אשר לחורה. כלומר
חשוב אבי בראש אפלו שונים הכלבים אשר לדוד. היום אעשה
חסד. שהרי מאלו לנשות חסד של בית שאול עם אחבן כאשר
היה עד הנה ולאחר מיכן ביד דוד. החהון לאמר. מאחריה לפי דרך.
לפי ארץ שחבש אני בארץ ובבר ארצא. לפי הארץ. לשון שבועה.
כפי שהארץ שלי. לא החהון. שהיו הזכר המילה באיברה ומחמכך
הזכר שם דוד. ולבן נשבע בה מלאי אבנר שר צבא ישראל לדוד
מלך ישראל. שלום לפי ארץ. לפי שהמלכות שלו הגיע לו. אני שולח
לאבנר בהה בייר כיבר ומה. לפני הבאר. לפני מאיר פני הבאר
אל מיבר. משה עמי. מלה בשלה. הלך ובה. על מקום המלכה
מלבד שבל אוהב השונה עדן הרב כיבר לבנה בחבר. ולא נשאל
בה. ובבר אבנר היה קורא לבן. אלבר אל דוד. שלדוד. ואיבר מן מלחמתנו
אל. מהלדוד. כשהיו בדרך לשולל של האוב. בגבור הסיוה. שם
הלקוח. ובהיותם אומרים כוולסיה בחלר לבאבנר שיהרג. שלשה המיק
רבני דוד. כנפחה המים אשר לקח מראשיה שאול. ונם שלבנה
הנעים. אלו שלא אחר לקן הסיים נאחק בן ובדעבן. אל הנר השני.
לפני סנהדרין לשפטי עם לה שאל אחיו. בשל. בשנה. שלא הכן
אבנר שבבל לבנו. ופרס המקרא ויעבר בשלו. אל הנר השני לדרך
אבי. יהונן. ויונן. ומחמיק בפלר. ששמע מקלר. מחמה הולך הוא
הרגלים הנגן לאבנר. כמו אבנר. ורוצה לבן ששקה לו ערבים.
ששקה אותו. וכן רמא נא לה. רמא אוהה. המתרגם שלה לשרין לכן

מיל לגבעה ומה. למגד כבר. הוה. ופהרגו שלה אבשרין אה
בן מיל ומה. הבוה נבל. הבוה ישע. בחרב. ידיך לא אסורות
הין ואיך נבל גיבור כאיר לפני בני עזולה. לבדוה. לשון סגולה.
ואבי היום רך ומה. ואנא ינאה דין הגיש ומרב לשלבן. הין בן
שאול. הין לבן שאול. כתר למגד אשר שמאל. אשר לשמואל.
ויבחון הארונה. ששאל שנבן את שואל הנעים ששמחות
פלשתים כבר שאין לנשלה. אין בחון הבחורים פה. לבחורים
בן שאול. הוה ולבן איש עשה. אלבנר. גבר שאול. הוא ובנו
בהנן. זה הנשאר הראון של משכבו. ובנו שלהונים נפל
ובפסח. בה רגלים. שבר רגלים. והנה באן ערהון הכיר עם
הנעים לנקחו חיים. אשר לבנו לן בשורה. אשר דמה לבשרים
לנשן הרה לן שבר בשורה ואל הבוסי. לעורה עין בקרבו. כוס.
ומגזנר שלאבמלך הין. והולהם שני עלמים. אחד עזר. ואחר
פסח. שנשנשן שלשים. יצחק ויעקב. ובפיהם השבועה שנשבע
אברהם לאבימלך. ולבן לא הוי שום כשלבנו את ירושלם לא
לבנו את הצורה. כמה שלו את הבוסי. ושב. ירושלם לא. ולבן בני
יהודה לבנו ישם. ובבא. אחר ל. ובשב בן לו. כלים הין. אלא שלא
הין ראשים. ואמר לדוד. מי שאו. העורים והפסחים. הם הלבנים.
כל מבה יבוסי. יגיע בעבור. כל לקלל. בוסאה. שרי. לבבבוה
כרבא. ואת הפסחים. יבה פש את הפסחים ואת העורים. שנאו.
נפש דוד שלבן. אחרון ומה. שלאשר. אחרון. אחרים הערן והפסח
לא יבוא לתוך הבר. והרי זה מקרא קצר. שאחר כל מבה יבוסי.
בראשונה. היה לראש ולשר. ונוחה לזה לבן כל הורה קין. ולא פרש
מה. ששה לן. אבל מגזנר הוא שמגזר לשון גזרה וגיפה. ומגזר
בעבור. לשון גובה המגדל. כי שם הין נראים הלבנים. ובבלי

דור כבר עברו הדורות שהוא כרן בארבעה. מן המבול ובירה
חומה בעזרה ומגדלים אותה עפר ובנה הכל באמצעיו ונשרפו
והלך לבל את היום קרוי מגדל ועליו בנה דוד בית. ואותו המגדל
היה סביב לעזרה. וידע דוד. בראותו כל מעשיו מעלותיהם ומלב
האומות שולחים לו מנחה. ומשלח. והפשטו. כנגד פרעים.
פרושו מישור פרעים. כפרץ המים. כמים הפורצים מידוד השפה.
ומשאדוד. ואוקיינוס דוד ומיבורין. שמן ופאים. אצל ירושלם
היא. כפרי יהושע. אצל בראים. אלקבל מלגיא. אר קול לל
בעזרה בראשי הבראים. הם המלאכים הנעבדים בראשי
האבות. אשר אין שולט לעמדו. אחרתך. הרים קול מלחמה
ומבהה חרב. נלבר כלבה. וכן לא יחרך כלב לשונו. ויוסף
עוד דוד את כל בחור ישראל שלשים אלף. לפי שנאספו
אלו כשהלכו בהרון. ועז היה אסיפה שניה. לבן מאדר
ויוסף הבטל. יהודה. היא קריה. ענים כמו שלו כיהושע והאר
הבטל כגבעה היא קריה. ענים. וכן כבני הימים ויעל דוד וכל
ישראל כשלה היא קריה. ענים. ונעל לשון מישור. ויקם
ולבן דוד הבטל. הוה שנאספו שם לעזרה. משם את ארון
ונו׳. אשר נקרא לו לארון שם. ונהו השם
שהיה שם ה׳ צבאות. עליך. אל שבלה חדשה. שעה בנגר של
שאפילו הנקור שלבה רבן. ודעין אותו כי שבורה הקוש עד
ונו׳. לפי שאדון אמירה הוא לי חוקיך בבית מגורי. עמדו
לבוא לתי כך. לפכך כשהביאוהו בבית עובד אדום הכהן
בגתי. שלו בדבר היומם ויאמר לבם אותם ראשי אבות לוים
הקדשו אתם ואחיכם והעלתם את ארון הלי לבמקומו.
לא אתם פרץ ה׳ כי לא דרשנוהו במשפט עם ארון הלי

הוי זה מקרא קצר

הוי זה מקרא קצר. והם באים עם ארון האלים. בכל עצי ברושים.
שלהקשן בהם כל אחד. כי שמעו הבקר. כי שמעו והן בקר
ונגעשו. וכן הורגם ויבן אדוני הנביא. כמו שמרגמים
ונהיה יבן נמשן. והמלאך. היה בבקלא. על השלג. עלב״״״
שהשמה. שהיה לו לדרוש לו ואחר. נשאו כשא כיון. עמק
לא כלשון. ערבר אדום. לו. היה. בנבי הימים אחר שנ ועמלקי
השמיני ששים ושמה לעובר אדום. מברכר. מרקן. אבור כר.
מעל כרן. ויעבן הנמה כרוים. ובנוגמה. ובן מעלבה ובאר
אחור אנשלם כדרעין. ואשפר. אחר משמה כפר. אשישה
ברב לחלדי. אחר הריקים. חל כריקיא. ונקלבו שרי לבנון ובר
מאמר. שהקלבו כשבני שבה. שבה אכבה. אימם מבקיש אוהב.
אלא חשוב אם כשנהם על אמר. ולא היה לה ולבן. מאוהב היום
והלאה. בבראשיר רבה בסדר וישב. שקב ולמיכל בר שאול ומת.
עד יום מותה. אבל לאחר מותה היה לה שהקשה בלדה. ותל
לם כן בהקשה בבנקן. ה׳ הנה לן. אוי הדי אם מהקים והנים לה
אבל אויבכם ונו׳. מה כתוב אחרון. והיה המקום אשר יבחר ונו׳.
נשבה עלינו לבער ביר הבחירה. ויהי מלבה הבוא. אר רבנא כר
פפא. אמר לן הקב״ה לבתן הארד הזה שאני משלחך אצל מהיר
הוא. שמאי שכור פעמים ובעצה. מפסידן מהר ואמר לן לא אהה
הבנה הבית. ל סימן אוי. הארד הזה שאני משלחך אצלו בוקרן
הוא כמנשן שנ ואשר שבנו בה׳ ערר לאביר יעקב. אם מאבא
באהל ביתו ונו׳. שמא אמר אינו אוכל ואינו שותה עד
שיעשה כן וכך. ונמצאה מפסידן באהל ובמשכן. משקן שילה
לא היה כן הקדה. אלא כשלאכנים מלמטן ומרחוק מלמעלה.
הדבר נכרה. לשון הנמה הוא. לכן ה׳. מקוד המקם פסח והלכת

רפה · תקנה · תן ליד הרועים · כמו בני כרך רועים · כשם
הרועים · שאינו תמן זרע · ואבריהם אבל איכר · וכבר עבה
פלבר לבנות הבית בתל שכתב ושתי תקום עוד אני חפץ לבשיב
שקט שלא אבשי בוני בתך · ולתן היום אשר ענינו מחובר
על הגבעון ולא יוסיפו לשבתו כאשר כראשונה קרם השופטים
וכאשר עשו שאי השופטים עד כאן · והעיקר לך · יחד ויחד עד
שבנת אבל איכר והגיד לך היום עליו כי בית ישראה לך בחשיב
בבר על כאר ואחריה לך בית מלכות והוא יבנה הבית · בשבט
אנשים · זה הרוחון בן אלנע · ובנני בני אדם · זה אשתראי
שרחוהו מעלורתו · והשיב בני אדם הראשון הם · שכל מאה
ושלשים שנה שפרש אדם הראשון מאשה בטרם הבל הן הרוחות
ונתיחסו ויולדות הימים · ישב לבני · לבני האדון עד הלוים ·
שהעלבנו לך אל כית עבדך להמלך בני אחרי · ומאר הרבה
אדם · בהיה · לא עשיתי לך כאשר עשיתי לאדם הראשון ·
שהראיתי לדורות הבבלות לאשה הימנו · מה יוסיף עוד לדבר
אלך · מה אשאל עוד · ואיה יעשה את עבדך עבה לבל ענני
בתי · ודע עניך נפש בהמה · בעבור יבדך · להקים מת שאחרי
לשמאל להלבנו · ולבבר ולעזר הוא ולאשאני כלי · לבוניע
לעבדך הטורה שבשרבה · אשר הלבן לך · משה ואהן ·
שנ נבכיר לך לפרעה · וקרבנוה ויבא מאלן שלחים מקלם
לפרעה לעבד · כה אמרו השלחים לישראל הכה שלחני
לפרעה לי לעבד · ולעשות לבם הגדולה · ובראות עשיתי לאיבן
לאחר שיצאו משם · ומה הם הבראות בחבני עמך לעבד עניש
ולהיהם · ומקרא זה חסר לעבד · ובדברי הימים פירשו לעבד
מבני עמך אשר פליט מצרים עמם ואינן חסרון המשמעות

מבני עמך ·

מבני עמך אים אין שומעים לשון עיורים ואילמים · אמר לי
שלמה ובכל · כולם לקים המלך רעה · מבא האמה · על שם שהיא
מקלרוקה בתל פלשתים מעזרופקן שלמלבים · שלא מעבר בעל
סרים · פלשתים בגזה ובאשדוד ובעקרון ובאשקלון שוים מלבים
אלא כבר · מבינו בתך לי · ואיכש מבל · אבלון בבגם · האמה ·
הוא הנמרע שלנגם · ומאלו שני הכלים לבאיה · לפי שהרגן אר
אביון ואר אמן ואר אחין · כמו שן ינתם אר פני מלך מצאה · ולא
מצינו שיצאו משם · כלבר · כשהלך דוד עוד לבשיבו · לא שאר
בהמה · שבבוא בן קארץ חוץ לבבל · ובריחב אה בבתם · וישקך דוד אה
הרכב · משוה לאיבה לסוסים · ויחר מעבר מאה רכב · שהיו מרכבי
לך לבני מרכבה · והרכב אחבה סוסים · כמה שנ מרכבה בשש
מאות כסף וסוס בחמשים ומאה · כאן לבדנו שהרכב ארבעה
סוסים · שלבו אבד · הם אשפות · שנהגן בהם בחצים כלא הבדו
החצים מלאן השלבים · כל הפרשיות הלבן מעבר אבל פרשה שלבים
לפי שעבל העלמות הלבן בבן הקשות לבורבי הבית · ויעש דוד
שם · שקבר אה ההרוגים שהרג בארום והוא שם טוב בישראל שקונים
אה אויביהם · וכן הוא אומ בעלמות אלה ומעון וקרן לבעם הארץ
והיה לבם לשם · ומעין שקבים דוד · שנ בספר מלבים · ויהי בהיות
ואב מאיום בעלה ואבה שר הצבא לקבור אה הלבן שלמה שנה
אלף · ובספר הלבם הוא אומ שנים עשר אלף · ומעבר מעבה שנ
מלחמה הין · ובנים · פקידים · כי לבנות לם · ויהי דוד עושה משפט
ומצדקה · ומאב על הצבא · דוד בדם לואב לבית מעלה של הצבא לפי ?
ששמה משפטו וצדקה · ומאב בים לדוד לבנות ומשפט וצדקה לפי
שהיה דוד כן · ומאב שוטר ורודה · עליו · ושר שמחבר שעוסק · ומאב
בעלה מרים לא היה דוד · ערוך בהם · ולבו פרות לשפוט צדק · ומבין

אי זה דין הא לבני ראשון . לפוסקו ראשון . ובעהו בן הזקנים . מעתה
קשיהא ועל קלניא . ודוהנים אמרו כהה ופלני אוריס והוציס . כהנים
הין . ובדנהון . והנ לכן אדונך המלך ראשי לעבד נאלה . שנ
בשפט המלכה את שרוהבה ואת כרמיהם . קח ובן לעבדים . כן עשה
עבדך מפרשה אולל על שולחני . עבא אוכל . ודוד השיב
ומפרשה אולל עלשולחני . מושב . כיר עבא . בנו ועבדיו . כאנ
כאשר עשה מבנעלי . תסר . ונהו החסר . כשהיה בורח דוד מפנ
שאול כאו אלו אבינעם ואחינ . ויבאו אל פנ אלך מואב ויאמר
לו שב נא אבי ואמי עמכם . והיפך . חוץ מאחר שהיה שנאלו לאיש
בנ עמון אלל נחש . בגרוש ר הבאולא בוראי אלו . המבנ דוד מאבינ
בנינר . הנראה בנינר שדוד מכבד את מכנר . הה מוהרים לא
הרגוש שלמעמ . והוא ירוש את שלמעמ . מנו . הה מלקים . שנ
שהוהנם . המבנה . שובר שרבא הדר עזר . עלשם שהיה
מיכנ ועניק מאד הכרנ בשמנ . נגרעאר המלכים . ישעה בשנה .
שמרן המלכה לבאר בשהאיק מלאה קנאה . והסוסים מתאים בשדה .
מעוראה . מנוהה . שלח אל אר מוריה . שהיה
מהבנין שישבב עם אשבן . ויבא סנור שלמלנ היא מעבורי משאר
המלך . סעמנא המלבא . ונבה . ומה . כדי שהבא מגורשא לאפרנ
ומצאו שלא בא מאשר אישי . שכל היצא לבלתה כוהב נעלאשר
עלבאי . אם יאר בבלתה . כן ירובשה . הוא מרגנן . שעשה
מריבה עם הבוטה . הוא הבטל החזק מלחמה אל העיר ויסה . ענ
כאן דבר השלחה . וחקהו דוד . אם מלאך וחקהו נואב בדברי
הבמוקן שלא ינ לבן . ויבא הלכ . ויצא מהיכנ הרע הבלה לילכ .
שעבר לדרכ . ואחרכ לאומה שעשה אכסני . ואחרכ באיש
שהוא בנבלה הבית . כי כן מות הנעל את העני כאילנ נעל נפשו .

שנ מה נפש

שנ את נפש בעלניקה . ישלה אדבעבינ . כל אינע לן שלקה כאהבה
בנפ . לנ ואמנן והנר ואבשלנ . ואוסיפה לנ . ויהיה מוסיפלנ . אר
עשי אדונך . שיכל בר פאמל כי אין מאבר אראיבי . כעני הוא
זה לנ בנו לעבה . ויוהנן ויעקב מפרה הפרה פרנא זסנאי דעמא
הה . ואמנם . לשון חנ . ובא לן ושכב אדנה . ובא בביה לן . ושכב
בלבה שרבב לארנ . ונא בראי . לשון אכלה . וכן ואבנה מידה .
בעבנ הה אשר אהבן . אר עיר המלוכה . שנ חיקוקי חוקה הין
בה . חיקוה ומבוטה . העיר החיקוה עיר המלוכה . והפנמיה
לעבנ ולחזק . אר מעטה מלבה . הנעבה בנ עמון מלבה שלנ .
לשון מלנ . והי עלראש דוד . אבי הבאי בעלה מגרה ומריקה
ומנפיקה מנינ הסנין הן . מגרה סכן פאסה . פליטה הרבה הה
הבפרה . ובלה הבדפה זן לאן . חריקה . הוא מרוב חרוק . מלא
חריקה . כעין פגרכים . שקורן לעמ . בעלבן . בחיט חוצה כן הוא
יוכן ובדר יוכן בשוקיא . ולאבשלום אחר יפה . שהיה בראלנ .
לבחלה . שבלבה עד שלמה . כי בחלה היא ומגעה בבית ואינה
יצאה בחוץ . לפיכך יפלא בעינ אמנן . מהאיה . יבל לעשות ויל
ושכב עמה . בעל כי יפלא מעמ דבר . אדי . יבפה ליבנ . איש הכפ .
לנשנ . לכ לחוש . בעל לבר ומעה הנאר . אר הבריה . אר הסעה .
ובבב . והנגנו . סלה . מרבבה בנים ורחים המלה . ואחרכ בשלנ .
אר הנשה . הראה שלמחבר . מסריאה . כי לא . מגנעמ מלנ .
שמעהבר . לפי שהבעבה כה אלה בשביא נבריה . פר האר . שלקחה
דוד בחלה . ומי שיש לנ בן אן בר מן המשפחה ולן הבריה . אינ
בנ לבל נבי . ושאה אמנן . אדי ובהיבנ עמה נקשרה לנשאכ
כיוה שפבה . אל אזור . אל ינשנ אזורה . הנעה הזאר שלבילנה
הנינלה מן האחיר שהשיהה נמי . ומיהבי . ומנר הוסיף רעה

לשלחני. והיו נחיים וקרבה היה לנשותיהם בעוון אביהם ואמו. ולא
יקרבו שנים ואמו. ולא יכול אחד לבוא. לקרבו שנים אמנם והבל
דור. כי זה מקרא קצר. והבל נפש מזו. וקרבנות יותר ואחרי נפשא
דדור. כמו נפשה ונפש בלבה. לשון הוה. כי נתה עלי אחרון. יקבל
הבמוקים. ושלא יאבד הקונה. אחרי רבותינו שמן יותר מצוי לבל
חטה מצויה בכפר. אבל אשה אלמנה אם בקשתיה על אדון המלך
הנון. כי מי הוא זה לבוקר. כלומר אבד מנחה אחר לאחר אם מצוה
עלך ומן אלך לנדר. אחה הצוה עלי. ובו. יהוה שלא מי הנון הזה. יכר
מא אדון שהקמיד עלי אחר הדור לבקר נפשות שאל. והשיבו כי. ידבה
הדור. זה מהכר נאמל הנה לשחה. ואחה נוחה אחר. ולבה חשבה
כמאר שחשתי. ישראל שיבואו לדרוש אחר. השיני כלא עניים ונהבאה
ומדבר המלך הדבר הזה כאשה. והדבר הזה שהרגה לאחרים שאחרי
לנו. כמל שיש ראשו ארבע. עבשי ישאלה לך שאין הדבר הזה אלא
על שתי בנך. אל הבחרים לאחר דברי הדבר הזה כאשה. והנני חוזר
כי לבלה השבה המלך אחר. ויבשלום בנו שנים מעטו. ובח לך ויגדר
המלך ואמר. כי אחר בחרי. ויבן באחר עונש. ולא ישא לים נפש.
נא. כל איש לן מביחה. לפיכך חושב המלך מחשבות לבלתי. ידח
מנגנו נדח. ושבה. אשר באה. לדבר אל המלך לדבר הזה בכיני. עלי
ועל בני. כי יראוני העם הפחידוני. ולבקש אחרוני על בנו. קן יסמוה
עלי. והאיש שפחדו. מאחר שיצוה המלך עלי. יהיה דבור לבעבור בנו.
כי לא שוב מדבר כי המלאך השם אדוני המלך ולא. מחזירני העם
ושמחה מדברי הטוב. אם אש. כמו אם יש. וקן ענו האש ביבשע.
כמו היש. לבעבור סבב לבקל נעשיא דבר בנו שבמלך לאור ואמנו
חבר. והבבר כי נאמר. ואב. יאמר עלי. סמוך לשרוב בחקים שאני
יכול לבקיק אלי. מיבשאשישש. ומעיבנו. ויהרג המלך אחרי.

ותשמש אבשלום

ותשמש אבשלום בבקר מאחר שבנו. ישראל בנשבנו פלג. ובעקבון. עבדך
ומיבונים בקישמא. ומעשה איש ומרו. כולם נטול ומחול ומסוקי
כבוד הנפש. ולקן מרבנים שבה יש ששאלו. ישראל ולבן לשמעאל.
נבגלגל נגדך ונשפלה בגלבנה. אלבה נא בחרון ואשלחה אחרי.
אחרי רבותינו לבבא בנשים מחרון. כשם הינבחשים שמעם קרוש
קרואים והלבים לבעמם. מבחש בנים כר סוטה. ומשלמים שבקש
מאבין שיבחר לו שבשנים בני אדם שיבחרו עצר. לבר והיה מראה
אחה לשנים סין ומחלק לשנים אחרים. וקן הנבה ביה הערחק.
באבר רחיק. שלי. אלן הוא שנגד. והם עוברים. עם המלך עד
אבשלום. כי נבדי אחה. ומאחר ברחים מאין עיבה ומאין. ומבוך
שאחה נבדי. לא הבצא מרחיים. ופם אם מנחה. ומלך המלך שאינך
רוצה לבוא עמנו לבקמלך. חיקר לך. ט לא טוב לבבר עמי שהרי.
אבנמל באחה. והיום אנעבר עמנו. ואני אין ליבקום שאובל לבושבך
שם הבינמנו כי אני הולך אל אשר יקרני המקרה לבבר יום יום. כל
כשאשמע שהנמצים כאן. אני בורח מאין. וקן הנבשם. ונתן ומם אחה
בבנה לבקמלך. ואם אם אל אבאיל לך לאבדך מסר ואחה אני
מחזיק בקרוב. מסר ואחה. שמשיר עמדי לך ועשיק עם שאר
העם אחר אשר מרה מיכן רוצה לבדיר מעמי. ולבעבר עוברים
עם המלך. ולאחר. לפי שהוא עומד. קורא אוהב עוברים. ומקן.
כמו מקנו. ומוקיקן. ראבונא. הנמיהו לבן אחר. ומעם עוברים
שהיה דור רוצה לשאבן עמנו. ומעל אביהר. עד הם. הרי זה
מקרא מסורס. ומקן ארון הלם עד הם כל העם לעבור. ומעל
אביהר עד הם נמנה. אחרי הינו נהלם מן הבנה ישראל באים
והבנים ולא נמנה. ובבנה מנוק הבנו. וכן שנבנו בסדר עולם.
ובמסכה. ומאה הרואה אחה. אם רואה אחה שעתה נבונה היא.

שוב בעיר ואין שם בעם אהבה ורחם רחמים להוציאני מה שלא
שתשאני מבית האבן ולא יהא שהניחני אמלט בעלה הזה
היום בהר הזיבוי חפי מבחר בדרך האבנים חפן בריבר
ורוח הגיר ונגזול הגיר הגיע סלע יקלקל כמו הסכל יהב לי
רבים כא עד ראש ערדיש שורא אשר ישתחוה שם
לגלים אשר היה רגיל להשתחוות שם כשהיה בא לירושלם היה
רואה נשם אבן האבל שהאירון בתוכו והיה משתחוה עמו אבן
ואין נאמן בתוך ואין עבר אבן ואין הקרא מסורס הוא ובא
לירושלם נתן לבו שיבא לירושלם ונאמה קיץ ונאמה מנין דבלבא
כי יקלקל כי יקלקל אמר לו אפשר אדם נגזל בתוכו שהוא ראש
לסנהדרין קלל אבן המלך אם לא שנאמר לו מאבן הקלה ונאמה
בנוני הנשבעני ויפקח שם בחרדים וחזקו כל אשר אבן
כי שבה ירם רפה לעזור לו שאול בלבם הבן יהחיה עצם
אבן ואין היה שנאים לעלה בשוב הכל אלה האישאשר
אבה לבקש יעשה בו כקשרו ויהרג ואחרכך כל העם יהיה
שלום וזה יקרא קנר ובנוני זקני ישראל זקני אשתאי זה
ואבן איש מלחמה ויודע עניני מלחמה ונכסים בטוב ול
ונכסים יה ובוב מארב ובטוח היא שהרוק הלבה לבוא אחרין
לפרכל אלון עם שאר העם הנה הוא נתכא ונשתבוא אל
מחנה העם אשר אבן הוא לא היה שם שהרגהו והיה כבפה
בנבל בהם בהחילה אני מודיע לך כי מעשה גבורים ומרי
נפש ואם יבוא בעיר והיה כם מפלה במלחמה אז שהיא
ראשונה ושמעו השומעים בכל ישראל המיום לבהחבר אלון
ואמר היה מבקה בעם אשלום והוא נפל בן חיל ואוחז
השומעים הוא בן חיל ולבו בלבב האריה המם יום כפחד

ונגבה

ורעדה ולא הקשר עוד אלך כי יאמר כבר הפיל לפל ונעשה
מלאכין ולא עלים כי יעשה כי יאמר כי יאמר יעשה ופנה הלבים
בקרב פלא ולבו בלב האריה אפילו אם היה לבו חזק כלב שיאמון
ששמע כמיר אריה שב והיה כמיר אריה שוא לבאמר ובחרב
וישמעהו כשמע הני פלא ולבו בלב האריה כלב דוד אבן שהיה
אם האני ואם הדוב שב לפ אם האני ואם הדוב בהעבדך פלא
ולבו בלב האריה אפילו אם לבו חזק כלבו שלבנון שב בו והוא
ירך והבה אם האני כתוך הבור ביום השלג אפילו אם יש שמן
ביצא אולם לאמרכל כי נפל הכול לפנינו והנעשה עם שהשבור
אם שהקרב בהרה כבר אם אביר ואם אפילו שזיכין שמרי
עבן בן כרמי בן קבר בן ירח לבנו מעבל כחרם ויחר אף בני
ישראל הלא ופנין הלבים בקרב ואם הבא אל כרים כולנא
ונתן עלנו ונעמה עלנו לשון חניה הוא כמו נבל נחל
מצים נהה ארם עלאפרים חבלם משיחין כמו חבל נבאים
חבלי ישעים עזוזנו ערהנאל חוקה העיר נם חוב אל הגיא
ואם עבור העבור אם הירדן כן כלב לפלשלאי ועתה לשורה
ונעשה כדבר אחיהולל כלב יאמר לו בספר ובבלוגה עין
ולאל שן קנה כמם בבר מאר שחובטין אוהן שבעשין בעלמן
אם המסך ולון הרטה חטיה בהשוה כמו בחרב הרי פרה
מבלם הנים אינו יודע לו פרון בחבר כל ופרוע לבי עשין
כמו שבולת הבר בר נחש הוא שי אבן דוד ודבוגנו אל שתה
בלא שון כמון שלנחש ושוב בן נחש הוא חנון בן נחש משכב
מעבורה וספרה כל השמים כמו ספרה כסף וקל קל שני מני
קליה אמרו רבוגנו בדי מני שהבא אקריב ברזל לדוד אחר
שלחיה ואחר שלנדשיה כנגנין האמור כאן קמה וקל הוא

שלמן. ומול ובדשיה וקל הוא מיעין שלקיעה. מיכשין אוהב
בבנר שאין לחים. ומה אהוקים בגדלה. ונזחמן אוהב ונשין אבד
מאכל שקראו שיבא ושיפור בקר. ואבנין דחלב. לא שאינו אלי
כלב. לא היה דבר חשוב בעיניהם בהמצר ובהבלל. מאחר שאין
אהב בעלאחר. כי שבה בהיחך בבבור חשוב אבר בעיניו עשיר
אלפים. מעשרה אלפים אשים כאנו. כיהיה לו אשר לבעזור
ובנו שוב אדי הבלו שלא. מקרבא לעמנו. לאם לי לעבר. אה יקרא
לפניכם בלבתה המלך עלנו. כיער אפרים. מה היה. ער לאפרים
בעבר הירדן ונחמה. שלא מעל לבד מלך אלא לבבו בו ולבני ראוכן
לעשות אלא מרוב שהבה. הושיב מעשן בחורשים. והיה אוהב
קיצר מאוד לאפרים. אלא שהיתן מאוד לאפרים מפסים. והיו מרעים
שם בהאוהבן היה נקרא ער אפרים. ורב היו לאכול בעבר
היה רעה שבעה. הרבה יותר. ויקרא אבשלום. לשון מרה.
ובעבר. ויהי בן הארץ ואחר. אחרו המשבר שלקח חיבו לקצון שעדן
ואה בהיבה פרוחה בחדבו. שעדן מבעבר. כל מי שיבוא לירון
ישמרנו. לא כן אותיה לבעבר. לא אבקש עוד בקשה מאחר כי אני
אלך. כי אחר אין לי בן מעלא מקוני. ואשוב בעבור הזכיר
שלי. אקים לו מצבה מאבי. ובין חשוב היה. ובשרה כיום אחר.
בשורה שבשורה אחרה. כי עלה בן. כי עלה אשר בן המלך מה לפיכך
לא עובה הבשורה הזאת. ולבה אין בשורה מצאתי אין אחר שבר
בשורה בעבה היום. מה. מה. כלומר. ומה בבר אם אין לי שפר.
ועבור. וקרים אה בשי. ראיה. ההעון הדרך הוציה ועבים בבלתה
לשלוח אה המלך. ואה עבדך. הרי זה מקרא מסורס. לשלוח
ואה אה עבד המלך. ואה עבדך. לאחר ששלח ואה אה עבד
המלך זה אחר הרע. ואה עבדך. שלא עבדו היה אוה. ולא יעבר

מה היה אחריכן. בהיבבה. פנה לבד אחר והבבה. ושמעבה
ראבר זה. בני בבן אוה. שלבה פנבים. אחרו שבעה פנבים
ראבה. ושבעה אלוני. בהיבה אחר ראבה לבבה. לעת אה
פנו. כרך בה אבה. בבשפט האבלה. לעת. כבו הבעבר באחרה
הבה הוא לבוה בשלבה כי אבד. וגם. אה איבר. וגם ישראל גם
אהבה שהיו עם אבשלום. כלבעם בנו. אבה ובבים זה עם זה. ודבר
כל העם בא אל המלך. כלזה אחרי השלחה. הבעבשה שרבבא
אחרו בלא בן אחות אבה. ולבו אה הירדן. כבעבו בהרסים ועבו
העבה. סבעה המעבה שעבר אה רחב הבר. הראשון לבלבה
יוסף כל ישראל חעאו בן. ואוי יהר אבלם. והבבי כאבו לבקש
מהלה הראשון אה הבבלבו. בעבים כל ישראל שהבלם. ואם לא
בלם הינו ראים לשוב אלבן עוד. היום ואבה איש בעבה. כי היום
אני אלבן. ער עבשיו. הבה סבר לא אמלבל כי אם בדל בה. אלא
אם כן בסבקה מלבהבו מאבה היבום. והוא אמר לו קלל אה בן. אבל
עבשיו שהבא אבחרבו. ועבו כי אלבן אני. לא עבשה בעבין. היא
העבבה שיעבשבן הבבלם שבאו בהיבן בבבה. לבה לאלבה
עבו. לבאבה מירושלם. כשיאמר כי פסח עבבן ואני. בבלבלן
בראבי. לשלחו. לבהבו. כי איש בדול הוא. בעבשו. בבה מני שני
חיי. אשר ישלם לחיה כי אעלה ומה. הלא מעבו הם. ובה הביה
ישלם. בבלבלבו האבבו בין טוב לבע. בין עבה מאבלבוב. ומאבל
בע. ואחרו בבהבו שטוף בחלה היה. לפיכך קבלה עלו איקבה.
בעבבו. ובבר עבבר. הלוייה הבעבו. ובבר עבבר לבוהבן אחר
שהעבבו אה הירדן. הבעלה הזאת שאיה עוהבלם. עבבר בעבם
בע היה. כי קרבה המלך אלי. בשבבי הוא. אם בשאה. כבו
בשאה. פרס אבבה המלך. עשר. יהבלם המלך. שאבר

LEAVES 42 AND 43 ARE LACKING IN THE ORIGINAL MANUSCRIPT

עשוה שבטים. ועם כמוך אינם שהוא קרוב לבם ונשבעים
הוא אינו משוך כי ביחד אינם עשרו ידיה. ובדומה הקדמוני לביה
אהבה קודם. וכן לא היה כבר ראשון ל להשיב אחיהם. קונה לבן
בא בבריתן אלו לבשיבו כמו שכתוב בתורה. ודבר לישראל
העלם. ויקיש כבר איש יהודה שהראוהו מיברוה איברה ששלח לבם
דוד. לשה הביא אחרונה להשיב אה המלך ואל. כל מפורש בהגדה.
ויש לפרש ויקיש לשון קושי. ומזק. וכן הרגם ויבן והקים. ושם
נקרא נזרקן. לשון הקיש קדומין. ויקרא לבד בני המלך לשון ציוון.
הזעקם ל אה איש. יהודה. שיבו כאן על שלשה ימים. ואהבה פה
שבר. לסוף ל ימים הוי אחיר לחיות שמרה כאן לבני. כי חפץ היה
לבוקר אחרי שכבר קברו באדי. ויחד לן המעבר. אשכחוהו ופחוה
בחם כהא כדאיתא כמה דברים. אהבה קח אה בעבריו. אחרי אשר עבדאה
שר הצבא. ולא הביא אה צבא אה יהודה. קח אהבה אה בעבאים סביבתי.
ורוקם מאחרן. והל ל עינים. והל עצמם לעינים. והרי זה מקרא חסר.
מעמדה שלמעבדנו. סמוכה מאד לעורפו. לרוחב מעבדנו שלא כדרך
תוקרי חרב. כדי שהבא נחה לפול ולא יצטרך להוציאה מעבדה
לפי שהיה חלקה ולעושה ואינה הגיה לעבר ירכו. אלא לרוחב ל
מעבדנו. וסמוכה שמה עמדנו לעבר הארץ בעלה מעבדה ואחזה בזקנו
ולא מעבר עבדאה בבבר. כאשר ראה כל הבא עלינו ועבר כאשר
ראה האיש שכל הבא עלינו ועבר כאשר הוכה. כאשר הוכשל כמו
הגיע סיגים מכסף. הגיע רשע. לבני שרעבי. ויעבר בכל שבטי. ל
ישראל שבע בן בכרי. לפרדם שיעלבהו עמהם. וכל הבריח. לא
ידעבו מה הוא. והעבר בתל. ואקם פה. לשרון. ויש פרדרין בתל.
לשון חיל ומחנה. הפיל החומה החיצונה. ובחזקה לעבור על
ידי הפנים האהל ואל. שלא כך יושב בשבה בחכמתו. דבר

ידבר בראשונה לאחר. שאל. שאלו באבל. אם ישאל בני חילך
בשלום בעיר הזאת. לא ישלך לבלתם שלהם. היחלך לדבר בשלום
בראשונה אם שלום ישלך ופחדו לך. לא ישלך לבלתם שלהם.
שאל. שאלו באבל. אם שאלו בני חילך בשלום בעיר הזאת
ששתה אבל. וכן הבינו. איר השיבני העיר ונשלחים עמהם.
אבי שלחני אמנון. ישראל. אני מבני העיר הזאת ששלחים אה
ונאמנים לישראל המלך. ובדרש אמרה סרח בה אשר היבר
אם הטבחני. נאום לאמון על. ידי נבלה אדונו שלפוסף לנשה.
אם הבריבי ל עקב כי. יוסף חי. חלה חלה חלה ל חלה לנלך.
נשאירו בחלק בדור. בחלק. אפלו אינו דור חייב מיתה. אינו
בדור שהוא חלק חבר אפלו אינו חלק חייב הוא מיתה. ולשקר
בחלק בדור. כל נדרש בדרש קבלה. והבוא האישה אלהעבד
בחכמתה. שיבו כמוסקא. הנאים והוא נהרג ואן נהיגן הני
הנהו לבם אם היה יכול להגעל כמון שהוא מבקש ואכם מבחוץ
ואכם כסבה והוא. טול לחלב. אין ויחין נפש אפנו נפש לחרגל
בשבים ל מעבדה. אבל עבשיו שמם הוא יהרג שהכם. טוב הוא
לבני. ולא הבינו עמו. ר אוה כל מאדה לם. הבורר בחלבות
חייב מיתה. ויואב אכל מעבדו. אמם שאחר דור אל עבשא
שר צבא אשיתר החה. ויואב. עבשיו שמה. עבשא לא עם. ויואב
מהקמו. ועל. ידי. ויואב הזקן לבשה. אה חבירו שיראו. היאודי.
הבינם. ונהן שיראו ונהן הקוני. וכן הוא קדוי כספר זה שיראה כן
עקש הקוני. ויאדי. נקרא שלשם שעינו בחחות הקוצא אלפא
לשון. ששמן. מיה מצוי. שם שמעון מלקים הטרור. היה כמן
לדור. לו היה נעלם כל מחנה. בהוה שלו. כל מאדו דבוקים.
ופשוטו שלמקרא שעשאו שר ושופט. אל שאול. עון שאול.

עון שאינו שבבר פראוס ובהחבא שנבוהו אנשי. כבש וקברוהו
ולא נספד לפני כבודו. ואל בית הלויים. שהרג נב שיר הכנים.
ועל אשר הטה אר הנבונים. כשהרג נב שיר הכנים. המיבלים
שבנה. שני חומות עצום. ושני שוארי מים. ושתש ומגן וסופר.
כל מיכלי המלאך. ירושלים בסנהדרין. ובריבוי אמרו שהרג אר
הכהנים שהיו מפקיעים לבם מה ומגיון העלה עצום מאלף המיבה.
ואל הבמה שהיה הקבר הנבנה כבודו והוכנו סיחון. שקם כבוד
אשר משפטו פעלו. כאשר משפטו שם פעלו. כל שונאיו בעלות.
ויאבד אלהם. ובני ריבו שיעבדו על מלכם ויהלל לשאול ולבית.
והבנועים לא מבני ישראל הם. כלומר והן הראו בעצמן מידות אלו.
אבל יודע שאינם מגרע אבותם ואינם ראוים לבוא בישראל. לכן
לא עלהם נוקשלא יבואו בקהל. אבל שלשה סימנים יש כאומה
מן הראוים והשונים. ומעלה חסרים. מי שיש לו סימנים הללו
ראוי לבוא בישראל. ושבעה לבם ביתי. הושע בשנבנות מושבי
עצום ושואב עם. לא יזכרו בקואהל בני ישראל. בהגר לב לנוות
ולשהר אר בני ישראל ולשוות ערוכים ביקש לרגל. אבן פשוטו.
ולפי מדרשו. לא אבר לדרוש אלא אר הכנים. וקראה מן האמורה
כאן. איבה לעולם. כי אם לרעה. שידע שלא ישלח לעבוד מיום
שלא שבר מעולה שלהקה בעצבם. ואיזו נקבה בה וברכו אר
מלך. להמלך עלהם. אין לו כסף וזהב שלא כי אם לב
נפשוה. ביקש לפיסם בעצם. ולא רצו. אלא שהיא הם מבבישים
מה נעשה. מן ראיה בלעם. ירושלים. הלן ופיס כל אחר ואחר לעצמו
ולא נבפיסם. לכן כתב אין לכסף וזהב ועוד. לשון יחיד. מן ראיה
בלעם. ירושלים. ואין לו איש לבעיה. בכל שאר בני ישראל שלא
הטאו לו. ואשר ריבה לו נשבעים. אשר אמר בלבו שבעים

על ידי מלאכי אלוה. שמשבר להשחיתו. ריבה לו. השב לו. ולא
ובוקעים. הביה. לשון שלקיעה לגזיע משפטו. כמו יי.
בר קול. יאר ואלה כמו יי. ויתגלה המלך. בקש רחמים שלא יקטלו
מאדון. שהעבירום לפני אדון. כל שאדון קולטן לביה. כמו מיכל אשר
נבה לעזריאל. וכי מיכל נבה. ולא מירב נבה לו. אלא מירב
לבה. ומיכל לבה. והמגל. הנס ויהרגה בחרב בחר. נקמא עלשלמו.
מבמה. לקיר בתי כמן. עלבהר מים. כלומר המשמים בחבורי
שלא שרבו לקבוה. ולא כתב לאהלם עבלו. אלא אמרו מעוב
בעבר מר. לן הבוה. ויהקדש שם שמים בפרהסיא. שהיו עובדים
ושבים אומרים מה טיבם שלאלו. אומרים להם בני אלים הם.
ומה עשו פשעו. ידם בגדים עזרים. אמר אין לך אומה ומייה
לבלם כה כאומה זו. ויקח אר עצמו שאול. שלא לעבדם. ואל
שאול שלא נספד בקבר. וימסרו אר עצמות. שבעה המוקעים
כאן. כל אשר עוה המלך. לבסיר עלהם בכל גבולי. ישראל. ואשקל
קינו. הוא כמין חק שבראש ביריד ברוחת. שקורין אויסשטיי.
ועשו. כבוכבו. יש דומהבו מחמים. ראוי מעל. לבה הם
דומין. כמין קיבאור שבראשי קלפור שלבנקוה. קולפור המגש.
והוא מאר חדשה. ושלבנו שאוהו היום נהמכר לבדש כל מלאה.
ודרך המחבים לעשות בצאון ובבוה ביום מיבוסם לקבר שם. לכן
ראוי לבכות מה רוו. ויעזר לו. שעזרו בהפילה. כלאיבה בחלק.
והם. ערך המלחמה. כבר הדמה מן לבולן. ולא מאה כאן אלא לערך
מיבה. מרבעה בני ברפה. אלחנן קיעני. מוגים. שהיו משפחה
מורבי. פרכור לבקדש הקרני. יער. כמגר מוגים. כאמן ובנראי.
מישוולא. הבא מיבא והמגל כנגד מרבא. מיש מדון. בבר
דשמן. שאין משרשי הנבה. אלא מלה לבה בתן לשאון. שלא אלא

ובנו בני הימים כל איש לבד. כלומר בכל מאה שאומר
כלה מדבר. שש ושש ואמה. פירשו רבותינו בברורה שהוצרך לומר
עשרים ואמה. שלא תאמר א בבנות שבי. יין איש אלא שש. ו
ואבנות לבן איש אלא שש. לבן מאה עשרים וארבע. ולא תאמר
שש. לבן מאה עשרים וארבע. ואם כבר עשרים וארבע. ולא תאמר
שש ושש. הייבה אומר שבנה באחר וחמשה באחר. הרי מספר
שבולן היו נפרנה בסדר האבנות בגד היד. כיוס הגיל יי אומר.
לשון קבר. באחר שעברו עליו כל צרותיו ונעקר מבולם. ומקום שאול.
ולא שאול בכלל היה. אלא שהיה אומר ורודפי יחד מבולם. כיוצא
בו השנה עשור איש ונשאל. כיוצא בו. לבן ראו את הארץ ואת
יריחו. כיוצא בו הלך שלחה אהב נשים נבריות. דבר בא
פרעה. סלעי ומגדלי. לשון חוזק הם. סלע. כמשמעו. מגדל.
היא מגדלי ערים שקורין אל"ש. ועל שם נו שנעשה בו נסלע
בחלקה ובמגדל. בחומה. ונפלו. נפלו. עם עבא ישראל
במלחמה. ונמצאים שהיו מפלגי כשאני לבדי. כאן לן. שכי בעב
ערי. לשון סלע. אחסה. לשון כסוי. שהסלע מחסה לעופות. דרך
לן המדבר ולא הנחתם. אבינעם בלבם. ומעם. שהיה נם עמו
לנעמה. כשהיה לנעמה מיד היה נם אלון לנעמה. משפחי. סודתי.
מגדל אדרא יי. בהרמנים. בקראלן. אהרון. לנה. לפי כי מאויבי
אושנ. אני בטוח שאעשנו. אפפוני. הקיפוני. משפרי מנה. בהרמן.
כאבבא ריבא על מקבא. כל שם כישוב האבנים שהאשה מלרת
שם. נחל. נישום. שונפה בנחל. הבל שאול. בהמתו. ה
מגדיים. כמו הבל נביאים. קיבצוני. כאן נפני. כמו ל אקרא
יי. וישמע ואמר. כל דבר לשון הווה מדבר לשון עבר ולשון עתיד
בפעם אחת. והמנשה והרגש. לא עלינים שאי דעתה נאמר

כל אלא עלינים שנעשו לשמאל. ואיש הלקא מחובר עם סופו.
כי הרה לו. כי משמש כאן לשון נאשה. וכן פרבוני. ושמרה לנפני
מבשים. נמנשה ובבעשה הארץ ומסרוה השנים ראו ומשנו
עלב לשון בלפד. כן ריל הבנים וצא עשן מנחיים. וקנלה שמן כאפו
ומכן כלשון חיון אף. שהאש ניחר ומעלה הכל. ואש מפיו האכל
מנחיה. דבר פיו האכל אש כרשעים. ויש שנים. לבנים מאוכין.
מנחים ופרנה. וישה חשך סביבתיו סכה. כמנין שלו ניחי הענן
והחשך מכסיה בין מחנים. ובין ישראל. חשרה אים עבי שחקים.
מאין היה החשך עבי שחקים היו. מהיו חושרים מים על הארץ. חשרה
לשון כבדה הוא. דבר הנעל מן מן. וקבוא אמר באבנות הדבה חושרים
אוכן בבבה. ויש לפרוד חשרה. לשון קשר. שמבקשים השנים
כעבים עלי. מים. מתן ומשונים. האמור באופן המבוב שמן ?
מדוענה העץ המשה הבהקים וקושרים מיבנלים יחד. מבנים
נמרן. שלא תאמר כחשך הוא שרוי. אלא הנוה לבנים מן המהיה.
ומאוהב נוה. אשר לבנו בגדן נחל אש. שנשתמן חיים על
מגדים. מלן מוסרות הבל. שנבקע הבוקר כשנבקע יום סוף
ובקעו כל מיבור שבעולם. ומשמרת. הבה שמתר רוח אפו. כי
אמלו. כאשר אמרו. כבקתי. שיקאון אחרים בדבר ומדבר על מל
אבותיהם. מה חסיר הנים. נבר. כנגד שלמה אבות. שלמה בקבה
מגדל מרקדם לבנהם. עם עקש. פרעה. הבל. לשון נפבל ומקש.
ובספר הלפ כרוב הבפבל. לא. ישלח מגרות יקחני. על מגמן אמר
כשהיה נחפץ לבוא לפני שאול בסלע המחלקות והיה קרוב לבוקר
ומאוך באמ שאול ומר מהה לבד כי פשטו פלשתים. בקרקע.
שלא הרגיון בבוהו אה כנף מגדלו. אמרה יי מרופה. ברוה. ה
מבטיח ומשה. ויהר הנים ברכי. ויהר ברכי אבל מכשול ומבל

מסורה. עד כי הגיה שלם ונכון. ואחר קשר נחושה זרועותיו. ונדרה
קשר נחושה על זרועותיו. שיש כי כתב נדרה. קשרתי שלבחשה היו
הבנים לנדור בבית. והיו מלא האומות באים ורואים איכה ומגדים
זה לזה איה סבור שזה. כמל נדרה. אין זה אלא ליראת. שנאנו נוד
ונשלם ונכהם לפניהם. וזה כה קשר לשון מסך הוא. וכמו חיצון נתן
בי. ונעזרה הרבני. הגלה מירה עמוותיכה. הרחיב עמי הרבי.
כשאתם מדבק הבנין אז לאין הוא נוח לפנל. וכן הוא אומר בלבבכם לא יבין
עמנו. קרסול. סמני. ישעו ואין מושיע. הריזה מקנא קנו מסורס.
ישעו אל. ולא שבר. ואין מושיע. בעון ישעה הארם אל מושיעו.
בעון פנה. נתתה חיבורן עם ישע. אל הכל. ומבחנו לשון עברה
ונפל בלשון על המעבר ועל הנעבר. בעון ישבר יעם. וישבר לו. אף
כאן ישעו ואין מושיע. נופל על המבטל. וישע. נופל על הלשון
עלמי שהבטלון לבנין. מרקעם. מרבסם. והרבה יש בספר יחזקאל
ומקע בחלב. ומקעו בדבל. מריב עמי. מרוצף ומהיבופל ושאול
ומיפים. השמעני בראש נויים. עבבני בכך. ומדרש אמנה. אחר
דור ובורו שלעולם הקלבו מרים שלישראל. שאם אטהו מן ארדה
את ישראל בעבודה: אם נעבדם. אלא בראש נויים השיבני. והם
ישבנו. עליהם לא איעבדם. ובהשון ל. מחתי ראה מאמרו ל כמיבי.
לשתות אין ישתעבד. אפילו שלא בפני. מרו מבני. בשתעבד אינבה.
לסור אל משתעבד. בני נבר. כלו. לא לשון עבד הבול. ויחמדו.
לשון פסחים. מגבהבה. מוקשי. יסורי מסגר שאני מיסרים בבס
מי. העשה אל. הוקם עבד. הוקם עבד לנעבד. אבל שירות ובוש
והשבחות שאם אין נקראין בדברים. ועניס מעשיות ישראל. אין ישרל
משוררים בקדש אלא שירותיו ומשיריהן. דבר בי. השרה בי רוח
הקדש. ונבר בי. נכל לשון נבואה. נופל בו לשון דבר בי. השרה

כתר הוק אך בנשה דבר ואמ. מרבר בו. ושעתי שלבר לפי שהרות
נבנס לו בקרב הבנא ומדבר בו. לו דבר צור ישראל. עם דבר נביא ישראל.
שהוא נשל בישראל שנקרא אדם. שכ אדם אתם ואתה צריק נשל
ומה לה. ובמוצע פרשיהן כלשון אחר אמ דוד לה. ישראל לי
דבר. אל דבר צור ישראל. ומשל באדם מני מנשל כי צריק
שאני מוזר מזיה והוא מבטלה. אבל לפי ישוב המקראות הראשון
הוא פשוטו שבמקרא. ובאור בקר יפרח שמש. ובבטיחתי שבלב
מרולה הלבן ומלל. כאור נגה אשר הלך לאור בקר. לא עבבה
אור שמיים אפל. מנגה ומגבור דהוא מארץ. מאיר בקר. ובר מנגה
הבא ומגבור בחוט לת עם אור. כשהמטר ירד על הארץ מלאה
רשאים. והשמש זורח עלה הוא מבהיק. וקפרבוע. ורך מנוגה
הבא מן מטר שלרשא מארץ. כי לא כן ביתי עם אל. שיהא בבקרי
עבוד. כי בריתי עולם. ההנה אשר שם לי שרלך בכל ביתי ושמורה.
כי כל ישעי וכל חפצי דרכי. מבטיח לפני. ומי יתקיים כי. כי לא
יצמיח עוד לאלם. אחר מלבוד. לא כי בריתי עולם שם לבוד. לביות
מלבוד קיימת. והבריתי ערוכה בכל. פני כל הנבואים. כקנן לוכר
קיון בלעם. ומנגן. שבקש נוכן רק נוע ונך. וסופו מבקשה עד
אשר לא כיל יקומון. ואיש אשר יגע בהם ברזל. ומלבש עלבוטרו
ברזל. ומלאירן בבלי מיין לקצן. וכאש שרוף ישרפו אותם בשבת
ואין להם הקבה. אלא שיפה בביתיכם. בשבת הקבה שלבסאין.
אשר בדור. ושל בשבת. שהוא בשבת. סנהדרין והוא המלוקים והוא
ראש הפלגשי אבבנו. בחכמה ובגבורה. בשלשה דברים הללו
הוא ראש. מלה שלו ובנו הנבי. ואישהאר ובכור. חיל. ענינו
הענבו. בשעסק בתורה כורך ומקשר בהלבשה. כמו הענבה
ביתה. ובשהוא יוצא לנלחמה הוא קשה כענן והוקם שונה מאוה.

חלב בתלתיה אחר. בשלשה גיבורים. הנעלם שבגבורים קרוי.
כן שמו. בחרם בפלשתים. הקנו כף לתלת בחם ולבאתם. אין לפשר.
לתלא קיטלא. לא היה איש שוזרו לרוגז אלא כולם פשעים
אחרון אחר החלפם. הרי. מן הדר לחיה. לגדור נחיב השורה. מ"
בהשלשים ראש. הנוסע ויהי הגבוריא רישי. ושעב
פלשתים אין בר לחם. מ" ישקנו מים. אחרו רבותינו שאילה הוצרך
לשאול בספרדין הישבים בשער בית לחם. הדם האנשים. לשון
הגיהא. ויסף אוהם ל"ה. אחר כראי מקולבי כל העוסר עצמו לגיהה
של דברי הורה. אין אומרים דבר הלבה מפי. ואחרינהו משלא
לגנגא ונגד השלשה לא בא. ולבלה בחורן לא תנוא. אה שני אריאל
נואב. יב הרין ורבי מואב. ודבוהינו אחרון שלא הניח כמוהו לא
בהקדש ראשון. ולא בהקדש שני. אריאל נואב. שלשה שבאו
דוד שבא מרוה המואבה. כל שלשים שבכרשה זו הנפש יוקן בפרא.
בלשלשים ושבעה. ואיבה מיעין כאן. ואני אומ" יואב לא הערך
לבזכיר שהוא שר הצבא. ושאר שחסרו שמא בני ישן יהוכן ל
שלשה אז אוכנה הין. ויסף אל"ה לחרוב. לא ידעתי שלמה
בישראל. ויסר. ביה. כבה ובבה כפלים. ובבה שני כפלים
הוי אוכנה אלפים. וכן חוזר וכופל אה הכפלה ער מאה
פעמים. נמצאה ברבעה שלשה בזמן מרובה. שלמאה מיד. שב
בה ושני אלפי המלחמה. הדר ואל ישמר. הה"ל כבנין לפי
שהם גיבורים וקשים. אמ" הנואי. לחתן ויעבר על ידי. ואל
אדון הבחיה. חלשי. מקום ושובן חדש. שאוכלים הם מעשים.
אולי בחור כך. הבחרנו דוד וישלח לנשלח שיחזור בו. דנה. כמו
לדן. יען. שם מקום. מספר מפקד. אם מספר לבה מפקד.

... שב מלכים ...

שני אכיואור. שאה גדולה וקטנה. אמ" אריאל הקטנה. ומה יקצוף
מאדון אה הגדולה. לבן מאדון מפקד לשון חסדון. כך נדרש כפסיקתא
והני ישראל. הששה כחם כתבה. שמנה מאות אלף. ובדברי הי"
הימים הוא אומר אלף אלפים ומאה אלף. בהדרה. מתרחים מצינו
אמ" יהושע כן לני. הסדרים מסיפים מה שחסרו כאן אלף שש
שבטים שלא נמנו שכך בדברי הימים לוי ובנימין לא מקבל
בכרסי. כיבנוב נדרי המלך אה יואב אמ" כאלו אני. כולל לה"
לבשמו לומר שבא לני. אינו מגה בנינו שאר שבטים כי אם
מבן חודש ומעלה. ובמקום דין שנחסרו ולבה בפלגש בגבעה
ובשלשים ושבעה מיעוד לך אמנמד בנו שלו. יוסי הגלילי שמנו
כל אחר אומר שמונה מאות אלף. וכל אחר אומ" אלף אלפים
ומאה אלף. נמצא בינהם שלש מאות אלף הלא שלש מאות
אלף מה מיכן כא הכרוב השלישי. והכרוב. ובני ישראל ומספר
ראשי. האבות ושרי האלפים והמאות לבל דבר המחלוקה הבאה
והיומאה. חדש בחדש לבל חדש השנה. המחלוקה האחר עשרים
ואחדים אלף. מלבד שאלו שלש מאות אלף הם הבנים
בבימוסן שלמלך ולא הם מיכן ומה. כיצד עשרים ואחדים
אלף לבל חדש. הרי כאן מאתים ושמונים אלפים ושתים שנים
עשר אלף. הן עמאי. ישראל. שלש אנ"ש
עליך. אחר משלש. וכן בשאים הבחרן בי הוה. כאחר משנים
שלש אנ"ש על עמך. כנגד שלש שבטלבה על שאול. כי ה"
יפרנו. אין יוצא אז בגבעה ידך ונספה. ... ער לי מאד. הקטנה
שבהם קשה מאוד. נפלה בין ה". הדבר ואמחיב והרעב שנה
הוא מאוד לנשיים אחרי פירוש. אז אלפנדרי. אחר דוד
אם אין בורח לי החרב. עבשין ישראל. ואמרו הוא בטוח

בלי טורין. שהנא לא יאמר והאחרים יעשו. ואם אני בורח בדעב
יאמרו הא בעת בעושרו. אבדני לי הדבר שהכל שוים כן.
ונהפך עד שר לעבד. ונלאה בעם הגירא ער לא יפסק
יכוסי. שר אנדרה. זין היה שלו יכוסי. ישקף ארוב. ונהפא
היה נגנו האלהים. כל כבוד בני ישראל. הגוים. לב עניך
מלא. חריפים. ובלהוא. ונעבדים אחר עלהקש הניך ונחרבו
לביה. הכן לאבל בהמור ארוב האלהים. שר הכוסי. הירה.
שקלים חמשים. ובדבי. חמים הוא אוכל שקל זהב. משקל
שש מאות. הא כיצד נבה חמשים שקלים נכל שבע ושבע
הרשש מאות. ונתן כסף בדמי הזהב. כל שנים בשתים עשר
קרשים. נבה כסף שש מאות בשקל זהב
מלא ספר שמואל

בשם אלהי אלהים. אהיל כיוש אלהים

הפטרת לא יחס לו. אמרו ובוזנו כל הנבזה בעיניו אינו נתנה נבל
לבי שקרנו אר כנף הגדל לשאול. ונגרש אנה. אור
שמואל בר נחלי. כיון שראה דוד אר האלהים עמך בירושלם
ורבו שלפה בידו. נעמתו לדן שמואל. בחלה. בחלה
נחמנים אר בשרה. סובבה. נחמנה. וכן ובוקבו עמים
יסכן בם. לא ידעה. שהבחלה. פה לחנם אין הבשלה. ובדו
ובוזנו אינו נשוה לא יבה לו נשים. ובבר הין לו שאנה
עשרה. נבנשה. נבפאר. ונחנשים אישה. נעמת עמול
וחקוקי כפור הנבל. ולא נעבר. ולא הכנסו. לנוך שהמנע
הנבהה מבנו מבואן לדי מיבה. ונם הוא טוב הואר מאר

באשלום

מאר באשלום. שלו ובאבשלום לא היה אישה. היא נערה
לבה שהבאן. ואחר לבה אלו אחרי אבשלום. מלא נלבן
אחר הרבה שנלבה אמנשלאבשלום אר אבשלום עם ואב
בן צריה. לב שהיה ידע. ואב שבלבו שלהו שלו שלהנ אב
אבו ונשאשא ואבשלום. וסופו שיצה. אבבנו המלך בחרבן
שלו. לבכר היה רוצה שיתלו זה עלידו. ואבבנו ועבאביה
הכן. שנהלך לנהבוה. משבות לוך בירושלם אפנו אבשלום
ששאל באוים והנשים ולא נלבה לו. שלו ויעל אביהר ויה
נבני בנו שלנלב. ויעד שלא ישתו ביתי שלבה. שהרי מאה
לנלב. והקיאתי לך כהן נאמן והבלך לבב. ושיתי היה חפקשיל
שיעבל זה עלידו. ונהן הנביא. שיבא בדוד ששלבה. מלך
בנשלם בדבי הימים ושלבה. היה שמן. ומריאשור שלפטם
אבן הזוטר. אבן נדולה שהיו הבחורים מנשים בה אר כחם
לזיזה לנדרה. לשון מים זוחלה. ונזחלו עפר. ויובן הנעם
אבן סכיבא. שעמדים עלה ונופלן לנרחוק. שן דוגל. הנגיף
ונתן שן קנא. הוא כוסה שיהקן בדי עצר בדבלו עלידי בשנאה
בלקעורוש בלבנ. לשלבה אחילא קוא. שיודעה היה שהבבא אלון
הבריא לנלבר. ומלוי אר נפשר. מן הלהלקה לאחר מות המלך ש
שיעבה בבר לנלבר כמו שהבטיחו הקב. חשאים. חסרים ומשלנו
ומשנים מן הנדולה. כמו אל הטעה ולא יחטיא. אבה אמרה
בהנה. כיורו היום. שהעיר היבה נבוהה. ואבן הזוחלה לנשוב
בבא. עד הפרה אשרלן. הוא סיתן לו שילבלר. והמילה הנדלה.
שאין הרוח רוכב עד סוסו שלנלבר. אל נאיון. הנאמנים בשלנה
ונאין שאין מנשאים אר המלבוש אלא עד הנעמן שסיתן אלבוש
הוא. ונשח אוכן. ונהן לנשמן בן יסי עיבון בתין נזר

כיב. אלן שיהיה שלמה נכסא ארוני המלך. ועכשו
שאין אלה ואבקא בטנו. והכרבי והפלטי. הינם ונרגן וקשהיא
וקלנגא. ונבוכנצר אבינו אוריים ותומים. אה קרן השמן. ומשמן
המשחה ששמשה משה. מן האבל שהארון שם. בנוי דוד ועלמיה.
שלשמן המשחה לבני הארון. כמו שאנו שומים כסדר ומנא.
בחלפה. קילנגלש. והבקע הארץ. ידרו נבאים. לשון פורה.
כלשון בני אלם. אבל אדונינו כלה עבשין אין בשורה עובה
לך. בקרנות המזבח. שהיה כבשון. אה הרוגי ביה לין מקבלין
בקבלי ביה לין. מעמדו כאן ואקבר בקברי אבותי. כך דרשו הכי
הבחוצה. אה אשר שמה לי. שהראה הספר ששלח לוך כיל אוריה.
הכו אה אוריה אל מול כל הילחמה. ושבבה מארץ ובבה ומתה
בחרש הבחוצה. רמי מלחמה בשלום. שיהיה לבם שלום עמהם.
ולא יין נשתיים ומזמר. בחנוכה אשר בחבון. שחבר חיבו מה
בנעורה על מנהגו שלא כדרך החוברים בכאן לקראת שמשא ופה
לנטה כל יום ובעל. כמה שנ והמאיצא החוב והבול. ובשמלה
ונעלה כסבור עמשא שלא נעלה אלא להביהה מן הארץ. ולא
נשתר מן החרב אשר ביל יואב. ובנבלת אשר כתפין. אה אבנר
הנו בנבלה. ששאלו בירושה היאך חולצה. כמה שנ ויטהו יואב
אל הוך השער לדבר אה. כשלו. לשון שלג נעלם. ולא הוריד
שיבבו נשלם שאול. אל הנמהו לבורה מהה נעמנו לפולבנוהנה
קלגה נעמנה. מפוושה כמו מה ומריה. מה נעמנו. כמו מה נה
נעלבו. כי איש הכם אהה. הן לבבו לנעמה לו עמן מה בשכיל דבר.
ומהו ויבנה אה אשר הנשה לו. והבון מלבוהו מאו. אף נרל
העמונים. לרבלה. כשיבנו. כשבל אדוניהו. לאה המלך. אה
רבהינו לאמה שלמלבוה היארון. ושאל לו אה המלוכה.

משמשמש בשרבינו שלמלך היא המלה השרה. עשה לו כיב
בית מלכות. כאשר דבר ביל נתן. ענהו לך. ומשם היה. כי כן מנהגו אמה
שמדבר המלכות אבי בהיותך עם אדוניהו לבמלכו שלא מנעבר. כי
נשאר אמון. ברות אבי מפני אמשלום וכי המנוכה עמו כאוהב הנה
שנ כי אמרו העם רעב ועיף במדבר. אשר דבר עליהם עלי. ומה
והקימתי לי כהן נאמן ובוה. והבטה לבו ומנון ובוה. ומשהרבה שילה
לא היה בית משוב לעבודה להקבה. ועתה כשיבה בית הבחירה.
מילא הקבה אה ובני. לנמש אה בני לוי עלי. והשמיעה באה עד יואב
שמנוסה בצור דוד שעזה לחומן. מילנו ששלמה שומאו כי יואב נטה
אחרי אדוניהו. ואחרי אבשלום לאמנה. סוף דבר אבל בקש לעזור.
אלא נקייא שעניין לחלוהה שלדוד קיימה. ואמר לא שהיה לא
אקבל עלי קלנה שקלנה דוד אבן בביהה אבנר. יחלק על ראש
יואב. יקבלם שלמה עלינו. ואחרכך אמא. עשה כאשר דבר.
אני אקבלם עלי. בבית בארבר שהיה בית הקבר סמבר לעניים.
ולא הצא משם כלי שיהא מצוי לו ולנמצא לו חטא מות. ואעיר כך.
לשון הבראה. אה שבועה אשר השבעתיך בה' והמשלבה נבוה
מלוה לא נעבש שלבל אלה. ויהחזק שלמה. ובל אמן שהיה שמעי.
רבו קיים. לא נהחזק. מבאן אחרו לבעלם. דוד אמר בחיקום רבו. עד
מלהו לבנות ובוה. ואחרכך בנה לה בית. רק בנבוה היא מזבח.
בנבוה סיפר הנבוה. ששהא בנין הבית. ארבע שנים מזבחים בסתר.
לשם שמים כל הימים כונה מזבח ביאם מבן אן בחצירו הבמה
הגדולה מזבח הנחשת שעשה משה במדבר והוקבעו בשילה.
הרבה שילה בימי עלי ובאו לנוב. חרבה נוב בימי שאול ובאו לגבעון
לגבעון. שלה שלמה. כמו ישמעה לאמיר לו ובוה. ואף כאן והשתר
לו אה החסד האמנה בדרך לקיים לו החסד אשר הבטחתי עמו ידי.

נתן הנביא. נער קטן. כן שהיה עשרה שנה היה. וזה לך החשבון
ויקרא שמו ירמיה כן בפרק עשה אמנון את הנער. שלו ויהי אחרים
ואבשלום אחות יקרת שנים. ויהי נערים לאבשלום הרג
את אמנון אבשלום בת מלך גשור ויהי שם שלש שנים. הרי ה
שנים. ושב לירושלם. ושב אבשלום בירושלם שנים. הרי שבע
שלמה. ונדר באבין ונהרג. אחרי אמר ויהי רעב בימי דוד שלש
שנים. הרי עשר באחר עשרה מנה את ישראל ישנו בכל
הארץ השנה הרשים בשנה הזה הקן הנשמרות. שלו בשנה
הארבעים למלך דוד נמרשו. הרי שהיה עשרה לשלמה: אה עמלק
בכבר. אחרו שהיה עם רב. יש להם עמקים הרבה ובאים לרן
ואין לי אהבון לגיין בינם. לא כי מי יוכל לשפוט את עמלק הכבד
הזה. נשפטם כבר מאד אם יבוא רן שני בנים לבני ואשוף מזה
ואהן לזה אינו נענש. אבל ישראל נענש עליו ענוש נפשרה.
שלו וקבנו את קונביהם נפש. ואם הלך בדרכי והארכתי את ימיך
הענוש והכבוד שלא הנהיג בהוריו לזה למלך. אהן לך כן זכאי
בן חייב. אבל אינך ימים ומלבה הדורות כבר הבינה בהוריו
לבלתי סור מן הצלה ימין ושמאל לנצח ואריך ימים ואמר. ועל
אוכן הבאי לא אשנה. אם הלך בדרכי והארכתי ואמר. וכן בלבות
דורותיו אחרים. אל נא אחה אם הלך לפני ואמר. כי לא יכרת לך
איש ואמר. כל שנה ה בסיפרי. זו חנינא בן שמואל אומר. הרי
הוא אומר. אם עשרה אם כבוד ואמר. ויקץ שלמה והנה חלום.
והנה מכן שהלמון אחר. שהנה עוף מצפצף ומכון לשורה. ושש
משחה. ומשמחה לב שהלמון אחר. ואהבונו אלו. נהרו לב
לבבכל בן. היא אמרו. בר קוף יצאה ואמרה היא אמרו. מלך
על כל ישראל. משראהו כהכתרו שהמון נולם בלבורכן.

סופרים לבהרב רבי הימים. הלזכיר אי זה משפט בא לפנין
ראשון שיפקדנו ראשון. כל שנתבר. עלו הנגבים. שנים עשר
נגבים הין לו. לבלבל את המלך ואב ביהו. עלו הלם שהעלה
על ישראל. כאה שו. ועל המלך שלמה הם. ולבלבל את המלך
כל סעודהו ואכל הסוסים וכל ערכי יציאה. נפר דוד. פילבי דוד
נ. הכל אינו. אמונה היה עליהם לעבוד מלה המלך בן משפט
המלך יש לעבוד. יצאהו מן העם. כמו שו בנשפט המלוכה
בספר שמואל. ולבב אחר אשר כארץ. רב שמואל. חר אומ
אמונה על כולם. היא עמרהן כן עמן האמור לשעלה. ואחר אומ כנגד
חנש העבור. בראים. פעומים על האבום. ושמק האמן. ובדבריה
אבוסים. יש מרבוהנן אומ הרגלים פעומים. ובלבה פאונש
אינפשטרש. מרבעים אלף אורה סוסים. ובדברי הימים הוא
אומ מרבעה אלפים. פירשו רבוהנן מן מרבעים אלף אוריה
הין ובכל אחר מרבעה אלף איטבלאות. מן מרבעה אלפים אוריה
ובכל אחר מרבעים אלף איטבלאות. לא יעברן דבר. אפלו שלמה
החכמה בילוה הגשמים והשעורים והבכן הינו הנגים אילו הנגבים.
אל המקום אשר היה שם המלך. מחבר בני קדם. לה היא חבר
בני קדם. ודעים במקל. כול כראיה בפסיקא דפה אומרה:
וכל הפרשה זו נרשה שם. ולפי משמעה. ומחבר בכל האנם.
בשמעון. איהן והימן ולבלבל וזרדע אחים הין לנים משוררים בדברי
הימים. האזרחי. כן זרח. שלו ובני זרח זמרי. ואיתן בני מחול הם
לים הוזעים בשיר. ומגדש אמרה בפסיקא מבלבל האדם. זה אדם הראשון.
האזרחי. זה אברהם. הימן. זה משה. ולבלבל. זה יוסף. ודרדע. זה
דוד המדבר. מחול. שנאמל להם על מנשה העבד. שלשה אלפים
ומאל. שלשה לעזרי המלחמה. שלש מעמים כתב ומאל שלמה

בספר משלי. ויהי שירו חמשה. שיר השירים וקהלת אלף. בכל
אחד כל־מי הוא להלבנון. ומדרש אגדה שהיה אומ׳ בכל פסוק
שלשה אלפים משל. ועל כל משל אלף וחמשה מעינים —
ודבר על הענין. מה דאור כל אחר. ועץ פלוני. פה לבני פלוני
ולשון בקוקב פלוני. וכן על הבהמה מה דאורה והיאך עיקר
גידולה ומאכלה. ומדרש אגדה מה ראה מצורע לטהר בנגעה
שבבתים ובשיר שבגדים. ועל הבהמה והעוף מה ראה
זה. לביר כשר בסימן אחד. ומן שני סימנים. וגים וחגבים
בלא כלום. לא כתב לבנות בית אחד. לא היה רשאי מפני הגלחה דהא כל־מי מכל איכסה לסביב ואחורך והיה
הקוף ואומ׳ לשכנו הראשון ואומ׳ בגידופי שכינם לגרף הין.
ובמשלהן שלחים אשאל דוגמות רופסורה. קומא להם בדברי
הימים. ובלשון משכנם ולגם. ובלבד רק. קושרים הענן זה עם
זה ומניפין אותה על פני הים ומעלין אותה כמו שמעלין הספינה.
עד הקוף אשר הגלה אל. אשר הוליכנו בהבאים שם. ומפרש
שם בשתבר אוזן ומציאין אל הבשה כלעץ ועץ לגמיע קרני
ניפוץ. ומסיר בלבד. מבלה לבהר. לשון מאכל. שיקן בהר
שיקן בו. שאין מיבין נטחנים בריחים. אלא כתבו בתבשיל אין
מעלה שמרים כל כך בתור הטחון. ויהי הגם עולה לשכר
שלשים אלף איש תלפות כמו שמגיים ומוגר חדש יהיו בלבנון
ואומ׳. כשהיו עשרה אלפים בחדשי בלבנון. והעשרים אלף
איש בביתו. ובחדשון מתחלפין עשרה אלפים השנים ויוצאין
לבנון. ואלו חוזרין לבתם. ובטבר. ויצאין האחרונים וחוזרין
לבנון. וכן חוזרין מלה לעולם ויצאו כל עשרה אלפים שבבם
חדש בלבנון. ושני חדשים בבתם. על הגם. לגבהו. שבעים

אלף נושאי סבל. להביא האבנים מן ההר לעבר. ושמונים אלף
חוצבים אובים מן ההר. הרי מאה וחמשים אלף ופולש פרים
פרוים הין שנהגיין מחבר גדולה שלמה ושולחן. וכן כתוב
בדברי הימים. וספר שלמה את כל הגרים וימצאו מאה וחמישים
אלף. ויעש מהם שבעים אלף ומ׳ה. העביר מעשים ועביר
על שרי המלאכה. שלש אלפים ושלש מאות. בדברי הימים הוא
אומ׳. שש מאות. אומר אני שלשה אלפים ושלש מאות היו מתגבר
על מאה וחמשים אלף שכל אחד מתגבר על אדבנה וחמשה ויותר.
והשלשה מאות הנוספים בדברי הימים הין מתגברים על כולם. שכל
אחד מתגבר על חמש מאות ויותר. והרבשהרי יש עוד כתובים
בדבר מהחישין זה אל־זה. שכן בספר זה ואלה שרי הנצבים אשר
לשלמה. חמש מאות וחמשים. ובדברי הימים היה אומ׳ מאתים
וחמשים. הרי מתבגלקראות מהחישין זה אל־זה. אבל יש לבן
לפרש שני מקראות האחרונים מתגברים על כולם. ולשלמה הין
אלף הגרים לנשא סבל ולחצוב בהר. והין לנשאר עושי המלאכה
לגרי המסבגר. שהם אזרחיים שאלן הכבדים אגורים שם. וספר
אלבים לגה את נעבי הגרים שנו מגיים שני הארבגים וחמשה
לבדם. והשלש מאות החשובים מיוף עם בני מאתים וחמשה שהין
מתונים על גרי המסבגר. ומנה חמש מאות וחמישים שרים
ובדברי הימים מה כל נעבי הגרים לעמיל הגדולה עם הקטנים
שלשה אלפים ושש מאות. וכלם גרים. ונעבי גרי המסבגר. שהין
ישראל מאתים וחמשים מה לעמדן. הרוים בגם. העשיר
בגלאה. הנעשים בגם. עשרי המלאכה. ומסיגן הן הבר. לשון
עקירה. אבנים יקרות. כבדות. אבני מזיה. מסלה. המסוהבות.
מאם האחר הרי הוא מוגר ומקבות. והגדלן מומ׳. אלא שהיה

נסתר מן ההר נבחוץ ונבנס. כך נדרש בספר סוטה. ויפסל
בהיסי והבלגי אותה ששתה בכל. ובקיאים לסתר אבנים ובנין
בתה שון כמר עקני בכל ותכניה היו כך מחזיקין ביקר. הכינו
לשון הקנה. כחדש זין. הוא איר לאיר ביה זיווא לאילנא. וכן
ביקר יונקן. זין נצנא. הוא החדש השני לעניין חדשים. שהרי
ניסן ראש השנה לחדשים. לעולם שלנה. ויסד על השנה הדבעיה
רבעיה לגלבור שלנה. וכן הוא אומר בתקוס אחל ויחל לבנתן
בחדש השני בשנה אחרת לגלבור. ששים אמה היכלה
והכיר יחד. והאולם על פני. לפני ההיכל בבנסתן. אירכן שלפני
רוחב הבית אורך האולם ברחבו שלהיכל מן הצפון ומדרום. כל
מידה הייתה קרויה אורך. והפחותה קרויה רוחב. לפי שבהיכל
מידה מן הצפון למערב הייתה קרויה אורך מן הצפון לדרום.
ומהר מן המערב למזרח קרויה כן רוחב. שלפני הבית. לפני
הבית לצד מזרח. שקופים אנגליים. פירשו רבותינו שקופים
לשון פרוחה לשון ראייה. והשקופים פרוחים מבחוץ. ואטומים
מבפנים. קצרים מבפנים. שלא כדרך שאר חלונות העשויים
לאור להיאור שאינו צריך לראייה. יעיב. אפטריק בלעז. ושלש
שמות ישלן. יעיב. הא. עלם. כך אמרו בבבא בתרא. אבקיות
הבית סביב. כנגד ההיכל ובית קדשי הקדשים הוא הדביר עשרה
עלנות. מבחוץ לדרום למערב ולצפון. וסוף מקרא זה. כדרוש
לראשו. ויכן שלקיר הבית. סמוך לקיר הבית. יעיב סביב. כנגד
אבקיות הבית סביב להיכל ולדביר עשה עלנות. ויעש. כמו
עשה. וכן עמדיו זמדה. ויהי לנשואה. היעיב המהנרך.
בכל מוח ומוח היו המאיס שלשה זה על גבי זה. ומהר אורכן
לא נאמרה כאן. ובמסכת מדות שמנו שלשים ושמונה

האיס היו. חמשה עשר בצפון. חמשה על גבי חמשה. וחמשה
על גבי בית. וכן בדרום. ושמונה במערב. המחבקים חמש. ומאמצעים
שש. והעליונה שבע. לפי כי מגמרה הן לבית סביב חוצה. קולב
הבא חמש אמות. וכשעלה כולם היכל חמש אמות. נמצא מעגל
וכנס בן אמה לבנים לבית על מזרח בנסה ראשי קורות עליה
המגמרה שהוא קוקע העליונה. נמצאת המגמרה רחבה מן
ההחבונה אמה. והעליונה ומבה מן הבינונה אמה. לבלי אחז בקיורות
הבית. שלא לנכך ראשי הקורות דרך נקבים בקירות הבית שיקל
החוטה הוא. מאיר דרך מי. אבן שלמה מסמן. כמו שהסמנה
מן הדר. עליני השמיר בבנה שהיא כאמה משה נבנה הבנין לא
סיבבה בברזל. כמה עלם הבנה אלהכר המגמה. ומבן הבנה
הבנה. כמו בהבנה. לא הבנה בן עלמה בהבנה אלא הבנה.
הבנה שבמשה האין שבמות היה לה כמה העלם אל הרוך בשורה
ההבנה. ומהו הבנה. ובלעם מעלן אל הבנה. הבנה
ומבן מבינתא המאיס לא הין מהחיס אל הרוך אלא שלשה
מהחיס לבל אחד. כך היא שנויה בספר מידות. אחד לבא מן
הימין. ואחד לבא מן השמאל. ואחד לבא שעל פני. לגבי כאן
שאחד מן ההחבונה שבבהכל דומי היה לנפתח אל הרוך
ודרך אוכן בבנסן לבלם. ובלעם מעבן אל הבנה שלמעלה
הימנה. ולבלעם מגבה. ומבן מסיבבא. והוא שקורין בלשונינו ווינ.
ובלשון אשכנז ווגשטין. והוא בנין עגול אבנים עשוי מעלות
מעלות. והעלה בן דומה לן מגיף והלך סביבות מעגל
לבנה ובנה אמות גובה מאר ואין צריך לשפוע כשאר כולם.
כי הקיפו הוא שיפוע אל השלשים. אל השלשים. ויסמן לשון
פיסוי והקרה. פבוס ושדרה כארזים. שבה הקיאות. אחרת

עשויה לבני מלכות. ואחר שלחו ארזים מלשלה. שלבית
היא ההיכלות. והיכל ויהן הבנים ולא יכנסו בה בה. ושמעתי
משמן שלא נמה זלל שהם נסרים ארוכים. ואיש כתן עורך.
ונורק לו בלשונינו עלי בלבן. ובלשון אשכנז הילל. ובאולשון
שניים שני קורה. שדרות. לוחי ארזים סרוים לשלה מן הבית
לריבה הבל כשעלה בראוה בבנק הבית. וכן היכל ויהן וקרוה
בארזים. ועלא מיהון סידרא ליבשה רישי שריר ארזיא.
ליבשה. לשון הבשה. ואחרון עבי שחקים. מיבשה עבנן קלין.
חגש אחור קודם שלבל אחר. הי בוחן עלן אחור. לבל עובי
הקרון. ויאחז אה בית. הוא כסוי הגג. העלון והסיפון האחר
לשלה הוא הקרה העליה. אבית כלבנון ארזים. קירות ארז אל
הקיר האכן כי. לשות עלן. כמשהוא אוג לשות ויעף שלמה אה
בית. לחבילה זהב סגור. ואי אפשר לשות זהב על גבי אבנים
כי על עצים ובמסמרות זהב סגור. פירשו רבותינו בשנה שלא
שנהרה לביבר כל חנויות בסדרות. ויהן הגג זהב עב. שני
שיש לו מגדל סגרו לשורך עצמו. קירות הסיפון. הקרה העליה
אה קרקע הבית הרצפה כולה אה עשרים אמה מירבה בית
עשרים שהן חסוף הכיל והלאה העשרים שנסוף הבית הן
שלבית הכפורה. על הקירות. על הבקרה עשה קיר ארז לבסוה
קיר האכן. לשות עלון זהב. ויכן לו אחן עשרים אמה אבית
לדבר לפנים מהיכל אמה עמוקים האפסקה בין ארבעים
לעשרים. ואורה מהיכל קרוה דביר. לקדש הקדשים. הכילן
לאחן עשרים אמה. ההיכל לפני. שלפנים לגג החוץ. וארז אל
הבית פנימה מלבר פקעים. ואחן קירות ארזים ששה אל
הבית פנימה לבסוה קיר האכן קלוע היה בצורי קלעים וצורות

פקעים כמין כפרים. פקעים. לגויי שלש. וצורי עיגים. היתה
יוהן ואתון. שיטין ערה שלשאה. בתרשלשאה. פעורי לשון
חבלים בלשון הלעז. כתרשאה אוג בצורי כפי ושש עיגים. לשון
פרחים. חבלים ופרחים הכל ארזאין אכנראה. כל בית חי
נסרין ארזא לבית אבנא ביהתזי מלבר פקעים. היתה. ויהן
אולם חזו כי שנן. ודבי בהוו הבית מהיבה אמה שרקסין לבהן. כמו
לבה. ולפני הדבר. לפנים מאוהה מהיבה חלל שלשעשרים אמה
ומשרים רוחב. ועשרים קומתו. עליה בית קדשי הקדשים
נמוכה אשלה היכל. ויצהן לדביר. היא המהיבה. ויצף מזבח ארז.
אה מזבח הקטרה. והיה היכל. ושלשה לבה עבנים אה הבית. בית
קדשי הקדשים. ומעבר לשון בריחים. ברהוקה. שלשאות. ואה
כל הבית. כל ההיכל כולו. עד שתם. ואני לזיהה. עשה אמה קודם
ונבלהם בקיקנ עוהדה. אחר לצפון לארון. ומחרמן הדרום
סובבן הארון כולו אורך הכנפיים. אורכו שלארון לרחבו שלבית.
ובהן בולטים בפה הדבר בפרכת שבנגד הפה ובהן נהגם
בראשי. אורכו כדי שי הנשי לו. כופה ביבה ביהם משעשאים
אוהו. בתבר עשר אמה. מקצוה בנבי ערקצוה בנבי בשרן
פרשוה. נאמר בנבי שבהם בשהין טוגנות זו בזו מלאורכל
חלל עשרים אמה. ונוף הכרובים אינו לן הארה. ועמד בנה.
ונגע בנף האחד בקיר צפון. ונגע הכרוב השני נוגע בקיר לשני
בקיר מזרח. בנף אל בנף. שבלה חלל הבית עשרים. ואת כל קירות
הבית קירות הדבר. אסר קבר. מוקפות עירון מלבר כרובים
חקוקי צורות כרובים ותמרים ופרחים מלפנים ולחיצון לבית הכפרת
הפנימי ולהיכל שהוא חיצון לעצי שמן. עבי פיה. האיל. אילי
הפתח. הם מזוזות שלאמן ולהאן עשויות עגולות כמין אילם:...

אלה ואלה וכן בנין יחזקאל ספר הבתים קרוים אילים.
מזוזה חשבה הנפתן אחר והמזוזה מאחרן ומכאן שרגש הוי
שלש. והשקוף העליון עשוי כשרגש כזה שראיה בעיור.

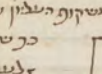

כך שעשרי. ואני אומר מזוזה המשה
עליונה היו למזוזה ולא היה מרובעת ואינ
מדבר לא בעפתן ולא בשקוף. שלא מצינו
שבתן ושקוף קרוים אילים; וירד על הכרובים ואמ. היה לוקח
הזהב טמון דקין לשקעו בפתחי הדורות להיות שוקע הזהב
בעקום ששוקע בעיור וכולם הזהב בעקום שכולם בעיור. בעקום
החקוק. וכולם על הבלטה שלא יהא הזהב מבטל את העורה.
ויהיו העורות אשר בנין גבוה בזהב. מזוזה רבועה. מזוזה
היכל היו מרובעות. וכן הגפים. ונתן מן ארבע איתרון מרבעין. ושתי
דלתות כל אחת כדי חצי רוחב הפתח שנ עלגנו. הגפים. ונתן
בדין עיר. עיר העליון ועיר התחתון. פיתון. בלגים סבלנים. ושני
קלעים. אף זה מתרגם עיר. לשון קלעים אומר אני שהוא לשון
מרגלי שנעשה כתור העפרן. וקלע הכרובים על הדלתות מישר
על המחוקק. הזהב מכוון על חיקוי העורות שוקע בעקום שיקועם
וכולם על בלטתן. שיהו העורות נבדלות בו. ושורר סביבות ארזים
נדבר שלקחו ועשה בחוצה בשפה הרבעית לאולם שלמה
יסד את בית. הוחל יסודו. בירח בול. ה ואחרשון. שהנשב
בלה בשרה וכולכן לבתלה מן הבית. לשון נבל לתעויים. ואדר
ביתו בנה שלמה שלש עשרה שנה שבתלאכה גבוה נזדרש ובשלן
נתעלם. ובשבחו סיפר הכתוב. אה בית יער הלבנון. הגפים ונתן
זה בית הקיץ. מקירה מבוא. וסביבות ארזים. קורות ארזים.
לאורך הבית היה שור העמודים בקוקע והכרובים מעמודים

לעמוד. ושור השני לעמוד שור הראשון כרוח הבית. וכן ארבעת
העורים לסבל הנסרים לרצפת הבית מעור אל שור על הכרובים
וסמוך כארז קירות הבית מלמעלה העליונה מהקורות עד שור שעל
הכרובים. ארבע מהקורות לאורך הבית כולם פתחים מחלונות כי
בית הקיץ הוא עשוי לאויר עם אוכן מהקורה קירות הסיפון. ארבעים
ומאתים נסרים היה הסיפון שלשה עורים נסרים על ארבעה עורי
העמודים מאשה עשר נסרים השור ומול. ונכל. ושקופים
שלשה עורים. ועוד עשה קירות אצל שלשה עורי שקופים. כי נוחב
שלנסרים לאלקיה את הבית לאורכן. שהוא מאה אמה. עשרה
אצלן לקרות הבית קירות שלנסרים קטנים נתנים על הרישים
קטנים הנבנין מעור כרוחב הארזים אל עור שלשה ומרישים
זה לסוף זה. ושקופים משני עדיהן בנין משקוף שהלבה שוקע בו.
ועל אותן השקופים ראש. הנסרים הקטנים נתנים אורכן שלנסרים
קטנים נגד רחבן שלנסרים ארוכים שבתן התיבה. ומחזה אל מחזה.
ראשי נסרים שלנשקין זה לזה ראשי נסרים שלזה. מחזה.
לשון קצה. ומתחת כך פחות. וחיברו מעל מחוץ הפנים. וכל חזיה
שבלשון משנה כן הוא בסדר מערכה הבנין. וכן שנשה לן חזיה
מחוץ בכבא בהרא בפרק השוכרין. ומתחת גם הוא כן הגפים. ומזי
לקבל מזי. אבל שקופים הגפים קלונסא. וכן שקופים אטנמיס.
וכן הבנינים שקף בולם הגפים קלונסא. וכל הפתחים והמזוזות שסבה
מקירות הבנים עשוי פתחים פתחים מבני האויר. ולכן קורין בית
יער. שעושה לעצי הבנינים שקף. הגפים. ונתן מרבעתן וחכון קלונסא.
מקומים הין הפתחים בנסרים דקים ורבועים הין כשאר פתחי
הבתים. ולא עשויין כיפה כעין פתח מעלם. ומול מחזה אל מחזה.
ומול שלמחזה מנסב אל מחזה האחרת. ראש נסר לקראת

ראש נסר שלש פעמים בכל הבקר והקה. ואינו יודע היאך. ואת
אולם העמודים. אולם עשה לפני העמודים. האלה לבדו. ובוא
חמשים אמה אורכו לרחבו שלבד שהיה חמשים אמה. ושלשים
אורכו ולפני משך אורך הבית אלא שלש העירה היכירה קרוי
אורך. והקצה קרוי רוחב. ואולם על פניהם. ארבעים שעל העמודים
הבחנים שיש העמודים ואולם בבוא עשה על כל הבית. ועמודים
על פניהם. על כותרות ארבעים שעל העמודים הבחנים הסיב
עמודים אחרים ומרשים ומעמד לעמוד. לעמוד העמודים לאחוז
בהם עלמה. בזה לזה. ושני לקירות העליה. עבהוא מרשים כמין
ששמנו והעבים. אלו המרשים. ואולם הכסא. ואולמא לאהלי
לאהלנו כורסיא לבדינא עבר פרוסדוך. לשון פרוסדוך. וספון
בארץ. ומחופה הקרע הרפה בארבעים מן הקרקע ועד הקרקע. ויבאם
יוכן מן אושיא ועד אושיא. מיסוד כותל זה עד יסוד כותל זה.
וכיבו אשר ישב שם. קירה מעורה לאכול שם ולשכב שם. ובחר
לאולם ולפנים מן האולם שלבית הלבנון. וכה. עשה לבית פרעה.
עלה נלבן לשורה לבית פרעה. כאולם הזה. כמעשה האולם הזה.
כל אלה. כל הבנים האלה עשויים אבנים בבורות בגזית.
בגזית אבני גזית. מדה אחת. היה לאבני גזית בגזיה. ומחוץ
עד העפר מן בית שאינו. שתי קורה. כמין ויעני טיפחה שתים ע
שתים ומחוץ. לבית החוץ היה משוך כל בית הקירות. באבנים הלל
עד החצר הגדולה. ומיסוד אבנים גדולות. והיסוד שבתוך הקרקע
היה שלאבנים גדולות. יותר מגזית הגזית. ומלמעלה אבנים
יקרות. ומלמעלה מיסוד. הין אבנים יקרות. עד הטפחות כמין שאינו
לשבלה וארז. ומחי נסר לארמא. כמין שאינו. ספון בארץ. שעשה
טורי. גזית. הרוחה עשויה שלשה נרבכין שלאבנים ונרבך שלעץ

ושלעץ עליהם. ויעלא את החכלה ואת הכבוה ואת הדרבי. שעשה
כל אותו. שהעלה נבוא בהם. שנ' לארחביה. מן ארץ. כוש
שלים בבבוה. ברעבו הבוה נבקעו. כשלשתן בנה הבית. את
שני העמודים שבעמיד באולם ימין ובעמד. שלמה עשרה אמה
קומה. ובנבי הימים הוא אור. שלשים ואמה אמה קומתו. ג
שיקף שניהם כאחד. והאמה המסיבה אומר אני חצי אמה היה בכל
אחד בראשו שאינו דומה לאלמרה. שאין העמוד כמו שאמר כמעט
על ראש העמודים. מעשה שושן. ומוד שהם עשרה אמה. מסוב
אומר סביב. לגבר שהיה ארבע אמות. על ארבע אמות. שכל
שהקיפו שלשה טפחים. יש ברוחב טפח. ושבני אחבנו אבנות
והוא חלל. מפרש בספר יחזקיה. והמקרא הזה הרי הוא קצר. פירש
אורכו שלאחר. מלמעל השני מעט. ומרש הקיפו שלאחר. ומלמעל
הראשון מעט. וקביעם. ומחוץ. ומוד לשת הרבי עשרה אמה מקיף
לבנה וכן לשמרא הביצא. שני כותרה. לשון הפוח. פולמוש
כלגל. מזמן. ורישי. מיר כמגל. חלש אמות. קומה הכותרה. האחר
ונפוף הספר הוא אחר שלש אמות. שמנו כמשבר. ארבעים והשע
מנות. שני אמות. ההחבות. שלבותרה. הין שווה לשמר. שלא היה
בהם עזרה. ושלשה עגלות. ורפות. לחוץ מוקפות עזרה. שנ' ג
שוכבים מעשה שוכבה. כמין לבנון שלקל. הין מוקפים. ואומר אני
שלא מה אחרו שמה אחרה. ההחבות. בסוף הספר. לפי שהין שווה
לשמר. והעמוד בבותרה. שהי אמות. שבבית מעשה שפה. לשבבות
הין לבן מוחות. כמין כיפה שקורין קייפיא. מעשה שכבה.
מוקפות הין צמוד. שלמלמה דקל. כמו עמ שכבה. הבלב. ומיכיל
הין בהם כמעשה שרשרות. שכבה. לבותרה. האחר. ושני שכבה
לבנון הין בהיקף. לבותרה. האחר. ושני עמודים שלריחנים.

שלנחשב הריגונים החובים בשרשרת. והשרשרת נקרא אב
הטומאה. כך נפרוש בדברי הימים. ובשנה מרבעים ושתי גיות
לבשר את הטומאה. אשר עבד לה ש הריגונים הרי זה נקרא מסורת.
לבשר הריגונים אב הטומאה. אשר עבד הראש. וכך הין הטומאה
ששמיה. לפי סדר ששמנו המקומות. כמין שני אופנים היה כל אחד
אבן החתן בית קיבלו לעשה הוא קדוי עולה. כמו שאמר בענין
עולה הטומאה. והיתה ואבן אבני קרוהמון. העמון כפני ערל
החתן בית קיבלו לעשה. היא הקרויה שבבה. כמו שאמר בענין
והשבבות שהיה לבשר עולה הטומאה. נמצאה רחבה בתקוס
הדבר ושפעבר ועלה ושפעבר ויורד. והוא קדוי כמן. ובהיתה
יוכן. מלמעלה הבנין מלכל ביבא. ואחר שהיו האבנים האלה אובנו
אמות. וזהו שאמר מעשה שושן. באולם אובנו אלוות. מציורי
הן כמין פרחי. שושנים כדרך שהציירין בבתבי האולמות אובנו אלות
הוכה. והאמה הרחיבה היא בהבה קטנה לעשה לן הגדולה.
הוא שבן והבדרו מלשני העמודים מה מחשב מלמעלה הכמן שהוא
לעבר השבבה. בסוף השבבה בשולה. הוא מתמלא בתקוס הדבר
שהשבבה לרוכבה בגלה שהתהה. והריגונים מאתים ריגונים
עשויים שני טוריס סביב. מחוזים בשלשלבמקומן מה השבבה.
מל הבהרה השינה. אף זה מקרא קצר. לעבר מל הבהרה האחר.
וכן מל השינה. ומל ראש העמודים מעשה שושן חצי אמה בראש
כל אחד היה דק בשושן. ושאר העמוד עגול ל אבנות עבות.
לבד לא נעבה אמה ביציקה העמודים בדברי הימים שלא היה
שווה לגמרה העמוד. עשר אמה השפרן מראשיהן
שבל רוחב כל עגל מראשיהן הוא. וקו שלשים מעגל.
זהו שאמר ובחוט כל שיש בהיקפן שלשה עפרים יש בן

רוחב עפר. הקיפן שלשים. ורחבו עשר. קומתן. ובבדי
הימים אומר ששמאו לרחוק בן הבנים לעבד הבנין. ופקעים.
אלף עורה בינון הרגום. מהחה לשפרן בשלש אמות ההחות
שהין מרובעות. שכן שנינו בבמה ליערוכן שלש אמות בהחות
מרובעות. ושהיה עגולות עגולה. ומי אפשר לן לבנין אלים
בר שהה מאה ומשים מקום שהה. אלא בענין זה הין שפירשן
רבותינו בגמרא. ועגולות מרובעות והחות עגולה. מי אפשר
לכי סבב. עגול סביב אשפרן בה לבר. לבר הוא אומר בפקעים
הלבן עשר באמה מקיפן אה היה סביב. שבתקוס ובחוט הקיפן
מרבעים אמה. עשר אמה לכל רוח. אבל בתקוס עגולה מי אפשר
לנגד עשר באמה סביב. שהרי כה' וקו שלשים באמה. סוב
אוהן. שני טוריס הין הפקעים. עקיס כציקרן הכל הוקף יחד
אלא שהיבר לן אה הפקעים אחרי ציקרן. עלי. מסמרות עלי.
לבן. וכל אחוריהם שלבקרים הלבן בחה. אל הבה היה הין »
אחוריהם שלשה. שבפנים לקראה שבדרום ושלגזרה כנגד שלמערב.
ומערבן שפה. שולן ולפנוהן אלא שאבל פנו היה לך מרוקן
מגרוך בשלשה שפר. כוס ששוהן בן ומצויר פרח שושן. אלפים
בה ששה אלפים מאין שהבה שלש מאין. של המיפה והבה הקן
אחר לבפי. נגמאן מאה ומשים מקום שהורה. המרובעים מאות
מאה מקוואות והעשרים מאות. מעשים מקוואות. ואף כשהמלך
הכל בבי מגה ששים ערן מבאים אלה בל אמה כרוס שלשאות.
מקום הבמאן בן בשלש אמות המרובעות. מאה מקוואות
ומשים העגולות. מעשים מקוואות. שהלרוכב. ובר עלהעבל
רבוע. ובדברי הימים פרו מחציק הרוס שלשה אלפים. ופירשן
רבותינו בגמרא היבש. שהגזרש היה שלש בבית הקיבור

שלש באמה קוראה. קוטרה שלגבוה לכן גופה. הוא האופן שהיו
ישבר עצו. מסגרות להם המסגרה מיר אופן לכל אופן. ויר האופן
הוא עגל ההחוב בתוך נקב האופן קרוי איש"ל. ומרכבה אופנים
בגבוה מסגרה מכאן ומסגרה מכאן ומרכבה עדרן. וכן אם לא
מרבע אמה רוחב. ומלמעלה כמין נפיס מול המסגרות.
והשלבים מן ההגבוה לעליונה ומסגרות אחרות בין השלבים.
ואומר אני שהשלבים הללו כמין שלבות סולם. כלו מקלות נאשר
קופים על המסגרות ההגבוה בשנים ושלשה מקומות. וכן מקל
למקל מסגרות קטנות משלבת בשפה. ויותר כן הנפה שלפה.
ועל המסגרות אשר בין השלבים היו מצויירות עצות מדות ועצות
בקר. וכוכבים ועל השלבים כן. בסיס. להושיב את הכיור עליו
ומלמעלה. למסגרות אשר על המשס ומהחר לאריות ולבקר
המרוקמים על המסגרות שבין השלבים לויות מעשה מדרך לויות.
כמין זכר ונקבה מחוברים זה עם זה. מעשה מדר מדרגים כמין רידוד
עם לך ואין כולמים כשובו. ולא מקיקים כשיקיעם. ומן הגבה לויות
מעשה מדרך כיבש. ועובי. יבק. שולמרלא. ומרכ אופנים. שנים
לפנים. שנים לאחריה כדרך העגלות הגדולות. וסרני נחשת בידם
ומן ונסרין לנחש. הם הנסרים העגולים מול המסגרות ומרכבו
מעגלתו. ושלבות ויהא מן השנות הנפרדים בחבר ונקבה. מגופות
לם. כולמות למעלה מן הנפים בחלקות המכונה מהחה לכיור
הישב על הכן. הן הכתפות. צוקות. מעבר איש לויות. אצל כל אחד
מן הכתפות הן לויות שלפני ונקבה מצויירות. ומעבר איש. מלא
איש אל אחיו. האמור בכרובים ופיהן מביט לבוהרה. ומעלה מאלה
פיהן שלבן. ונגא בתוך פיה שלבוהרה. ועלה למעלה אמה אחת
הבוהרה. הוא גג המטה. עשוי כמין כובע. משפע מכל

משפע לכל עדרין. ובאמצע נקב עגול אמה ומלי האמה רוחב.
בעגולו סביב אחת נקב כמין הקיף מחיצה חצי אמה גובה סביב.
כן מגופש למעלה בעגול. שלו וראש המכונה חצי האמה קוראה
עגול סביב. והוא קרוי פי הבוהרה. והכן מונח על אחת הקיף ושולי
הכן החוכן בתוך פי הקיף למעלה. ומגן הוא בולט אמה
ומן שאחיר כמן ופיהו לפיה לבוהרה. ומעלה באמה. ופיה עגול
למעטה כן. ופיה שלבוהרה עגול. ומאחר כן עגול. אמה ומלי
האמה רוחב בעגול. ומס על פיה מקלעות צורות פרחים ומרבעה
האופנים. הוא הענף הרחוב באופנים. וקוראין לו איש"ל בלע"ז.
בגבוה לבוקיד ומצוקים בגבוה מצוקה אחר. כמעשה אוכן
המרכבה. הגלגל. ומן בעובי מרכבה. יהיא אופן בתוך האופן שני
ומרב. כמן שאמר ביחזקאל במרכבה. ואחר יקנאם. איש"ל בלע"ז.
ואבינם. בויל"ש. הם נקבים. ומשוקיהם מגביהים לאישוקיהם שקולים
חישוריהם. מחוברים האופנים המחובים מגביהים לאישוקיהם שקולים
ריש. ומרכבו מרבעה. הם האמצעים למעלה. ומרכבו פנימיו
מרבעה לם. ולא שמאן כאן אלא לגלגל ומן הגבוה מרבעה. חצי
האמה קוראה עגול כמין שתי נשים. למעלה שהוא סביב הנקב.
והאמה מרובעת. ועל ראש המכונה. ילוחה. הם סרני הנשר
האמצעים למעלה. ומסגרות מאחר. מסגרות המחברות היקף
עגה. ולא שיהיו כמן לאחרן. ויפתח הלחור שלדוחה ועל
מסגרות המחברות מלמעלה פרח וחקק כרובים אריות והמור.
בעגול איש ולויות פרח סביב. כזכר ונקבה המחוקים בזרעותיו כך
פרשן ומחוברן בעגל לשון אחיתה ודבוק. ופרשן איש ולויות.
זכר ולויות. לפי משמעות לויות נראה לשון דבוק. שולמרלא.
כלומר לויות הן שם משמעות בעגל איש. והעגל כמן שפרשנו.

מצרים אחר. כשם שיצא את הראשונה. כך יצא את כולם. עשרה
כינורות. כנגד עשרה הדברות. שנעשה בעולם. ויאמר כל
הבית. כנגד כל הבית הגדול. מהרם הבית הגדול. משוש מצר
הדרוש לצר הצפון קדמה. מגדל נגב מקצוע מזרחית. כנגד אור
שבין כותל עפוני שלבית. לבין כותל העזרה לצד צפון. קרוי מגדל נגב
משוך ומגרוף מן הדרוש. ואין מגל ומגמל שוין בבדרון. סידורי
שלנשים. לשון את הזמרת. ינעם. לשון פרפור. שלנשים שקורין
ווייל. לתהות הלשון בהם לבהל הסידור. שני טורים ריקנים.
מאה ריקנים בטור. חרוזים בשרשרות. יצקם. היבם. ויצקם
בבעטם. כשעבה אלילה. בגדי גרגשרא. ונא שלמה מלשקל
לשקל הכלים האלה מרב מאד. ומלבפנים לשקלם. חנשש מיתין
וחנשש לשאל הבית. אם כן מציע מגרה בצפון. והגדה אחרה
שלדרך השכן הגדה. אלא שלנשה באמצע חנשש מגיעה
וחנשש לשאלה. והבית שלמגרה הגדה. בזיכין. שנהבן
בהם השלן והבגלה. והמלקחים שמרימין בהן את הפגלה מהוך
השלן. והספה. כל שלמיני אגר הוא. וכן מקמרות. והבפה. לקבל
דם. לבמיני לבונה. והמחבות. לחבות בהם כרומר. הלשן ומחלפ
לנגר מגזבת המיצון לגזבת הפנימי. להקטיר קטרת. והפרוכ
מפריחות שמשבר שמפרין בהן את המנגנל. אה קלשי דוד אבון
גה שנשאר מכסף וזהב שהקדיש אבין. ומדרש אגדה שלא לה
שלבה לבר מאוהב הקדש לבנין הבית. ש מחבתי. ישראל שהין
אוב לפי שהיה ודע שסופן לחרב. שלא יהאמרה אוב קשה
יראהם שלקחה מן הבית שנבנה מן גזלות. ומלסיס. שנקל דוד
מהם. יש אוב כך אגר שלבה לנגב היה בתי אבא שלשנים
שנה אחר שנה. והיה לבגזבת ההקדשות. אינן לחיות

בהם בני נשיאי. האבות לבני ישראל. שלבני ישראל מגיר דוד.
שבגן דוד שם כשהבאון מגיר עובר אדוס. בית האיבגים. הנגה
ונגן ביחא לשביקיא הון קרן ירחא קדמאה. וכגן הוא שבינאה
משנבבה הוה. וכהוב בכסן ראשחדשם בקראה בשני שבעי.
ואה אהל מונגל שנעשה משה ונגזן שלבה משנבבה בה. ראשון בתי
ששנבן בהוספתא לסוטה. אשר באהל אשר נטה דוד לארון. בבי
הכרובים אותם שששה שלבה הנגדים על הגלדה. ואין אילן
כרובים שנעשה משה שהן שנגדים על הכפורת שלבפורת שלבלדן
אל מקום הירדן. מקיר אל קיר בתי שאורה בשבה בנבן. ויצאו ראשי
הבדים. כפרסה שבגבר הפה שבאמה מרקסין. כולם הן מרקבון
בה ומן צאין הכל ולא יראו החוצה. הכתר רוחקין ויצאין בתין שני
רלי אשה. כמנין שנ בן שלי לבן. כצאה. הבהנים מן הקדש. ה
הבהנים שנשאו הארון בלביר. כלכהב לשל ויבאו הבהנים את
ארון ברית ה אל מקומו אל לביר הבית. בשיצאו שרה שכינה
בהיכל. אין אגר שלבה. כבראה הענן. שהה רואה אני שהשכינה
שוה בבית שבבתי. שהי. כי הבתים לבוא ולשכון בו מבחוץ שבן
ונרמל. והיכן אמ כי בענן אראה עלה בפרה. כי שנגיה בסיפרי.
לשבבן שלמים. שמשבחרה לא הזהרן הבתים. ולא שרהה
בנקום אחר. אשר דבר בפי ומ. שיהן לבן בשבבה בית. ובזן
מגא. קיים את דברו בזן העובה מן היום ומ. מה אמר דבר אל
דוד אבי. ויעשר שלבה לפני מזבח ה. כתוב בדברי הימים כי עשה
שלבה כיור נחשת. והבהו בתוך העזרה. ויעמד עמדו ויברך אל
ברכו ומ. שיגי הבית. מגבהן ומנם לשלגיר בבית. והחסר
לגיס אבותהן. אשר שגרה. לשון אמבה הכתחה. המגבה.
לשון הגיהא. לא. כלבלוך. אשר יחטא איש אל רעהו. בועל

אשה איש. ונשא בואלה. כשם שהאיש בודקין אותה. כך בודקין
אותו. בא אלה לפני נזכרו. והעמיד הכהן את האשה לפני ה׳ לבה
ברבר בראשו. ובבה בגדה. ובגליון ענק. ונקבה ונגרענה זרע. כך
נרשם בהוספתא לסוטה. ונשא כן. לשון נשה. והרן את שלך.
שחייב אדם לברך על הרעה. לענין הנגעים. כי משמש בלשון אשר.
ירקון. שאין ההבשלה עולה קנה לעשות שיבולת. כמו אשר יקרא
אלך הנבדי. וישראל הוא אמ׳ וַיַּכֶּה לאיש כמל ברכיו. לפי שישראל
מכיר בהקבה ויודע שהיבולת בידו. ואם אין הקלהר נשמר הולה
את הבר בעצמן ובתשמרהו. אבל בני קורא הבר ואמ׳ בה ששמע
הולך בכל העולם. והיעבה בהמה ברכיה ובאה והפלתה בהרבו
ולא מצאה בו מגשם כשם שאין מגשם בעגל. לביכן ושביר בכל
אשר יקרא אלך הנבדי. אבל ישראל אם אהב שהוא משחיר
בהמנון את חבירו אל הכן לו. דרך הנהר. פונים לצד ירושלם.
ונשיב משפטים. נקלהם באויביהם. כור הברזל. חרסים שמקפין
מהב. קרני כור. כמל אשר דבר. והיה דבר. והנית לבם מבל אויביכם.
לעשות משפט עבדו ועמו. לבבוד עלבונה מיד האויב. אה
הנר החצר. דבריס בבבבל דבריל יהודה קידש את רצפה העזרה
בקדושה מזבח להקטיר על הרצפה כי מזבח הנחשת. מזבח
אבנים שעשה החת המזבח. הנחשת קטן מהכל את העולה.
ואת המנחה. שה דבר לבנה. אמר לו יוסי. הלא כבר נאמר
אלף עולות יעלה שלמה על המזבח שעשה משה. וכשאהה
מגיע לשבון אמרי. ולעבין עולם. הבצא מה שלאבנים גדול
משלמשה. שמזבח משה מקום מערבהן אמה על אמה. וזה
היה מקום מערבהן כל כל. הרי שלשלמה שלש מאות
ושבעים ושש כשלמשה. אם כן מהוקדש הגלך את הנר החצר.

שקבע בו מזבח שלאבנים מאובר לרצפה. וקטן מהכלבשמשה
המ׳ אמ׳. כאמר שאמ׳ לחבירו מה בין עבודה. מלבוא אמר
שהוא כפונה שלארץ ישראל ער מהל מבנים שהוא בנדרים
כאלה מעמי. שבנה מים שלמערב ושבנה מים שלמזרח הסוכה.
נמצא שאבלן ושהן בים הכפורים. לדור שבן. שהרי מים שמהל
לנעל עמונהן. כמאמה בתנוע קטן. בשעה שבקש שלמה לבנים
את הארון לבית קדש הקדשים לבקן שעריה מה בפה. ולשראל עמד
שמהבלהם עלמן יום הכפורים. ומאה כה קול ומאמה כולבם
לחיי העולם הבא. והיו עיני ולבי. הרגם ומהם שבמרבי שמיא
בה אם רעוה מהעבדא בה. והיו עיני שם אם לבי וחפלי שם. ואה
הבית אשר הקדשתי לשמי ומ׳. הבאתי הוא בתי ובמקום ואם לא
השמרת לי ומ׳. מה מאמר שם. והשמרתי את מקדשם. ולשמנה
כמה לשוני. וספרו את הדעה הבאה עליו ויהבשבר בו. מתן
ויספר ואישהבו. ולשון שמה. לשון דבור. מתן ושמרהם לבנך.
והבית הזה. היה עליון עבון ומ׳. והבית הזה אשר היה עליו בלחמן
שלא מעאהה. משהבמאן עובר עליו. ישוב וישרוק. וקרבה בוכרי
הימים. והבית אשר היה עליון בל עובר עליו. ומ׳. ישוב. ואמה.
מתן ושמתן עליה אם מבבה. עלמן נשמן אחרונים. ישרוק. ש
שבלן מלמן. כן דרך הזמה הרבן בהאמר. לשרוק. עשרים שנה
שבנו שנים לבית ה׳. ואת בית שלם עשרה שנה. מתן שאמרו
לעשה. נשא את שלמה. בלבל את משאן בדבר הזה. ארץ בכול.
ארץ בכלים. ארץ שיש שהבל שוקעה ונבלה בה. זה דבר המלך
מה שמפרש בסוף הענין. כל העם הבהר ומ׳. ומעלה שלמה
נגם עובדי אוהב הלם היה לבנה בן בל אבה. ואת המלאה
מקום היה בירושלם בעור דוד. ונקרא מלאה. עלשם שמקבת

הגולה באובה ובגולאן לבעה עבר שלחים נגויא ואה הקליר
בגבר בארץ מצל הישוב. עבי הפסבור. קרוי בר אוגרן שר
הנביים. מלכים על הגלגים. חמשים וחמש מאות. שלש מאות לבם
הין בנים המלכים על שבעים אלף נשא סבל. ושמנים אלף חוצב
בהר. ושלשת אלפים ושלש מאות הרודים בהם שאול לעבלה לבד
נשרי הנביים לשנה שלשת אלפים ושלש מאות. ובדברי הימים
אולם שש מאות. אילו שלש מאות שמיסר שם. נבה כאן. שהין
מלכים על בגלגל. ומאתים וחמשים הנהרים הין ישראל ומלכים
על שאר נושי המלחמה. ובדברי הימים מבאן לעצם. ואלה שר
הנביים לשלמה חמשים ומאתים. אך בה פרעה שהיה מבחמיה
בגירלון שב בראש הספר ובמה בגיר לוך. עלהה מגירלון. ובדברי
הימים מפרש כי אינו לא נשב אשה לו בגיר לוך כי קרש הנה. אשר
באה אלהם ארון ה׳ אין בנה את המלא. לבנות בהיכל בנים לגבריה
ולשפחותה שהוכחו. ובנגם אביך. הכחן פרעה לגוף הנלם. ואהה
בגיב אחרן לנשות אנגיא לבר פרעה. ומהן אך האמגר כאן. אך
כאן הנגה שלמה שבנה את המלא כל שמנתי. ואני אולם אך בר
פרעה ואולם כלולם הערים האמגרים לנעלה הוצרך לבנותם לנפסנה
ולרבה ולפרשים ולגרולה. אך את המלא לא היה בונה לשום גדולה
כי אבן הכחן לפרוש בוגעים רבים אלפים. אלא שבת פרעה עלהה
אל ביהה המלא סמוך לאוהל הבית. אין בנה שלמה את המלא
על המקבה. שלבה עולמים והקטיר אוהל. ואוהל מזבח אשר
לפני ה׳ לקרות הסמים. ואני. אמה. ועלהל אשר עלה בית ה׳
דרך הבוא שהכהן מביהל לבית המקדש שהיה עולה בו לבית
ה׳ אלגונים. קולר בלבנון. מסגר לבית ה׳. ובדברי הימים בתוב
מסלות לבית ה׳. לבד אין אולם המסגר הזה לשון רבה הרבה.

נשרים לבני לוי.

נשרים לבני לוי. נתן לאלבר שבא. נבנה לו אינה אלא לשון חבנה.
אלבר אשר נתן לה הבנות. הבנות הנביים כאן ואינם מגויים
בבקיעה. שש מאות ושישים ושש. חיל נתן לבן מאה ועשרים. הרי
שש מאות ושישים. והששה לא ידעתי מאיין. ובדברי הימים בתוב
שהבאו מאופיר ארבעת מאות ומאתים. ואין מונה שם מאה ועשרים
שלחיל. שהרי עבדי חירם הין שם עם עבדיו לבד מאתים הבים.
שהין מביאים לו הסוחרים הבים בארץ לסחרה. הרכבם. ובדברי
הבשנים ומלכים אהב מעיר לעשר. ומלכי הערב. הרבם. ומנהם ומלכי
סוחבוראה. לשון ערבה. המלכים שהין בערבה וסוחרים עלין.
ובלבד פרנגיאה. נבה. בקבר. את הארם בשלש רבוהין. הוא מאמר
בספר הבלם כבה רצון הבורא. שש מאות זהב. שש מאות זהב הב ודה
ששים מנה. שהזהב הוא הנינר. זהב שחוט. זהב רך ומנה לבינר.
זהב מעמ מבהיר בבעבה. שש מבורר. מגיבה בתין מקלבר זהב
פשוטין לנתן לשמאל. ושנים מרוה שלהב. ובל צורה הכסא
הפרוטה כאבר מבלה אסרה. אין כסף נחשב. אין כסף נחשב
באחר נהב כי לא נחשב. אנו הרשים ספינה אפריקיא. שנבנה
זקופים והבנים. שן רגיל יקופן ושוסין. ובשן. כלי זיין. מבבב
תשוה רבה. ובדברי הימים בתוב אלף ושבע מאות. ואולם אני אלף
ומרבעת מאות בבדי הרבה. והשלש מאות עם המלך בירושלם
וכן פירש בדברי הימים ובתוב בדברי הרבה. ובנה המלך היה שוה
רבה. אחר בירושלם וכן פירשו. ובתב. ובהלה. מאבנים. ומעלה
הוא אולם לתמונה. ובתרגום פרשו כאן קונס שנעשה שלמה אחר
בה פרעה כאן. לאחר שנעשה שלמה את בה פרעה. ומצא הסוסים
אשר לשלמה היה מגדרי. ומקוה ומאסף הסוסים בתיב.
מבחרי המלך שלמה הין קונים אותה מבחרי המלך. נגדים.

שלא יוציא אדם סנסיס בשר אלא על ידם. כך שמעתי. ולכך
נקוד על ונקוה עצם אחת דומה לדמות שהביבה שנתה בעצמה
ואינה דבוקה לאחריה. וסוס בחלשים ואמר. לגלגל שהגדבה
בארבעה סנסיס. וכן בחלשים הלך לבל אלבי החיים. ולגלבי אדם
בידם שלאחרי שלמה יוציא מעצמיו. ואר בה פרעה. אף היא מן
הגבריות. אלא לפי שהיה חביבה מכולן מאה לנצחה. וכן ויפקדו
מעבדי דוד שנים עשר איש ושאל. אין כבה שלמה בנה. דבוה
אמרן מהרוב שלא מיהה בנשין נקראה עבדשמן. בהר אשר על
פני ירושלים. הר הזיתים. אשר היה מאר מעבר אשר יעבר שאהה
עובר על מצרים. ויהי בהיות דוד באמים. אין מיברים ארון אפני
דוד ויואב. לקבר אה המלכים. שקבר לבדוניה שמאנים הוא שם
בספר שמואל ויעש דוד שם בשובו מהכות אה אדום שהין הכל
נקלסין אחר שקובר אה הינין. וכן הוא אומר בשלמה נמ ויעמד
וקברו כל עם הארץ והיה בהם בשם. ויעבן הינים לקבר אה המלכים
לבצע קטלא. לקחה אה מזיהם. ולהם אחרים. אחר בשורה
כך וכן לחם הבנים לנים. הגביה. המלבה. כי שכב עם נמה. דוד
שהה מיהה עצמן נאמנה בשכיבה. ויואב שלא הנים בן מעלא
מקומן נאמנה בן מיהה. ויקם לו שמן בשלמה. וזהו שאמר נתן ה
הנביא לדוד אשר בהעזרתו והוכחתו בשבט אנשים. ואה הדעה
אשר אה הדר. ועם הדעה אשר על ידי הדר היה בא שבדמון. וידם
יד בשלמה. הוכחו בדבים. וזה הדבר אשר הוכחו עליו. שלמה בנה
אה המלוא ובבנין סדר אה פרץ עיר דוד שהיה הפרץ אחרי המלוא
אמר לו אביך פרצה בחומה לחיכנס בעדי רעלים. ואהה עדה
אוהב לעשות אבדיא לבר פרעה לחושיב עבדיה ומשרתה. ויהא
שלמה אה הנער קרם לבן. כי עשה מלאכה הוא מהיר במלאכתו

וזריז בכל. לבל סבל בה יוסף לבל אסף. מסין. בה יוסף. מעשה
ואפריים. לבי שלשבע אפרים היה. עד מגשלה. ועד. עוד. ובסדר
עולם מצאתי. ואעבה אה זרע דוד לשמן מאה כנגד מאה שלשים
ושש שנה עד הקן שלמה בבר פרעה שנשאה בשנה הרביעית לשלמה.
וכנגדן נמצה בזיה עד שלבור בה דוד לאחר. ומאיה היה לחזור
כמי אסא בשנה שש עשרה לשלבן. אלא שקלקל בשנה שהר
בשלמאים ולא סמך על הקבה. והוא שלב בדברי הימים בשנה שלשים
ושש לשלבה אסא בה בנשא אה הנה. ומי אפשר שהרי אסא
קבר אה בנשא בשנה כן לשלבה. אלא שש עשרה שנה שלו הוא
קוא שלשים שש שהן סוף שלשים ושש לחלקה המלכה. והיה
הכתב שמאוהבה שנה קלקל אסא. אה לא כל הימים. אלא שלשים
ושש שנה. אף לא כל הימים לעזה האשה השוב הבלוהה אלו.
קטני עבה. מצבע קטנה של. עקרבים. אינם נעדים. שעוקין
בשקב. ומה בהם. בה היקנם שבבה לבלבן יהיה. ארוכ
הוא אלוניה. ואה שבט בנים העוה של הבבל. שיהוה ובנים היה
בבלם סמוך זה לזה. אם יעלה העם הזה ומה. אין ישיבה בעזה
אלא לבלי בה דוד לבר. יהיה הוא ושב ואנו עמהם. ובמצאי שבעיה.
בשן הקליקיא פרשה המלך שהוא ראש בחדיבה. ואנו כשאר
העם נמצאה בפי. עד כן. כסות בבולה ארץ. בחמש השנים. דרש
לבה הוא חלש בסוף. ובראיי החב לחיות. ברא מלבן. לשון כעס
קונטרוביר בגמ. והנה אש אלהים. זה היה עיוא. ליבה מזבח
שלבראל ושבקן. ונעמה אדם שלרבעם. אלא שהלך לבבוך
ונהן בים ההוא. הנבא נופה. לבהרין. בים שנבבא זה לבם האדם.
הנה המזבח בקרבן הים מאלו ושפך הישן לארץ. והיבש ירדו
מם הקבה של כבודו שלעניק. והר מכבודו. עולה ומקטיר לעזה לא

יבשה ידו ובשביל הצניע יבשה ידו. אליך ולא אלי. עניין שולח
בארון. והלי כבראשונה שולח והקטיר לנס. ומעבה. אכל. ונביא
אחד. נביא השקר אשר השיבו לאיש האלהים. מכאן אמרו גדולה
לנבואה שהשדה שכנה על נבואתי הבטל. ויקרא הנביא הזקן לאיש
האלהים. לנבואה אשר השיבו זה. לדבר עליו איש האלהים. בקברו.
בבית קבורה שהיה לו לנביא השקר הזה בעיר. כי היה יהיה ואל
יתלוו עצמותיו. אחר הדבר הזה שחזה הפועל
הזה. ושאבו את עצמות הנביא אוספו לא שב. ודבוהו דישן אחר
שהפסו הקה בבנו ואל לו חזור כך ואני מראה וכן שי נעיל
בין עכן. ובקודים לקקו היכלבים בדבר ועשיתם אוכן קיים לעשות
עניין מאכל שקורין לשון הבגדר. והוא מבורה מאלו
אייה אן. שלום אליך. מאה הקה בשלחות. קשה משיבן בקיר.
ידע הנשבר. ועם ובהן משיבר בקירות לבן. ועצור ונעזב.
עצור שיש לו מחזיק לו יד. כמו זה יעצור בנתי. ועזוב
שאין לו מחזיק יד. כאשר כבר הנבער את המאכל בפיו
לעשות. אל. כן מאבנר אחרינו עד הנתן לבר עוב. שבטל
את משמרתו שהנשיב אבינו שונגר שלא ישלח איש לגאל
ובטל משמרתו ושלח אשר יכריח את בני. ירבעם זה היום
ומה עם עבה העולים לו היום ואת אשר עבדים לעולם
עבה. כל הנעם. ובהן. הנער אשר בחרתי. ואעקר וישב
יהודה הרע. לאבנו אחר על לבם. ויקנאו. לשון קנטה.
עם המה. כשאר השבטים. קדש. שאוף. שישק. מצינו בשרש
שיר השירים. הוא פרעה נבה. ונקרא שישק. כפי שהיה שוקק
ומהאווה כל מיני לבסא השן שהיה לו לשלמה חבר. ונכשיון
עלה ולקחו ואת הכסא לקח. הוא הכסא החכיב מן הכסא. ישאוס

.. הרצים לבנו ..

הרצים לבנו לבבוד. ואחרכך ישובו אל הא הרצים עוברים שם
הנייר. בשנה שמנה עשרה לנבוכנצר. שנה אחר מות רחבעם
דבנעם. בשנה עשרים לנבוכנצר אלך אסא. שנה השלישית שלו
שלנרב נמשבר לו לאסא. הסירה מבמות. מהיר בבריה. ויעבר
את הקדשים. ופליה נפקר בוא. כי עשתה מפלצת. אחרי רבותינו
מפלא לעבודא כמין עכרות עשתה לו והיתה נבעלה לו בכל
יום. והבמות לא סרו. במות יהיה שהוקבלו לעקרם שלהם לשמים
משתרבה שולה עד שנכבה הבית שהיו הבמות מוכרות לא סרו
עבה. ומנוף שנאסרו משנבנה הבית. והיו עושים עליהם כבה
אין לו. אפילו הקן מהדרן. שלו כן נקי. היה לבחר שנה אחר.
שנתים. השנה והשלישית לאסא. בשנה שלש אלך בעשא.
שנה שלשית לאסא. נמנה לנרב ולבעשא. ומם כיר יהוא שלא
הרקיים מלבוהו ועל אשר הכה אוהו הואיל ומם הוא הלך בחטאתו
נעמא שלא היה לו לזהרן לבר נעמש עלהריבהו. וקן מצינו ופקדו את
רחי יזרעאל עד כה. יהוא. הואיל ולא סרו מדרכי אחאב נעמשן
עד הריבהו. שר מחציה הרכב. הוא ואחר הוא שרים עד הרכב
ומאלו ודהן. וקרכה ורחמתה. ויתר הבני. כשנשא אסא את
בת שלמה. להשרש בת הדן את הבני שראה שראו חשיבותו
שלמה. כסדר עולם. בשנה שלשים ואחר לאסא אלך עבדי
אלבוה שלמה וחמש שנה. הבה אחלקה שלבני. מעשרים ב
ושבע לאסא עד שלשים ואחר שנים עשרה שנה סך הכל חמש
מאות אלבוקה. ושבע אלבוה שלמה. לאי. אפשר לנער שיהם עשרה אלבוה
שלמה. שהרי אחאב בן אלך בשנה שלשים ושתים לאסא. ברצה
אלך שש שנים עד שלא בנה את שומרון. ויעבר את הכסף. הוסב
על עצלם שלבנים. אשרה. אולם עבר. מיאל בית האל.

מיאל אשר היה מיכאל. כתיב שם. כיה הלחתי. ולא נאמר ביה
הלחתי. וכן יהושע ביה השמאל. כספר שמואל. ולא נאמר ביה
שמשי. וכן בנעמה אבי העזרי. ולא נאמר אבי העזרי. ויש פרבין
ביה אל. על שקיבל עליו קבלה. יהושע. ארור האיש אשר יקום
וכנה ומ״ש. אמרו רבותינו חיאל משלבנים. ויריחו משלהושע.
ומקום מה הלאו באחאב שהולן את הקלקה בחקלקל. באבים
יסדה. כשיסדה עם בנו בכורו וקבר והלך כל בנו עד שמת האחרון
בהקבר הלחרוב. וכך היא קבלתו שלהושע בבכורו יסדנה ובעניו
יעיב לבנה. ואמר אליהו השבי. ששמה השוב חי ה׳ ומ״ש. נמה
סמכו כאן. אמר שהלבן אליהו ואחאב נמס את מיאל באבלו. אמר
אחאב לאליהו איפשר שקבלה יהושע הבלעיל נתקיימה. וקבלה
משה רבו לא נתקיימה שמ״ו סרחם ונברכה אל אחרים. ואחרה
אף ה׳ בכם. ועצר את השמים. והרי כל ישראל ענבי עם ואין ב״
הגשמים נעצרין. מיד ואמר אליהו ומ״ש. ונסתרה מפני אחאב ומ״
ואיזכב. ויכש הנחל. כלי שירב ערוך הגשמים ויורם נמלרר
שהיה קשה בעיני הקב״ה שישראל שרויין בחטא. ערפה. שם העיר.
ביוהב שם כמלא שם. שהבלכלך אשה אחת אלמנה. קחי
נא לי מעט מים. הוא לא היה מכיר באלמנה. שמ״ו לו הקב״ה ונמר
מאלמנה עבר אחרים. אוה שהקן לי מים לשתות היא האלמנה.
משוע. כתב מנה. אלא כך. הרעם יונקן פיסה יד. בעפה. בוטלא.
כתב של בשאול את עפה. המים אשר מנאשתיו. ומתנו. משם
ולהלן נאמר בחטא. שנה קטנה בראשונה. מרגש אמרה יש בבראשית
רבא. בראמר לאה כבר. הלה כראשה. כמי שעתיד בתפרה
שלבתיה המתם. בראיה בשילה. מאמרה רחלה. לזכיר אדם
עמי. עד שלא באה אל. הין שוקלין משמי ומשמי עדי. והיה

ראויה לבם.

ראויה לבם. משבאה לבאן לא נחשבה לבלום ואין עקרה נזכרת.
וכן בלוט הוא אומ״ ואבי לא מוכל להיות הרה מעל אבותם
שלא הרה עבור נזכרה. ויהודה. לשון מודה. נשתבעלו. ויהי
בהריה. אי עבל. לבניך בא הארץ היה עובריה ירא אה״ חמשים
איש בחנוה. והחמשים איש בחנוה אחרה. ולא נבריה מה בהלה.
לא הנוה כל בהתנו מנוע. והמיהו. כתב שמתרש ואומר ונות
ה״ שאר אלאשר לא אינו כי לא. מצאה. שאין הנני. יכול לעשות
אוהב. שתי הסעיפים. שהו מחשבות שאינם בחנים
מי הליל. ואם הנגל אלים לבן אחרון. ולא נתן אוהב העם דבר שלא
הינו נרשם האר לבחין אשר נתן לבם שהיה שמעו מהם שלא לקיים
לנם ובדם לו הרה. בנפן שלאליהו. אמ״ לו בשניכם יהקרש
השם. ויפסחו על המזבח אשר עשה. הנעם ויתן ואשתיאום
הינו מקיים כמשפטם על מזבחותם. ויפסחו. כתב ויפסעו. כי
לים הוא. אמי אהון אמרין לאלה הוא. כי שיחלו. כי שינו לו
שמא ש לדבר עם ומענין עבשין. אז משיב מרוף הוא עבשין
בעלתה. אורך לו לבוה הבמה. ויתנודדו. לשון שריטה ג״
בכל. וכך היו עמים. ויתבאון. ואשתיאום. ויקרא אה מזבח
ה״ הרוס. כנה מזבח והזכיר לישראל להיות מזבח ה״ עולה על
לבם ושנוי בפיהם. שהיה הרוס ונבנה ובטל שמו. והזכיר
מפי כל עשרה השבטים. כל שמעבר פשוטו. ומדרשו שמעבר
שאול בנה מזבח בהר הכרמל. וזהו שלא בא שאול הכרמלה הנה
מביב לביר. ולהלן הוא אומ״ ויבא שם מזבח. ומלבי ישראל הרסו
כלמזבחות הבמות שבארצם שנעשו לשם שמים. ובנה אליהו
מזבח שלשאול שהיה הרוס. אשר דבר ה״ אלין לאמר ישראל
יהיה שמך. לנה נאמר כאן. לפי שנלה שכינה על יעקב

בביאת. וקראו ישראל בו כולם אחד בן עוי וקהל גויים יהיה
מעתה שהיין בעיר להקהל כשאר הגויים ולבוא ולהקהיל
עליו בשעה איסור הבאה. ואני מהרה בדבר בבואשיה רבא העלה
פישי. כביה סאהיב. ראהן כוה סאהיב. הגשים עלהגשים בחצר
השוכן. כלים מים. להגיל אר הנם. שלשן וישלשן. ויקקם אנשעו
עלידין ונעשו אנכנרהן כמעיינה ונהמאה ההעלה. הוא שאוה
פה אלשעו כרשפו אשר יקח מים עלידי אלהו ונעשה נם כמים
עלידין. ראוי הוא שיעשה נם כמים עלידין. וכדבר עשיה
שהקהלו בבאה בשעה איסור הבאה. עמנו עמנו. עמנו באש
עמנו בגבר. קרבנים ונתן. ודבונו אמרו עמנו באש. עמנו
שלא יאמרו נעשה כשמים הם. ויבערו אהה יי ואני עבדך.
ונשרשלמיני לבשרם לעבד לבוא אמינו כי אם היום העמנו.
ואהה הסיבות אה לבם. נהה להם מקום לנגר אחריך. ובירך היה
להכין לבבם אליך. ונדרש אנרא אה לא העמנו אם אני אהיה
כופר. ואוה אהה הסיבות אה לבם. וכן אמר משה אם כמות
כל האדם ימותון אלה. אם מות כופר ואוה לא יי שלחני לדבר
אה ההנה ואה המצות. וכן אמר מיכיהו. אם שוב השוב בשלום
לא דבר יי כי. הוא יי הוא הלים. ולא הנעל הלים. ויבהר אצה.
ונחין לאיעלא. להקבל של הנשיאים דרך. יש אם הראה עמן עולה
מן היש. אסור ורך. אסור מרכבה. ורד מהר לשוב לבוהר מן
ירחוק אורך הנשם בדרך. עד כה ועד כה. בחוק שהלך השלח
ובחוק שאסר המרכבה. והשגים ההקדון. ויי יי. ורוח נבואה
מן קדש יי. והלבוש כה לרוק לפני המרכבה כרוכן שלא לך
אחאב יחיד. כי חלק כבוד לאלהה. וישנם מהבנו. כמו ואיזה
ומין לו דמיון. ואת הוא לא כא אלא לנגד לשון מירוק. נגדך

הפטרה

ור. כי נשה לה לים. כמו שעשיה לבואי הבעל. ויוהה ונכבי
ר רב. סיבלי. ארכא עד איבר אנא הנביא כרין רצפיס. פחמין
בינור צפה. אל הנערה. הוא נקראה הנער שנתנר בה נשה. אל
חוקר הרמן. בעיר. חיל שנעשן בשם שנים. שהרי נקבה בר
ה בירושלם היה. ורוח נולה. אשרי בלאכי רוחא. רעש. מ
ר בלאכי מיצא. אש. נשרי בלאכי אשא. קול דמה דקה.
אשרהין בהשבי אכל בנבאי אונרה העלם אז נגב וקולאשמע
ה היה לשבת ואין שמעבי קול הבא אחרי הדבקה. ריטרטי מ
ש. ואין שומעין קול נגש. ולבו כבנו. ובריך אפה. וכן היא
ה בשלמה. הנשמה לבואי הבהיר. אי אפשי בבואהך לאחר
ה מלכ שאהה קיטיגריא על כנ. ישראלישע. לא מעיל
ביה אלא אובנים ושנים. לבים על ידי הדובים בריחון לבשוב
רי. כי מה עשיה לך שהבוא אחרי. בשלם הבשר. כשל לבם
ר. כרפישון דוב ומנחם וקן הדובים ונתן. בשרי הבהר. ואוה
ניך לתן בשרי הבהר. ונתן בשלם הבשר. בשלם לשנו השוריס
הבשר שלבם. שהעבר אין פחות בשנים. ויהן לבם. מרוב שהה
ה בשהה. כי שלחני אלך ומה. לתן. יתעכבו הבלם. אבל
ר. אין מעמד עבר וכל מחמדינו ישיתו כיום לקחו. והלא כל
שונים לבני הנדה הם. אלא מה הוא מחמד שנים. הנדה מהבו
רה. מה ספר הנדה. שכ כל המחמדים מהב ומפ רב. אוה מאאב
בו דבר מדבר מה לבקש אין מה שלי. לבני שלקחו. ישראל ניקיא
ה ארץ. אשם שנובני. עם הין מחבבים הין אה ההנדה. אם
פה עבר שוחרון לשעלם ומה. לנו מסב בשעלי. פרסה ריבלי
מא דעלי. עבר שנבה בפרסה הבלים לשעלם. לשון מדרך
ל רגל. וכן בשעלם הכרמים. וכן מי מדך בשעלן מים. שדרך

בביתאל. וקראו ישראל בן יוסף אלף לבן בני. וקבל בניה
מנגד. שבדין בנך להקבל כשאר הנים לבנות מזבח ולהי
עלו בשעת איסור הבמות. ואני מברכה בברך בבראשית רבא
פ"ישי. כביה סאתים. ותכן כיה סאתים. הנשים עלהנשים ב
השכן. כביה מים. להביל אה. הנם. שלשן. ושלשן. ויקבא
על ידין. ועשין אצבעותין בעטיינה. ובמלאה. הנעלה. הוא
פה אלשנ בן שפט אשר יצק מים על ידי אליהו. ועשה נם כן
על ידין. ראוי הוא שיעשה נם מים על ידין. ובברך עשיתי
שהקרבתי בבמה בשעת איסור הבמות. עמנו עמני. עמנו
עמנו בעטר. בן הינם יעקב. ובחוכנו אמרו עמנו כאש ע
שלא יאמרו יעשה כשפים הם. וידענו כי אהב ה' ואני עבד
ונשתשלמתי לבשרם לעבוד לבוא ואמרו כי אם היום העב
ואהב הסיבות אה לבם. נהם לבם מקום לעבד אחריך. ובירך
להכין לבבם אליך. ומרש אנרא אה לא הנעם אף אני או
כופר. ואנ' אהב הסיבות אה לבם. וכן אמר משה אם כל
כל האדם. מתהון אלה. אף אני כופר ואנ' לא ה' שלחני ל
אה הנרה ואה הנצות. וכן אחר מיכיהו. אם שוב תשוב ב
לא דבר ה' בי. הוא ה' הוא הלים. ולא הבעל הלים. ויהר
נהיין לאיעל. להבעל על השאיים דרך. אם הראה עם
לן הים. אסור ורך. אסור מרכבה. ורד נהר לשוב לביתך
ירחק איבך הנשם בדרך. עד כה ועד כה. בחרון שהלבה
ובחרון שאסר המרכבה. והשנים הבקרון. ויר' ה'. ורוח נבוא
מן קדם ה'. והלבש את לרוץ לפני המרכבה בראשון שלא. לך
אחאב יחיד. כי אלן כבוד לאלהיה. וישנם מהבנו. בעון ואמרו
ואין לו מלין. ואף הוא לא בא אלא לנגד לשון אירוע. נגדר

הפטרה

כבוד.

כבוד. כי ישנה לה לה. בעון שעשיה לבנאי הבעל. ויהב ינכי
ויאמר רב. סיגל. ארבא עד אינבאנא לעניין כדין דעפר. פחתין
וכן ובינו עפר. אל המנרה. הוא נקראה הנר שעמד בה נשה. אר
מזבחואיך הסן. בעבר יחיד שנעשו בשם שניים. שהרי מזבח בבר
הבחירה בירושלם היה. ורוח נדולה. משרייה נלאכי רוחה. רשע. מ
משרייה נלאכי אישא. אש. משרייה מלאכי אשא. קול דמה דקה.
קל דמשבחין בהשכי אכל בנבאי. אינרה העלה. אז נגב וקולאשמע
דמנה היה לשבח ואנ שמעבי קל הא מהרן הנפה. ריטנעי ש
שמנו. ואין שומעין קול מנש. ויבר בנו. ובריך אפה. וכן היא
נעה בשמלה. הנשמ לנבאי המבר. אי אפשי בנבאיך מאחר
שאהב מלכ שאהה קיטיגוריא עד בני. יעיר אלישע. לא מצינ
שהעיר אלא אדבנים ושנים. לבים על ידי הדובים בריחון. לבשוב
מאחרי. בדה עשיה לך שהבנו אחרי. בשלם הבשר. בישלהם
הבשר. כרפישון דוב ומנמה. וכן הינפה. ותכן. בשרי הבכר. ואנ אוכ
אין צריך לתקן בשרי הבכר. ותכן בשלם הבשר. בשלם לשני השוריים
אה הבשר שלבם. שהעבר אין פחות בשנים. ויהן לעם. מחוה שאהה
עשה משה. כי שלחני אלך ומה. לי הכן. ילשבו כי הבנ ב. אבל
אחרי אי מוצר עצר. וכל מחמדינים. שיתן כיום לתקון. והלא כל
הראשונים לבני המרה הם. אלא מה הוא מתלך שנים. המרה ואבוד
חמרה. אה ספר הנרה. שלן בן הנחמדים מהה ב. ואמר רב. אל מאאב
בלבו דבר מרע אה לבקש אין אה שלי. לבני שלמקנו. ישראל ניקיא
בהוה ארץ. אלהם שעובדי. נם היו מחבבים הין אה הנרה. אם
יסף עבר שומרון לשעלם ומה. לביסר בשעות. פרסה ריבו
עבא דעלי. עבר שנבה בפרסה הבלים לשעלם. לשון מנרך
כף ינל. וכן בשעות הכרמים. וכן מי מנל בשעלנים. שרך

ביה סוף שלו דרכה בים סוסיו אם יוקם אם ישרו. דבר אל יהלל
חוגר כמלחמה. אחרו לה לא ישחבה רני ארץ ונחר בקבא כמלחמא
נגאת ומלך מיניה. אל יהלל החוגר חרבו לדבר גלחמה שאינו יודע
אם יכבה אם לאו. כמלחמה חגורה חרבו שלה כבר מן המלחמה ונצח
כך אין לאדונכם להתהלל בדבר העבר. ישובו כל העבור עלהיר.
הוא אחר נבוא מיהיה כן יאמא. לפנינו מבורש בנבוי שר
הגיבורים הם בני הגבורה. שהיו כל השרים שלשאר האומות עתידין
בגיהן החיל. ון ערבים שלא יהיו כן. מי יאסר המלחמה. ערוך
אותה עלאחיה ופה הגיבון. ושבה הגיבון שבטר אלפים. אותו
אם הם שאותו עלהם. כל הבריות אשר לא כרעו לבעל. שבטר
אלפים בסובה. ששון להם אבן המלחמה. בשובה השנה. לחלן
סיפא דשרא. ושיה פתוב בחיבה. לחרב שלא הין מנשפה לאחיבון
לבלהחזק כדי לנצוח אן. אם לא נחזק בהם כל ישראל באה אם לא
נחזק בהם. ונלכדו. פרנסה. עדה המלחמה. הנשירו הם כל איש
וכל ערכי מלחמה. וכלכלו. ובבלבלו בשני חשיפי עניים. ואין לה
ליין. ונגנס מיכרו בכשון גלו. לשון גלוי נופל על עדני עניים.
בגשבשון לדר הלבנון. כשיורדין מן הדר מהבלה ההר ויאיר אל
מלך ישראל ויעבר ירדן. אל ר יחמן. כל מקום שלו ויאמר עריך
להרשא אדיה ראשונה אמרלן ובהי אה כל המין הזה ביד. אמיה
שנה אם יפול כן הדר ביד אל החיבון עלין. לפיכך בשחאל שלון
אמלכן יען אשר שלחה אה איש חרבי מידו ונגי. נחשון ויחרון
ויחלוה מלחמה. ובחשר. לשון מבחש. אחרון כון שנפל דבר שלוס
בפיו אמלכן שלא בחבבון סיפון עוב הואה. ויחרון לחזיק הדבר
ויחלוה. לשון קמיהה. כבר הדבר לפון שלא יחזור בו. ויהי
שלון חלוה מלחמה. נעשה מלחמה לשון הבבה. מאלן עבר

ויחלון מלחמה. אם מלחמה. אל הדבר כבוה הלב. ויאמר לן כן הדר
הגיים אשר לקח אבי מאביך. עבדי אשיב לך. ואזן השיס לך
בקשתך והבי מנשל בה. והאראש שלבוה. כאשר שם אבי בשמרון
שיר על כרחך וכל זה היה אזן מיהאה. אמרלו אחאב ואני בבריה
בקאר אשלחך הנני כא. סיתן זה על אחאב שאז לנבוא מפי הנ
הבוה לבבוה אר אזה. ופנוע אחר חבוה. ויהפשו כאפר שיבה
אר מעבדיהן שלא יבר כן. כל מיפוש כבבים בשון שיבי הוא. כאפר
הבעה יון בהעפורהא. הואסורר. והנה איש סר מן הדר לבוא אל
איש שבני מן המלחמה. אם הפקד יפקד. אם יברח. לשון לא נפקד
מנגר איש. חסרון והוא איבר ברח לו. אחה הרגתה אז נפשך אן
בבר כפף. איש חרמי. איש מלחמה. לשון חירום. ובן של אבוס
הבר עבד עם חרמי. ובחרש אמרה כחה מצרה וחרמים פרש לבעל
עבר שנפל ביד. סר ומנס. נסיס ולבי. רוחו סרה מנגר. ויהי אחר
הדברים האלה. ענר אחרה לבוה מיבחר. לחיר מה לחיר הבוה הזה
אל הזקנים. ומקנים אשמאי. סבי דבבהא. קשון מנס. ובוס הצוס
דרכם לבוה מעבדיה שביה. בבר עבוה. מלוס שלקלה. והבוס
מיה עבוה. הקסה ומבא לבו קוס רש. יש מחבים אומרים הנני
מלבוה נבסיהם לנגר. ויש אמר אומרים כן אחי אבי היה ואמה ואה בנו
הנ ומאי לנרשון. החבר. אבוה עצמר לבנים אה בוראר. — ההבר
הבבבר. מלן והבבהבה שם. בחיל. ומעבאל. בבבעבי ישראל בחיל
הדמנגן שלבאי. רק לא כאחאב. הבהב מנגיר עבן שלא היה ישר
בעבבים בבדהן. שיבבעם וכל אשר אחרין עבבדן אה הנבלפ מיראה
אם ישלה הנס. וישלה. השוב המלבה לבבה דוד ומה הוסיף הבעל
והאשירה לבבים. הבעבר. נעבר לנגן. ראיבי בבלבוד. ושלחני
חיאל ביהאל שושבינו היה. ונבלבוס היה שם נמין ובהן לנגן.

ויהלך אט . יחף . לא אביא הרעה . רשב״ג לא אביא בימיו . אבל
אזיר . לקרן הבלבים אה״ר מי אי אפשר לבוא בימי בנו . אלא עלה בשנה
השלשים שלא אה״ר בן הדר ואינו מתשיב . לבנעלים . אקלר בלבד
ראין פה נביא ערך . לקובל אני שאין שום נבואים בלשון ואחר
מיכן כולן לשון אחד הן אומרים כי אסרנו . לפי שאין לו יצר שלהה
אה״ר איש חדרי ורוח . שלב ובלה . לא אזיל לו בשם ה׳ . ובן ה׳ הלוי
הן ה׳ כוי הלך לא אדונים לאלה . אה״ר בדרך הטוב בחלמה .
בשביל שלא לא הלמתי אה״ר הקטן ואה״ר הגדול כי אם אה״ר ישראל
בדרך . ואוקם שלו ושלו בחה״ר עמו . שיפה שיעלה ואומר צריך
ליכנס שהבן חכמים הכה ופצוע כמה עם בני ישראל . כן מפורש
בגמרא . מיומן ומשמעלו . וכי יש שראל לשלה . ולא מאיר
ימין ה׳ דוגמה . ימין ה׳ רוממה . ימין ה׳ עושה חיל . אלא אילו מיומנים
מאיל משלמה . מיומנים . מלחמים רבים . משלמים . מלחמים
חנה . ויצא הרוח . נוח ן שלבוב . אי זה הדרך עבר .
הרי זה מקרא קצר . ובדברי הימים כתי אי זה הדרך עבר ואוקי . ואחר
מלך ישראל . והשפט הה״מ ובא בנבואה להה״מ ולבוא אני
אהה״מ . אשה בדרי . מבוה . שלא כירוני . שאם כירני . סורני אלי
לבלם . ואהה לבוש בדרך . שעלה לא סורני לבלם שכירוך שלא
מלך ישראל אהה . אלא מלך יהודה . ושלך אין לבם הבר . ויעבור
והשפט לבקה . לבעמן . לא יבנו שבוא מלך ישראל . בן הדביקים
ובן השרים . יש שרי נבוה שעשוים כלפים קלפים . בשביל שלו ושרים
קשקשים הוא לבוש . הקלפים נופלים על נקבי השרים ומחמים אוהן
מה קרנים לבקן . מעבר בהרבה . כלי שלא כירו ישראל בהכהן ה׳
ויכרחו . והחלה בלילה נסה . לבוקן הבלבים אה״ר . ואומר אני
ששם נהרג נבוה . שהרי אחר הנבוא בחקום אשר לקן הבלבים

אה״ר שם נבוה .

אה״ר שם נבוה . ובוא . והזונה ריחנו . ובלי אמון רחנו שם מן הרם . כן
ביתה . ונכן . ובהוכנו אדרו אחאב מגוון היה . ושבחה לו אי״ל בלור
שהי אוזנה . בלבבכם . ובלבם הזונה ארצינו . ביה השן . שן דפל ה׳
ושלה . והשפט עם מלך . שראל . כפי שהמלחמה היה בין אסא
אבין . ובן בנשא מלך ישראל הוזקק בגדר בן . ויהי הקלש . נגפו
מאות בפרסיא . ואלך אין מאנים . מיתי דוד . הנעב . הוא מלך .
וכאן נמבב לפי שבתי יהודה בנו שקבל בימיו כשנה אדום ומלכו
בהם מלך . אבל בימי יהושפט עדיין כפופין לו . כי נשברו אניות
לפי שנתחבר עם אחזיה בן אחאב לבן נשברו . וכן אה״ר לנביא
בהתחבר . אל עם ושנו פרק ה׳ בתעשיך . וכן אה״ר לנביא בשנה
שבנו עשרה לבהשפט . יש מהמיהים עם הלקוח הזה לפי״ש באחאב
שמלך עשרים ושנים שנה . ובהשפט מאחר שמלך בשנה אחבע
לאחאב . נמצא שמלך ומי אחאב בשנה השנים עשרה לבהשפט
אין בקבר ומצאתי בדבר מלכי ישראל שמיום לדקדק בחיים שנתנבאם . אל
ואם מנגד בסוף השנה . אנה אוהב לו בהתלבן . ואינו מנגה אוהב
לו בחקום אחר . לבן אני אה״ר בשנה אחבע . שאה״ר בעמידתו של
שלהשפט ולא מנגה עמה שנה אשונה שלאחאב . וכן אהה
מצא ברבה . נפש שנה שעמד והשפט לא נמנה בשבע עשרים
הלבן . בגד השבבה . אלמנה . שרפים לאוקר שה . ועבד בנפרים
ארוכים קצרים שקורים לגש . ושני לבים עבים פלים שבבה יקרים
פרוכה . ואם שמעת השבבה . הן בלבם . ובלשון אשבבם ונוכא ל
שטיים . בגד שפרשה ובלבם עלה . . ויאל . לשון חול . ומלכו
הוה החבן . בשנה שהים לבוה בן הושפט . מיפשר לבוד .
ולא לא מלך אלא בשנה השנים עשרה לבהשפט . שהרי אחזיה
מלך בשבע עשרה . ומלך שנים . אלא מאי היה יהושפט לבהע

ברגור לבנו. וכשבר שזעק הבה לו שבע שנים ואוהב שנה
נואיגנה לבנו. כפעה. ברוח סערה. שב נא פה. הפך היה לבאורו
אהבה ענוה שלא יראה בהלקחו אב ארונו ולא ארונגו שהין
שקבלם מאבן. ונגלם. ברכה כרי שהבא נוחה לו ברכה. ויצלם
לא ברכה נגנש. אלא קולו שקורין קוביר. הקשיב לשאול. אין
מפשר לו להקל לו יהרגנה שיש בידי. אם הראה אותו לוקח
מעבר אז אוכל לשוות לו. והר ויוהר יהי לו כן. ואם אין לא יהיה
שאין היכלה בידי. אם אכ רבי ישראל דרב לחון לישראל ונהנין
ונבדשן. אמר ה' לו אלהן שהוכחתי שהשרה בי שכינה פשעים
ברוחו אלו אף הוא ויבה אבן הים. ראיה כפיק לאלעזר בנו שלו
יסי הגלי. גדלה הבר אלעזר. כפלם כשלאלהן שהחילה
זכרשנהם. ושבעה זכרו. יחיה. קנשאו רוח ה'. אפשר אפשר
אחר לו הילבר כי הים ה' נוקם אבאורך. ובשיר נעלם מהם
היכן הוא. אלא אלהר מים שנגנע אלהלבה ומהלקה רוח
הקדש לו הקבה הנבאים ושוב לא היה רוח הקדש מרוחן בישראל.
עד בוש. בבייש מהם שלא יאמרו אינו רוצה לקבל פני רבו
לפי שנעלם גדולה. אינו רוצה שישוב כל זה ראיה בהוספרא
דסוטה.. והים רשם. ונתבר הים הארץ משכבר אבי ישובה
לקובם. אם כן מהו ומשב הנגר שוב. מכאן מן מקום על ישבו
אל מצא הים. שהין נכנסים משם. ויש לו שם מלא. והלא
מלא דבר הקלקל אבר הים. אלא גם בהרב גם. ונגרים קטנים
הנגרים מן הצור. עלה קרח עלה מכאן. שהקרחה עלה
אבהבקוס. ויראה. ראה שאין בהם ולא בזרעה לאלוהיו
שלוחה. ויהוה בן אאב. אף פרשה מן בשבילה לבנין לם
שלנישרב מלך מואב שמנה באלהן שמנה. ובאלש ב

שש שנרה לקיים פי שנים ברוחן אלי ובהבן כולן זו בנו זו כל
ראיה כשלשים ושבעה מירוה לו אלעזר בנו שלו יסי הגלי. ומצר
ירון שלאלשרב בשרים כשלאלהן. הקלא כאבן ובאמר. שהוסיף כן
אבבנל לבנים אבהקבה בכל תואבר. ובנשב דבלי. ובלאבי ישראל
מראבה שלהשורב המלבה לבר לוך אם. שלו. ישראל נעם לבל
עבון אבהעלם. בלך. מרי ביבו. אלים עבר. ביבראי דרעי לך
עם לבנים. ולך מבבר ארוס. כי גם מלך ארוס. לבר נעבנו. לבר
אוהב ונוה. שיתבר בצאנו. אשר יקם מים על ידי. אלה הבר הגמל
ובוקבר נשם אלבשרבו בשבינבר מים עד שהבלאם הגלה.
ואמר הוא לעשות לבנם על ידי בים. אל כי קראה ה' ונוה. בבנו
לא בזכר חוכן בשבבא בני המלין שלא אדי אמן ונוה. קחו לבן
מבני הבנים נפלבה שכינה אמר. בכם בבים. בדרר מלאים מים
ובקל אמר. ושר עם אה מעבר וקל בנני ה'. והוסיף להפלא אבבם
גם אחר ובן אבלואב כרבם וכל שלק שוב הפלר. אנוף שלו לאבבר
אבעצה. כאן הגל לבם שהיא אוהבה נקלה בגויה לבנו. וכן הוא אומר
לא הדרשלבנים ושובבה. אלא האיבנה הטובה שבבים המלבה
הטובה שדה הזרועה קונים בלבנם. ויהי בבקר בעבור הנגבה הים
הבלה לדרך מן המים בארץ אדום. ובעבור הנגבה כאן שנעבן
ובאין לאחר הנבל לפי שאל לא הבאן רות ולא הראן משם. בגרש
ר הבהואא עבר הבבל. עבר הספר. שקורין מנקא. אדוני. אדונים
בדם. כך דרך הים כשהשמש אורה שבים בבקר מאיר לבר גרהון
והם לא ראו באורה נבל מים נעלם. לביכר הין סבריים שהוא רם
ואבר הבריס יהרוסן. הין הרסן. ישלבכן איש אבבן. שהין נעלן
האבנים מן החולות. עד השאיר כל אבני הקירות בקיר שלהרסה.
שלהם הוא הטיבר. כמה שלא היה עד אבן בחומה. ואחרי כן

מסכן הקבעים וכן אם נשאר כחבקה שלא נשברה הקטנה והגדולה
ניקח אם כגון בכגון בפסיקא דפרשה שקלים נדרש שאל אם עבדין
מה טיבה שלאומה זו שנעשון לה נסים כאלה. אמרו לו אבותם אבותם
כן אחר היה לו והקריבו על החומה. חסר ו' שהיה עובר בחומה. ויהי
קצף גדול. שנזכרו שנרקבה. שאף הם שנבריס נגזר ואינם ראוין
לנס. בן נון שדי בני הנביאים. אשר עובדיה היה. כל
בני הנביאים הגדולים לבלעדי נבא. הנושה. הוא יהויס בן
אחאב שהיה מלוהו בדבר עד שלון אם הבלעדים בני אבון. המדש
ל' הבטלה. לכן נאמר יין אם יהויס כן ומזעיר. לפי שפשטון לשון
דבר. אסור שלון. כלי סיבה אחר שלון. והאלף בתיבה אינו יסוד
אלף שלאחוזה באמצעם. ואלף שלאחר חבר. וסדר הלבר. כבר
הם הוא לבא בהצנע. והנבא הפיני מלבעל והבני כל אחר מקומות
נבאים. ונלחיה השלון אל הפיני מקומות. לפי שקבה עשרין
בעשין. ואין דרך שלבעין לעוף מקומות מדרש אמרה שמעבין
הם מעשים אלה. כלים. ויעלך השלון. מלבא ערך. ומדרש אמרה
בבראשית ובא בוקר שער השלון. ובא והנר. באהה לעזול שם
אם לבחון אם להחזק שיוקיר ערך. אל לה לבי מבני. כי יש לי
לבל שייך. ולהיות אם. ובניך בנוכר עד שיהיו הנבים. יייייי
ושם אשה גדולה. ראיה בפיקים לו אלעזר אחזה שלאבשלם
השונאים היה. גדולה. חשובה. והיה מלי עבדון באוהב העיר
יסור אל בוכה לאבל לם. יסור. לשון הוה. היה סר שמה. הבה
נא ונעבה. שלא ראה אבות שלבתנו. וקרי עם סיבון. ויהי
היום. ויהי יום אחד. חדרה אלנו. בשבלנו. אם החדרה העזר. לשוש
אל לבכ כל העסק הזה. כבר ורד אל דברי. זהיר עם הדבר שיהא
עשוי. ונהנו אלבכ. ונה לעשות לה. נגד הנובה הזאת.

בעונך הזה כעבה חיה

בעונך הזה כעבה חיה. כבר שאר קיבה היום ולשלום. כן הבי
קיבה בעונך הזה ותובקה כן אל אדוני. אל האחר חובה כן
מה לחיבוקו אם סופן לקוברו. ולבו שאנחה לו כשבה. הלא אתה
לא השלה אותו. אל הבזב. אל הראיני דבר שיפסוק. יש בדבר לבקש
רחמים ויהי לי כן. אל בבקשה מתוך אל רחם לי כן. אלא קשלקיעא
אל הבזב. לשון אשר לא יכזבו מימיו. כעבה חיה. כעבה בזאת
שהיא בחיים ולשלום. לכל נקוד כעבה. ראשי ראשי. הנני תולה
בראשי. ואמר אבון אל אחר הבעבדים שאהו אלאמר. בבלעדי אבי
אל הנעזר לי לו. אל הנעבד עלי. אם הרכיבה. והאדר שלום
הבי זה הקרא קבר. שהבי היה לו לבחור. ובא וישאל לה האמר
שלום. ולא אמרה לו. והאדר ולא אמרה לו אל הבזב בשפחתכ
לא השלה אותי. לא השגה אותי של דבר טעות. לא הבריבו
לא השאל לו לשלום. ולבזה שלא יבה וישאלהו אל היום אם הבנים
הנלו. והוא אומר לחיות אם המה. ואין זה כבוד הם לחבלו כן
מישבא עם ידו. והוא לא עשה כן. אלא לבל השאלו הוא אומר
ל שלחני לחיות אם המה. ויבהר עלו. הנפש ונהר ואלהים שלהי
והוא לשון עיפות. וישוקמהו בבריחא להא אינו בסיפא. ויזרר
נחנשש. שפות הסיר. הושבה על הכוסה. נזיר הבשיל. לפני
הנביאים. לבלעדי נביא. לבקש אורות. בגד שקורין אורנוגל
שמאיר אם הנביים. ויש פוחדים אורות. יקוה. כחוש בת עם אור
וימצא בגן שדה. נופבא בחלמא. ולקט מגדל קטנות שדרך.
בגחן כן קטנות שדה. הוא סס הנחש. ובשם ל' אבחס שמעתי
ולקט לבד מגדל בגדין קטנות שדה. ויפלח. ויבקע. ומבשל
שלשה. שס מדינה. ויוהנן הנוגש מאורב דמוגא. בגבל. לשון
מישור. והבה בקרא. לחס ביבורים. בפסח שהבואה מבכרה

בקנאה. בגשיה. נגש להבדיל שהיה אן מה אחן זה בלהם
ולהם. ונעלם שר צבא. נסיס שנעשו על ידי אפשע בוו
לסרו והלך השועה לארם. הוא משר בקשה לבעלו והלך
אר אחאב. יצאו גדודים. כשהלכים מאה או מאתים נעלם
לשלל מאשר ינצא איש מן קדמי גדוד. נערה קטנה. ויבה
קטנה. מעיר נערן והי לפני. והוה משמשה קדם אדני
נעמן. אחל ארוני לפני הנביא. לשון ויחל משה. בקשו מל
הנהלכן עלנו יהו שיבוא לפני הנבואה אחל כלא היא בקשה
שהוא עניל לזה. ויבא נעמן ויגד לאדוניו. לאלך ארם ויקח
בידו מתה לנבואה ששה אלפים זהובים לאדם והיה כתב
הספר. הספר. אמר לו יהיה כבוא הספר הזה. אסיפה בגזרע
הוא לשון נפואה. כי בהבדמו הוא נאסף אל בני ארם. ובהלך
הבל בדילון מעבר. הלהים אני. עקור הא פרה. לפנר שהוא בלשון
הנביא. מהאנה. מבקש האנה להבדרה כי. מהאנה. לשון
שלחה. הנה אמרה. סבור הייתי אל יצא הנביא ויקרא עלי
ויראה את המלך והנף ידו אל מקום הצרעת. אבי. כתר אדוני.
הלא הנשה. וכי לא הנשהו. אפילו אמר לו דבר עורת. ואף
כי קל וחומר שאמר לו דבר קל. רחץ ושהר. ברכה. מנחה שלום
שלהקבה פנים. ששואל הלהיר אן עבר בשלום הב. ברכה.
שלנו בלבד. אם אתה שרוי עמ מעגרבון בן. ולא לשון בקשה
לשון הנואי. ויהן נא מאלמה אן שלארץ. ישראל שהיא קדושה
משא שני פרדים ומשאה לגרי ואעשה אותה אזבח. ביה רמן
שם עמ. והשתחוה עם כחי כשנוחה אדוני. והוא נשען על
ידי. בבית ארץ. שם מדינה שלקדקע. כתר מלך. כרס. ...
ארנון בלבד. מעמה. תסר א. לפי שהיה לקיחה אן לגרוש...

ויפל ואיהרכן.

ויפל ואיהרכן. הואל. השכנו ששלחך כשני חדשים. מיני כנרים
וסודרים. כתר המשפחות והחדשים. כך חברו מנחה. אבל יונתן ומה
פלסין שכסף יששה כי מחכיא הפוהרין אוכ כשני חדשים. כשני
כיסין ארוכין שקורין בדיוש. אלשני נגרין שלבשנתן וישאר לפני
בחדי ויבא אל הנעמל. הרבה. ונתן לאחר כסי. ויקח מידשני
נערי נעמן. וישלח את האנשים. שלא יראה אותם אפשע השלמה
את הכסף. להנשמר לקחר מעבר בדרים זיהבים ובגדים. ויאמרו לו
בני הנבואים נסים שעשמן לו אמר והלך. ובוחנו אמרו הבאן
שהיה בחדי. לוחה את הבדרים מלפנו. ומשנגדר כאן הבדרים רבים
ונרחק המקום מהם. הואל. הברכה. ואם הבראל את הנמרה. והוא
שאוכל ששאלהנו ואין מנה לשלם. ויצף. עם עבד המים. פלגי
אלהנו. כסי. ומתי. פלגי. לשון כי יפלא. הבסי. אלהנו. מבלי
שם. שלא היה רוצה לבוא הימנו. שם אתנה ואמרנה מהמלך
ישראל. אן אר ארוני המובדים לשלוח בארצי דרך אותו המקום
מעבר המקום הזה מלבד שם. וישלח המלך ישראל. היה שולח
ורואה אם אמר הוא והזהירו שהזהירו איש הלהים מעבר שם.
לא אחר ולא שתים. ששה לו כן פעמים רבות. על הדבר הזה. מי
הוא המבלה סודו איפה הוא. היכן הוא. אשר אחבר בנזהמנו. ויאמר
הן נא ונדע. על הקלבה לא הזכיר את השם. אבל על הקיחה
הזכיר את השם על שהבה על שלנגר ועל שלבדרך. הנזירים.
חולי שלשמעון. רואה ואינו נודע מה רואה. ולא זן הנער. העיר
שהנבוא בהרבה. ואמר אמר לבם שבבדיעלו מנה. האשר שבים
ונדע. כי דרכם לבדרם אותם. שאתה מבוא שבים ומשבים אותם.
ויבה. לשון סעדה. כתר הקרן סעדה. הדיבונים. מבל הזב
מן הינים. הושיעה המלך. כסבור ששולחו מחזרה. והחבוא

אה בנה לה ורוצה לאוכלו לבדה . וירא העם כי רב הקרע אה
השק בחה כדין . אם יעבר ראש אלשעב . שהי כולה בידו לבקש
רחמים . וישלח איש אלבנו . המלך שלח להורגו ובטרם יבוא
אורבו המלאך אל אלשעב . והוא נובלה לו ברות הקדש . ואיר
אל הזקנים . והנה המלאך . ובך אלו . והמלאך אחריו . והמלך
אחריו . ואמר המלך הנה ראה הרעה מאת יי . אמר אחה לו הקלבה
שקילנו עבדי משה . ואכלה פרי בטנך באפור ובחרטם ובדבש ובדקה .
הבטרה
מלכים
אה אותה לכל עבר להשיב . לאיבד . אמר
ארבעה
אנשים . נחני ובני . מחה השער . כלה שם כבר . שב נחון לנחמה
נושבו . השמים אל מחנה ארם . נלה לה סאים מחמנון .
ומצאו שם . מחמיבים אנו לנלבה . כאשר הלה . כלו שהיו
מלאים מהלה לא הנעמרה שבהנסם . כי רעבים אנחנו .
והאויב נראה אל השלל והמזון . אשר נשארו בה . בעיר . שלא
מהו כרעב . הנה כבר המון ישראל אשר נשארו בה . אם יאמרו
נסוכנים הם שלא . הנם אם . הי הנם בסבבה הרעב כשאר
כל המון ישראל . אשר נשארו בה אם ימותו הנם בכל המון
ישראל אשר המון ברעב . בחפזם . בהרם לנפש . אשר נשמן
עלינו . אבמלל כשבאלבים אלשעב . ונלשעב דבר אל האשה זה
שבנו שנים כי קראו לרעב . הוא הרעב שהיה כולי . ואל כן פקד
אל בהה ואל שרה . שהחזיקו בו נחלבנם . ויבא אלשעב המשה .
להחזיר אה נחני בהשובה . היה החיה . כלבי חקל אחר שיחיה
הה הקה לנלבה . ונעבר אה פנין . פנים שלבנו שלו שהיה
לבקש לבבה . העמידם שלא . ובה בבני חקל . ישם לבן לנעבר
ולהאפך נגד בגד . בגד בגשש . ולא יבול להאפך ויבן
הרשש . לשון ביקוב המנים . שב לבקש וקשבה נעבים

הרשעה .

הרשעה . והרעבה המנבדרה שלהם הבבר . הבהם ובקן בנבא .
וכן והבהבו בשעיבה . הבהם ובקן בנבא . והוא כבר . ויפרש על
כבון . להעמן . בשבר חיש . והשרע המלך אה יוסף בחיי שבים
בשחרר לן המלבה שנבאתי בחלם . ואב . כל שהיה בחרר שלם .
בשבר חשלה הוסף . ויהשבע שבר חלשיה שנגזרה בגזרה על
הושבע ליהוה בחרבר בגבר . אלא שהבה לו בשבלשעם שבנב
שבים בר . מבשלה . ויחלבר שלהם מלך . ויחי לך לאהיה להם
מלך בחרשן . ומלך בארוס . ישם באוכם נעבים שמנה לבבים
מלבו באוכם לבנו מלך לשראל . הנבין בספר בראשיה . בנבים
מלכו לבשראל שמנה מלבים . איש בשבר . ודוד . ושלמה . ורחבעם .
ואבה . ואסא . ויהושפט . ויהורם . ולא היה מלך באוכם . ולה שהיב
בשלה שהלך מלך אדום עם . יהוסם בן אחאב עם יהושפט לה
לחלחמה על מלך מואב לא מלך בחר היה אלא נעב . שאת
הוא היה קרוי מלך . בחרשן מלך . אין סאוס נגד מלך הנגב
היה להם בחקום מלך . הסנבב אלו . הסחרנים לספר הפשע
לבה . מרדו יושבי לבבה . ואיבו . ובדע מאי זה אויבה הין . שהרי
לבה מארץ ישראל היא . ואמר אבו משבבו יהודה ומרדו במלך
ויקבר עם אבותיו בעיר דוד . ובדברי הימים הוא בעיר דוד ולא
בקבורה המלבים . ואלשע הנביא קרא באחר הפרק שהיה
יהורם חולה ביסרעאל . חעי מחבנו . כל חעמה הבבים לשון
ירוק ובהיה היא . לפי שהיה שולחן ערבה סבבה ירק . לאחר
מבני הנביאים . ויבה בן אחבו היה . הנער הנביא . נערו שלאלשע
הנביא היה . בן הנבים ויבן . ואמר ענלבנא הבחיבא לנביא . אמם
ויקנים אה האיש . אמם מכריס אה האיש שהן משוגע . ויאמרו
שקר אבה אמר אעלי לה שאולך . אל בדם הלבבה עלרך

שנא. כלן נעלמו נשוים בשל שנה היום לנגד כלשנה
ושנה כשהגל. ורק שנה אחר היא השנה אל פרס קורין כלנדא.
והגרגה שבלבנה שהיה לן בלשון הזה הוא. ששומ והולך ויורד
ונראה כלן בכשושיה. העלה. אם יש אר נשרכה. שאילוך
לן הנגר. לן ראיה נגשר. לגיר. כלי להגיר. קן ה׳. שכנר. גדור
אר. רוכבים עליה. אר. אשר אני ואהר היינו רוכבים לעוליה
אחר אאחב. ביום שהרג אר נבוכד. נשא עלה ביר אלהן הנביא
הנשא הזה ואתנו שלשבר. הכהן אל הנרכה ונוא. ובכרי הימים
הוא אוא. ויבקש אר אחזיהו. ולבהן והוא מהחבא בשלרון ויבאוהו
אל יהוא. יש לבשר הנקראה. ונם ירך הון בישראל בשלרון ה׳
ויהרוג אחרי יהוא. אך יש בלנגם כנבי. שהרי לא היה מנשלה
יהוא בשלרון עד היום האחרה. כלי שמנרש בנגנין. ויכתב יהוא
ספרים וישלח שלרון ונוא. ורבותינו פרשו בהנרה אלה. והוא ה׳
מהחבא בשלרון שהיה קורא אר האזכרה. ובעבר עלה הרהבים.
ולפי ראיה יש לנתר שאין החבאה אן מבני יהוא. אלא כן פרשו
רבותינו ויבקש אר אחזיהו. ולבהן בשהיה נם בדרך הון. והוא היה
מרשיע לנשוה. מהחילה שהוא בא לשלרון ומהחבא מפני שרי
יהודה לנשוה. הנעבה הזאה. לפי שישבי שלרון עובדי עלה הין
ויבאוהו אל יהוא. אנשי הוא שירפו אחרון ואלו הבלו אל הנרכה.
בשנלה נדר. ששם הבאוהו אלו. ונם הנרגו מוכה בלי נבורה ה׳
ובשנה אחר עשרה לגורם מלך אחזיה. ולעלה הוא אוא בשנה
שנים עשרה. עלה כרחינו. יהונם אבון לא מר. אלא בשנה שנים
עשרה לגורם. שהרי בשנה השש מלך. ושמונה שנים מלך. ואלו
שאמרו אן. בשנה אחר עשרה. אומר אני שמלך בחיי אבון שנה.
לפי שהיה אבון נגוף בהחלואים רעים. כלן שנאמר ביב ר״ו

הימים. ואחרי כל זאת נגפו לחלי לאין מרפא. ויהי לימים לימים
יצאו מעון עם אלן ונוא. ויעלבו ישבי ירושלם אר אחזיהו. כלן
הוא אוא. בן עשרים ושנים שנה אחזיהו בהלבו. ובדברי הימים הוא
אומר בן ארבעים ושנים. וכל ימי יהורם אבון ג׳ שנה הין ולא יהר.
שון בן שלשים ושנים שנה היה בהלבו ושלנה שנים אלו. ויאך
איפשר לבן להיות בדול מאבון שנ שנים. אלא עשרים שנה הינם
לזה אבון נוגרה בזיה אן מנים שנשא אסא אר בתנגרי ליהושפט
בן. בנזרה בזיה אן עלו ביר דבר שבלה עם ביר אחאב. ובן הוא אוא
ובאלהים היה הבוסה אחזיהו לבוא אל יהורם ונוא. כן שנו ה׳
בסדר עולם. ובהוספתא דסוטה. אך בכל הנקרא לא מצאתי שנשא
יהושפט אר בתנגרי. אך מצאתי ויהבן לאחאב. ושמא זו היא
אחות שנשא. ובשנה שלשים ואחר לאסא נשאה שון בשנה ל״ב
שלשים ואחר אלו עמרי. ושנון בסדר עולם שמלך מלבון שלמה.
שהרי שש שנים קודם לבן מלך עם הנם. ובשנשא אסא אר
בתנ׳ יהושפט. נהנלה עמרי ונהנן אר הבני. צא ושוב לשנה
שלשים ואחר לאסא עד מות אחזיהו. ומלאה ארבעים ושנים.
ונשב אר ראשה. והקיר הרישא. כי שבאה לן בשנ יהוא ושאה.
ואמר השלום. הרגה לבית עבד. לשלום. אמרי הרג אדוני אם
הרגה אר אדוני. אין דבר חדש שהרי אמרי נם הוא הרג אר אלה
בקשאה. מי אתי מי בכם. מי אבד לנגדי. שמעה הן הבלן ארגה.
הנבלה והיה ונוא. אמרו רבותינו שהיה מרקדר לבני הבנים
ביריה ויבליה ובשבשה בראשה. בנתן הרגתן כאיזבל. ואל
האומנים. אתאב אומנו. אר בנין ואהבה הרכב הסוסים ויש בבם
בת לבלחם שני הנבבים ירם ואחזיה. ובני הלך שומנים איש.
אר בדרך העיר. כל זה כתב בספר. ואיני יודע חשבונם.

שכנים הם עם גדול. העיר הנקלפת אותה. בלוחים. עיר ומחוזים.
לגרון מנעלים. עריקים אחר כולם בעיניהם. עריקים ומחזיקים
אותו בחזקה. ושער עלשה רחבו. ואורכו. ואר כל אלה מי הכה אני
לא הרגתים. אך מאלה הנעם אופה כי בזיה המלך הוא עליהם. ל
והנרגש עריק הוא. ומקום מצוה הלקוח. ביה עקר הרעים. ביה
בנשרא רעיא. עקר. לשון קשר. לקוח אסיפה הרועים. וכל
הנכסים איבל. ויאמר אליו. הוא היש אב לבכר. שר ושלם מה שאני
עושה. מאשר לבני שלם עם לבכר. ויאמר יוכרב. שי ויש הנך
אה. ירך ואוחז בה. והעלני אלך אל הדרכה. בדרכה. במדרגה.
לשון ישבנו. קישון עצה. הכריזו אסיפה להיות בעצים לבית
הבעל. על המלחמה. לישראל על הקטריא. ארגזים וקופסאות
מכוסים ונתנים בהוכה הבשיתי. עבדי הבעל. לתתיאר.
לשון לבית הבמה. וקלא לאכול את חוריהם. רק חטאת. רבוב
ונגוה. מגאפה שלא הטוב המעלה לבית דוד. כמו שהבייא
ידבנה ויאמר ה' אל. הוא בן יונה בן רבנים. ארבנה דורות.
בחר. שהשבירה. את בני אחאל שמלבן ארבנה דורות. עמרי.
נאחאב. ואחזיה. יורם. לקרוב. כמו קרבו. כתדר המיעוד ל
מעלה ביה. ביה קדשים הקרשים. כמו שהוא אומ ויהי אהב ביה.
מהבא ומה עלינו. אחר דוד כי אבני כסופים. סחרני בסחר אהלו
וקוא אותה הדר מעונה. על שש בן שרי. לבן. וזהו שיסר ר אלעזר
הקלרי. נפל הדר המעונה. חרכן ביה. יכפר עליהם. בבני. לשרי
המאות לגבורים ושרי המאות לגדים. ולשון כרי. שלא אמ
לבריה שם דבר שלקבוצה בבריה. ברבר נלבנה. ויברור להם
בריה. שיהו לנגורה להעלה את בן המלך השלשה. מכה כמי
השבר הנעמרות הין מהחשוב. בשבר משמרות בהובה

ולביה. אחר נבנבר. ואחר יצאר.

בהונה ולביה אחר נבנבר. ואחר יצאר. ולבוה אר. משלבר הנבנס
לבהלק לשלשה חלקים. השלשיה בבוא המלך לשמור שלא
יעבור איש על המלך לבדנו. והשלשיה בשער עור. הרוץ
שער המזרחי שבנזרה שער הסרה. והשלשיה בשער
הרגים אף הוא משעבי. העזרה. ויונתן הבנבא הנבוא הנבוה.
ברע והטיא. ושער הרגים ונקשים באים מביה המלך לביה
הנקש. כמה שנ בסוף הענין ואחר שער העזרה שאחריו שער
הרגים. קראו כבבני היומים שער הספים. ושמרהם את משמרת
הבית מסת. שמירה עזה על החלק הראשון שאל ושמרו ארבע
משמרות המלך ביה מסת. שמרהו מאר שלא הסיחו דעבבד.
לשון נואש. שלא יאוש בדבר. ול שלמסת מן המסת. מן הסוך.
ושהו הילוה בכם שאמרו שיהו בשער סוך ובשער הרגים.
ונעמדם כל יצאי השבת כל בני משמרת הינצא. ושמרהם את
משמרת ביה ה' אל המלך. שלא יבואהו נזק מהוך ביה.
ולא הנערך לבל זה אלא שבת. ראשונה. עד שהמלחה שהלה
וברתן עזריה מן העיר. הבא אל השרורה. איש בבני שיבוא
אל הוך הבחוץ שקדמי. שרורה. והוא מקום מבוכן המלך מבוהן
לביה ה'. ולא יעבר מה הוא לשון יונתן שהיקום שיריא. את
הנזר ואת העדות. ספר הבנה. כמו שכתוב והיה עמו וקרא
בו כל ימי חייו ומה. ונבוהנו אמרו. הנזר הוא העדות. שכל
הראוי. למלכות הולבהו. ושאינו ראוי. למלכות. אינה הולבהו
עלהעמוד. הוא מעמד המלך בביה ה'. קשר קשר. מרד מרד
יש כאן. הנביאו אותה מביה הנקדש אל מביה לשרורה. והביאוה
ויתן בה השרורה לביה המלך. ואל הנמוה נצאר. ויתן מוצא
הנינה אל העיר מן המצא ענגים מהחבריה אלה והבל

ולביה. אחר נבנבר. ואחר יצאר.

אחריה לעזרה הלה בחרב. להיה בחרב. וישתלח לה יהוה
פקוד אין שנכנס בין ה׳ ובין המלך ובין העם. ומ״ש. שיהו המלך
והעם אחרי ה׳. ואחריכן בין המלך ובין העם שיהו עבדים למלך.
פקודה מענים. לשתרו בפקוד בהולכתם. כשהלה בעלה
לשתרות הבית. ויבאו דרך שער. הרגים אל בית המלך. כל
ימין אשר הורהו. הנידע. אבל משתרות. הנידע אין כאן שדי
יהוה להשתחות למלך ועשאוהו לזה. שמרדו בו הנגנס לבית
קדשי הקדשים שעה אחר. מסוכן לעזר. ואחה נתאחה בנשש
שנים כדי אחה להיות לזה. אין שמעד המלך אלהים נגדי הימים.
כסף עובר איש כסף נפשות ערכו. שני כסף יש כאן. כסף
עובר הוא כסף השקלים. שבבל השנה. ואחר כל העובר על הנ
הפקודים. ואיש שיתנדב ערכך נפשות הוא ערכי עלי. כל כסף
אשר יעלה ומ״ש. כאן האחד הוי שלא נתנו לבדק הבית. יקחו לה
הכהנים והיה שלהם. והם יקבלו עליהם לחזק את בדק הבית אשר הם
מצרן. הגיע אלו. בדק בית. וסדק בחומה. ועבה אל הקחן
הכסף עוד ואל החזקו הבדק שלבב. כי לבדק הבית הבנהו. אם
יפרוץ יפרוץ. אם יוהר יוהר. מיתן בכוח איש מיתן בוצר האל
האנשים שוגרי הכסף. סיפי העזרה. המנגנים על המפרחות ל
שלעזרה. שהיו הלוים ויוכן אוכלא. והאוכלים שבעבר הין
לשבעה שערי העזרה. בהוספתא דשקלים. ויהי מיום אל יום
בראותם כי רב הכסף. ויעל סופר המלך ומ״ש. ובהגיע את הכסף
המבוכן. הין נתבנה אותו הכסף הנגנו. לאחר שהוציאוהו לן
הארון שקבלו ונתנוהו הין נתבנה אותו על ידי הנפקדים
המנגנים. שלא נעשו המלאכה. המבוכן. לשון מנין. כמו והמכן
לבנים הבנו. המפקדים. המנגנים. ומצאוהו. לשון הוצאה.

לשכנו חרשי עצים..

לשכור חרשי עצים והבונים הם אנשים. חרשי האבן. שחבריהם
עשיים על פיהם. ראשי האומנות. ולבוניים בנו הבנין. הגדולי
האומנים. ולחוצבי האבן לקנות. ספון לחזקות. אף הם
כלי שיר. ולא יחשבו את האנשים. לא הין האומנים כאיש
לחשבון עם האנשים הנזכרים אשר. הבן המתנדבים את הכסף
הביא על לבם לעשות. המלאכה שלא היו חשובים בעיניהם.
כי באמונה הם עושים. כסף אשם וכסף חטאת. הם פרי חשעות
לחטאת ולאשמות. ולקח את הבהמה ובהרדו לן המעבה. לא
יובא בית ה׳ לבדק הבית. לבהמה היה. והם נוחים מהם עולות
לקיץ הלזבח בשר. בשר לעולה והעורות שלהם. כל שעבר בהמה
זה מגרש נרש. הנידע הכהן כל הבא לתוכה הטמאה ולטהרה
אשליה לקח בהם עלבה. וכן אין. ועבה חזאל אחר מעבה. הנידע
ונעשה יואש את נעמן לזה בית ישא. באחר מקום מלא. שם לקוח
ויזכר כל שמנה ומ״ש. ובלבי הימים בהיב שמנה העמנה. שאחר
המאבה. ולבנה פינים הבנה. לבדיל שנמנה מנגן על ידי אנשים
כיוצא בו. בוא מנגני המאבי כפוי טובה שכפו טובה שלאבותם
שעשה לבוש שנלחמו המלכים עליו. והם שכחו את. כלבו לקלל
את בנו. ופרע מיאוש שכבה. טובה שלא הגיע. והוא את זכריהן
בנו כמו שלפורש בדברי הימים. ומלרש זה בספרי. ויהי את. לשיב
את. יהואש בן. היואחז שב בשלש פעמים הבה את. ארם בשנה
שלשים ושבע ומ״ש. מקצה מרבש ושני עדרן. ולא נמצאו לו
מהקן. שהיה לבלעדי שלשים ושבע. שהרי עמד אבן בשנה
עשרים ושלש לאיש. ומלך שבע עשרה שנה. נמצא שמרד
בשלשים והשבע ליואש. ועוד הוא אומ״ש. בשנה בעבין בשנה
שהם ליואש בן. היואחז בשנה. איבעים ליואש שהיא אחרונה

לנובשנה שניה לנואש כן יהואחז מלך אדניה ואף כי
המלך שמלך אדניה בשנה עיר מכין וקומה הכהן שנה
שתים לנואש. לעדה שלא מלך יהואש מלך ישראל עד
שנה לב לנואש מלך יהודה. ויכנעה ישב על כסא כנו היה.
ויש להמליה לנה נהבנו שני מקראות המלך שהרי עוד לפטיר
הוא מספר והלך בדרכי יואש. ויחזר נכרב אה דברי יואש ואמ
וישכב יהואש עם אבותיו ואמ. ואומר אני שלא נכתבו כאן אלא
להפסיק שלא נמתוך מיהה אלישע לנקוא שלנגע לנתר
ויעשה הרע ואמ. ואלישע חלה ואמ. פרח החלון קדמה. מול
ארץ ארם שהם בחזרה. כנה שנ ארם מקדם. יה. ויור. שדי
ושלא. ויאמר חץ השועה ואמ. אלישע אמר החץ הזה יהיה
סימן השועה לישראל באפק. שם העיר. ויאמר להכות שש
אן חשש פעמים היה לך אז אם כן נשיה הכה אה ארם חמש
אושש פעמים שהרי לסימן השועה הרכבו. יריק על הקשת.
ובואר לארץ. הירגלים לבוא ולשלול הארץ כא שנה. בגיעל
שהא. בהשובה השנה. בעוד הארץ מלא לשאים. ויש מארבע
לבהמה. דרך מיצנה לעזאה. ויקרא אה שמה יקהל שהיה
לנקהיו שיגים. כמו שכתוב בדברי הימים. ובשוב אדניה
מה כור אדנים וישלח ויכא אה לה שעיר. לבם לבשחות
ואמ. והוכחו הנביא ואמר לו. דעה כי יעק לה. להשחיתך.
ולה היא הגיעה שהשיגה להחרות המלך. ישראל. אז שלח
אמציה מלכים ואמ. נראה פנים פנלחמה. החות אשר
בלבנון. שכסמן חמור. שלח אל הארז. ישקב. והנבר
חיה המדן. כנ. ישקב באו שלל החלנים. אף כאן אתה כא
להתגשל אל. ונשל בזיון הוא. שיתהון לחות. ומר

שנתן לארץ.

בעצמן לארץ. והנבר אה חיה השדה והרמס ואמ. שנתגאה
אף אתה ונסוך בדוקי חיי לנדר. ואה בני הנבחרים. כנ השדים
שהיו נהנים בבית המלך עיכון שלא יגדלו אבותיהם כנ. וכן
הנמס יונקן ונרבא. ויהי אמציה ואמ. כל אותה חמש עשרה
שנה מלך עזריה בנו בחיין. שכן נתנה בדברי הימים. ונגנה
אשר סר אמציה מאחרי. ויקשרו עליו ואמ. מנשמנו שאמ
הנבא כי יעק. לבשחיתך ויכו לבשה שם היה כל חמש ב
עשרה שנה. אחרי שכב המלך עם אבותיו אחרי מות אמציה
אבין. נבאן אחה לנגד שמלך עזריה ביתי אבין. מבל מקום לא
נתנה אילה בידו עד לאחר מות אבין. שאם לאמלך בחיי
אבין. לנה לנגדו אחרי שכב המלך עם אבותיו. וכשאה ה
מנוה. מני הבית על פי שנה המלכים אך אינך מחסר מן שנה
המלך שנמנים לאמציה. ובמזיה הנמצא שעבר מרבנו מאות
ועשרים וחמש. הוא השיב מיד מלכי ארם. ומה כן אמרו הוא
שמשת אה יהוא. אבל ובמיגו ליקרקו יהי זכר. אל יונה שנה
לאמר. שנה ולא שלשה. לפי שהבנו בכול שמים ולא
בבנו בכול הקבה. והנקשה לבם כלבב. אלהי והרצונה בדבר
אשר לבר כיר יונה לנינוה. ונהפכה נמירה הרעה בטובה
כן נפר לישראל כן יהואש ביתי. ויכנעם כן יואש מנשה שהין
בה אשר איבדם מלך ארם ושוחם כעפר לדוש. ועבשיו
נהפך להם לטובה. מנוה. מיצר מאד. כמו אשר יגדה מהפך.
מנגים היבם. מנה רום. ויש פרהרין מנה מאד. לשון יה
בים. בשנה עשרים ושבע. לנבעם. מיפשר לעמרן. ולא
עזריה ויכבשם מלכו בארם. כדבר. וישכב יהואש ואמ. ויקבר
ויכנעם בנו החנון. והו ויהי אמציהו כן יואש ואמ. חמש ב

עשרה שנה. ובכל נ״ז שנה אלף עזריהו וירבעם אלף באחר
אלא מה כל בשנה כ״ז לירבעם אלף עזריה שנאלף אלפים.
ומעתה לפנינו שנה בנגד בשנה כ״ז לאלפים. ויבנה ה״א אר
המלך. ונפרש בדברי הימים שנגעו ליכל להקטיר על מזבח
הקטרת בבית החפשית עשה לו כיר בבית הקברות כמ״לא
בתים חפשי. בחלוף ירושלמי בשנה שלשים ושמונה
לעזריה אלף אחרי הן. אלא מכאן יש לדעת שאלף עזריה נשאר
ואש אלף ישראל נ״ז שנה בחיי אחיה אבין. שאם לא אלף
על שנה אבין מאא שאלף בשנה נ״ז לירבעם לן יואש וירבעם
אלף אירבעם ואחר מאא שנה ירבעם בשנה כ״ז לעזריה.
והאר הוא אומר בשנה לה. אלא עד כרמך עזריה וירבעם
אלף באחר. אלא שירבעם אלף בחי אבין יהואש שלש
שנים. לכן הוא אומר וירבעם ישב עם אבו ושיב בבר עד
ועזיה מלך תחתיו. ומלכות ירבעם מלכות שלמה.
ובסדר עולם מאיר אלא שירבעם אלף בחי אבין שנה. ואינו
יודע אם שיבוש הסופרים הוא. שאינו יכול לישב בשנה שלשים
ושמונה לעזריה אלף אחרי אלא בשנים אם. ויבהן קבלנם
ומחייה לקבל מהם. לפנינו הענם. ויהי כן. לא שהיה כן הלבנון
לעשות כדבר. אלא לקיים דבר אלף שנ כן היה דבר אשר
יצא מפי ומה. כי לא פרח שער העיר. לא פרחו לן אר העיר.
לקבל לאלף עליהם. הרוחה. אף הענים הרוחה שבה
בקנ. שלשון. ביבור שלו. אר הארגוב ואר הארזה. כמ
ארגוב לשון פלגים המשובין וכל ערכנין בלשון ארמי פלגין
המשובין לבלבה. בארמון הגדול אשר אצל הארגוב והארזה.
יש לדעת שהיה ארזה שלזהב שעלה באחר ארמון בשנה

עשרים ושתים. היה לו לעזר בשנה עשרים לאחז. שהיו
כל מלכות יהודה שש עשרה שנה. אלא לפי שהיה אחז רשע
רצה הקדוש לעזרה ליהודה בקבר ולא לאחז בחיי. כי היא כ
בסדר שלם. בימים הם. בסוף שנים שלהם. ל
לעזור. ויעלה קיר. אר הנם אשר בה בסדר עולם העלה
לעזיה ששלה קיר. עד בוא. לפני בוא המלך מדמשק. ואר
מזבח הנחשת ויקרב ובוא. אי אפשר לעזר מזבח הנחש
ששה משה. שהרי נגע. ואי אפשר לעזר מזבח אבנים
ששה שלמה. וקראן בדברי הימים מזבח הנחשת. שהרי אי
אפשר לקרבן מזבח אלא אם כן הרסו. והרי שנינו
אם שירדה בימי שלמה לא נסתלקה מעל המזבח עד שבא
מנשה ונסתלקה שהוא הרס את המזבח. כמו שמצינו בהדרה
חלק. אינו לפרש מזבח זה אלא בכורות ומבורר שלמחשה
שהיו עדכי מזבח והיו אצל מזבח הקודש. ומשעשה אחז מזבח
האחר לנגד סילק את הכיור והקרי בלעדי אחר מאה. פני הכיר
שלא יפסיק בין המזבח שעשה ובין בית ה״. ויחן אותו אצל
מזבח הקודש צפונה. ומצינו שמירשו רבותינו ז״ל מדרש
בפסחים שבה. ובאו ונתנו אצל מזבח הנחשת. אמר לפס
החילו מלקים שאומ״ שיהיה לפני. הרי כאן קיום לבלי שיר
שלמחשה מזבח. לבקר. לפרוץ. לבשי שלה כפני לבקרן.
הנסיפרות המבורר. אינו בלבד שהמבורר עשוי עליהם.
בזה שנ ועה מעשה המזבח מסדרות לפס. מוסר לשבר לל השבר
אבל עשו לעל לשבר. המבן בנגזה ביום השבר. ואר מבוא
בית המלך. שהיה באמצע ומחוץ לבית ה״. דרך הסב. הסב אותו
בקום הצנור מבני מלך אשור שלא יחליף אותם הכלים.

ופס אה הגבוה הסב שלא יצטרך לבחבא ויבוח בהצנע. בשנה
שנים עשרה לאחז ובוי. אי אפשר לדבר שמלך הישע בשנה
יב לאחז. שהרי בשנה אירבע לאחז הרג אה פקח. ומלך החדש
בשהבריח בשנה פקח הלצא כן. ופס אי אפשר לדבר שלא מלך
אלא השנה שנים. שהרי מלך בשנה אירבע לאחז עד שנה
ששלחזקיהו שנלבה שהרון הרי יהו נשש עשרה שנה. ואה
הלא השנ שנים בשלדר במלך אשור. כל שנויה בסדר עולם.
ואי אפשר לי לפרש שבשנה יב לאחז ההחיל לדרוך. שאם
כן הלצא אה שני לדרן חלש שנים בימי אחז ושש שנים בימי
חזקיהו הרי אחה עשרה. ואין הוא אומר השנ. ולא הוזכר שנה
שנים עשרה לאחז אלא לענין מקרא שלאחריו. עלה עלה
שלמנאצר שבשנה יב לאחז עלה סנחריב על הישע והבלה
לאוהב שבשבר הירדן וכן שנינו בסדר עולם. ומקרא בה בדברי
הימים ויבר לבי ישראל אה רוח פול מלך אשור. ויגלם לראובני
ולגדי. ולא פירש באי זה בימי. ואין פירוש שבשנה יב לאחז
היה שלש עלות לבר עשרה השבטים. בשנה עשרים לבקר
יב מלך אשור אה עון ואה לדן. ואה איל נפתלי. ויגלה אשורה.
וזה היה שנה אירבע לאחז. שהא עלהם שלמנה שנים וראו עלהם
שנה יב לאחז והבלה לראובני ולגדי. וכשראה הישע כן גדר
בן. וישלח מלאכים אל מלך מצרים. שהא שלמנה שנים ובא
עלו ועבד שלמנה ולבדה לקן שלש שנים. ונגבו בלבד. וזהו
שנ בשנה הראשון שהקל ארצה נפתלי אף בשנה שלא הגלה
אלא שני השבטים אבל האחר הכבוד. כיה שהוא מכבד אה
הבית. ומגל מקיש לפי חשבון שבחב כאן אה מנין שנמרדו
השנ שנים לא מדר בן עד שנה יב לאחז. שהרי אחז מלך

ב"ב עשרה שנה

שש עשרה שנה. שלש שנים שלאחז היה הדרך. ושש בימי
חזקיהו. וקבא מלכי ישראל שבטים פרסי אורה שיש בן 3
בימי יהונתן עד הדרכים שלא ישלו ישראל לבד. וזה כיעלם לפי
שעלו עגל הזהב בבר בשרב עגיר בעלו ראשונה ויל אה עגל
ואה דלן. הגלה עגל שבדן. בשניה בשעלו ראובן ולד. עגל
עגל שבבאל לקיים לה שלו לפ אחר לאשור. ולפי שביטלו
פרסאות והם נמנעו מלעלות לרגל. לפיכך נתנו מינים
לעלות בימין. שעד עבשיו הלו הקלה באלביהם. ושבה לא היה
לה בני לבלות. וזהו שאחר הישע בן בארי כי בשה הזנה אפרים
נטלה ישראל. שבה נעלבה ובשבם בשנה הבשעיה לגדרן
שלהישע. ויפל אה ישראל. ונגלה אה ישראל. וזה שנה כל
הבה שפעל שלה בה' בנין פה בנה עלה עבה ובה. בשבאו לבה
בראש ובה ה' יוד אם המלה מוסבה על הפועל הבא היוד ג
נקודה בחיר. בנין ויבלשה מקבה. ויכן לשה. ויפל יהודה מעל
אדמתו ובלו ובאן גם היא. ויבה בנגם ויעבלו מאר. ואם מדבר
בלשון מפעל הבא היוד נקודה בסגול. כמו ויפן עבד אל עבד.
ומלך ישראל אשורה. ויאן אה יהודה. ויבה בבה יהודה הבה
מעבדל בעריס עבר עיר לבבר. כמו מקון ועד גדל. מגדל
עריס שיעבן עשרי לבעיר שם עופה לבעור. בבלבי עבוה
העבירו עם. ויעבר ה' הדרה בבם. עבאי בלחוזה. עבאי כל
חזון. ישראה שהוא שם לבר כמו ועם שאול חזיון חזקה. שפט
עבאים בבראל ובן. אה הבעל. עם ששלה בעבל. ויהבדרו ה'
מבדו עבעם. לבר מאבר ויסיר מעל פניו שאבן עם הישע בן
אבה. ומעל ישראל. זה מקור בחרק שהוא לשון עבה ואינו לשון
הבלה. לא יאן אה ה'. אמנם שהבנים עבבי. עם הם יאיס

מפני. וקרן לה אלהא מאלהין. כשביל שכ שתי עינא בגוים.
ואינן לא יראו. כי אתראמר היה כי. ראה לא יראו עמי בגלות
אשר ששו השמרנו ישראל בשנים שם מני. ואלהין אחרים
ואותה שהין עובדים כאנשים אף כאן ששון כל מני בעיר אשר
הושיבה שם סנחריב בני ישראל סביבות בעיר הרגנו
הרגנולה עם אפרחיה ברגל. דעתה הרגנו. אשר יבר.
דעתה הישי. וכן קרוין כלשון כל אותה ואותה. וכן פירושם
רבותינו בסנהדרין. נבחן. דעתה כלב. הרחק. דעתה חעיר. אדר
מלך. דעתה פרד. עבעל. דעתה סוס. כשישבו הגוים אשר הגלו
אותם משם. אותם עם שעובדין הגוים. אשר הגלו סנחריב ואשר
ואובלסין את אלו משם עובדים כאן. אינם יראים את יי.
יראה שלהיה כשישבו. ישראל ואינם שובבים מיראת האדון
אין יראתם את יי. יראה שלהיה כמו שתפרש והולך שאינו שאינו
עושים כהורה ומצוה אשר צוה יי. את בני יעקב ואינם עושים
בחוקהם וכשפטים שהיה להם לעשות בשבתיהם אלא כמו
שהורם הכהן שהיה לן השמרנו שהין עובדים עם ויכרת אותם
ברית. כשנתן להם הורה בהר סיני. בשנה שלש לגרמו שנת
שלהושע. ויקרא לו נחושתן. לשון ביזיון. כלומר לה עזוב
בזה אינן אלא נחש נחשת. שכיל. מעלה. קצץ את לבהם.
שהין שלשתם. ואת מאוצרות הזהב יותן ויב סקופהא איסקופות
את הרחק ואת רב סרים. לגרמו בסדר עולם. שלא כאן שלשתן
יחד אלא רב שקה לבדו. כמו שכתוב בספר ישעיה. והרקו רב
סרים כאן כשלחות שניה כשבאה לו שמועה על הרקה
מלך כוש וישלח מלאכים אל חזקיהו ואומר. כה תאמרו
פושיר. בריבה שעשין לבני בני לגים. שלה כובס. שלה

שהכובסים שוטאים
שם כבסים.....

שהכובסים שוטאים שם כבסים. כן הרגמון. ותכן. חקל משטח קל
קריא. הלזכיר אי זה השפט כא לפני המלך האשון שיפסוק האשון.
אמרה אך דבר שקבים ונמ. אמרה עד הנה לא אעבור לפלך אשור
אך דבר שקבים היה כל אמן שלא. יצא מלקמיו לבוא עליך לא הנרמה
לעצה ובגבורה. אבל עכשיו שיצא וכא עצה ובגבורה אהב עריך לבלתי
הזאה. שהה אמור עליהו כוחה ובא בכפר. כשאמרם נפלק עד מ.
משעבר קה רצון שבינו והוא נשבר באין מאשי הקרוניות ונ
ונקבוה את כפר. אבל הוא אשר הסו חזקיהו ונמ. יש לבתרך מפלן
רב שקה משעינו היה. שהיה מרה שהקבה לזה. אלא שרע ונר בנגף.
הבערב נא. הבטאר עם בערבון עד אנה ארם הרבם ביתלך
רבים עם אלפים סנסים הבערב. ב"ר בלבנם. ואיך השיב אה פני
פחה אחד מעבדי אדוני. שהיו כל הקטן שבהן שר עם אלפים
איש. ואהה אינו משיב באלפים איש. לגדרן מלאן עד ראשי מ"ם
מאה ושמנים ומשה אלף שנלבן עם סנחריב שהקטן שבהם
שר עם אלפים איש שעמו. המבטחים. וכי שלא בדשות באה.
כבר נהבבא. שעניה כימי אחז אביו. יבוא יי. עליו ועל עמו ונמ.
אה מלך אשור. והשחיתה אה. אן הנסיך משלכו. כי שומעים
אתנו. אנו כבי פלגון ומכרין כלשון אדני. ובשאר לשונות. ואל
הבר אמנו. יהוה. שבל העם הנמצאים בו ואין אנו רגים שישמעו
לאמרל אה. עואהם. בעבר הנהר. חוריהם. ויהי היומא דרך חור פי
הבעבר. ובהוצבו היקר לבערכו שם נאה עואהם. מלאי שניהם.
עואה לחה שיני. ובדנשה קיימא אהבה שיני. אנ נשון עבד שבא
עלי. לנסה השינה. נשון אהי ברכה. שאיבה שלום בלון ובכן
יעקב אהפרנה. אל ארץ מאנכם. כן דרך להעביר האומות
מגיה לגיה. היה לן לגלות אל ארץ עזבה משלבם. שהרי

לפרוחם כאו. אלא שידע שיכיר דבר שקר. ארץ לאן והנוגש.
אן אפריקי. הנגע ונוגה אוהב אלך אשור החריבם והגלם כי הגלה
אה שלגרון. והשלגרב ונוגה. היו ענבים אה אלהי. ארם שרבין
שכיהם. קדוני בגים על ששמנו גידוף השם. והוכה שהל
שהרשעים מהוכחים ונראים פנים לבריהם. לאחר לנו הכרם
והבורה בנים ישראל. על משבר. על הצרה האיה לאשר
ישבר על המשבר ואין בה כח לילד. והוכיח. אפרוכבר. בלבם.
היה פנים לדבריו שהגלה בכל אשר הלך. ושמנו שמנוה ויעלה
מעבדיכם וישב לארצו. ולא מהמה שמנוה אלא לאחר אחן ישוב
לארצו בהשבה פנים פנו והפלנו שם בחרב. והה היא השמנוה
וישמנו אל הרהקה. שמנו שיצא הרהקה להלחם אחו ושלח מעבד
ויושלם הלך לכוש ונלחם עם הרהקה. ופנו ומצרים שעמו ועזרום
ונעל מחרב אוצרותם וכא ביושלם ועמד שם. הוא שאל ישעיהו
ביגיע מצרים וסחר כוש וסבא אנשי מדה. ויעבדו ונוגה. וישב ישלח
מלאכים להודיעו שאינו שב לארצו אלא להלחם עם כוש ולחזור
כאן. עבדו שם מגיה. הנגע ונוגה אוהבו אלך אשור. אמנם אמר
הוא. שהחריבו מלכי אשור. אה הגוים ובחרב אה אלהיהם כאשר.
מגוים היים הרבים. ירבו לבנון. ביה המקדש שאלבן שנוגר
ואבדור קיטר ארץ. מא אשוב עד אחרבנו. קצ סופו. יגר
כרמלו. מלאר ארצו ויופי הרמן. אני קרוב ושרבו גים ערים.
בלעדי המלכי בבל הנגשה. כזה הבורה בור ומנוגא גים ערים
ושוחה. גים נובנים קורא ערים. לפי שנגר הנה לא הכירו בהם.
ואחריב בכף פעמי. אסרה עלשר הבוטחה בהרוגה הבאה
עלה גיסות הנים שהובשו ואוריה בשחיטה ושחיטה בהלהם
ונרפה נלחם ואחריב. לשון הוה. כן דרכי הנביא. הלא שמעת

לעדחוק
ולאה הרפש

לעדחוק ולאה הרפאר והבדל בזאת לא שלך היא כי שמעת
לעדחוק. עלי ידי נביאים שנזרתי עלי האומה להבאיר עליהם
בענין שלי הוי אשור שבט אפי. לעיני קדם משברא העולם
שלא בהשחה. שלי כי ערוך מאהבתנו הבה. פה היא לעלך
הוכן. זה סנחריב שנשרף אש נהיום כענין שלי מאש אשר
אור לו בעיון. ושבה הבאיהה וזהו הכה שבירך ביאהה שלגזירה
להשאיר עניים הבערות להיות לבלם נגים לנגד אדמה שנעמיס
בהם יקרי שאהה מחריבם בגזירה. וישבים קרי. ירהם
שאני השרי אה כאמם לפנים ואין הבורה שלך. אין אהב ג. כוך
אבל הם החלשים להשאיר. לשון שאייה. נלמוך. תניר מנורה
המגהר לנשב. ושלמה לפני קנה. בשבלים השרופה. בטרם
יהקשן לבוא לגדי קנה. ושבר ובאור ואאהב. היום יוכן ה
ונהבר בנוצה ונפקר לקרבא ומהר לארנא לישואל נלי קדמי
מאהו נהיהה. ואר אשר סופר להבאורה
ולהבנורה עלי. ברוגן ונעשו. איטטרמיר בלבם. ושאנגר
בלי ושאנר. חת. כאלן שיר הוא שמשבן בה בהמה שעסקיה
רעים. כלי ששמנו כל כנגלי השיר. וצאין בשיר. ומהבל היגם
יוכן עמנו. והוא שלבדל והרחבן אוהב בתיהי האנה ונשבה
בן לפישעסקה רע. הוא ששמנו ואיהה כחטם. זה לך האור
לחזקיהו. אמר הנבוא וזה שאמרתי לך סנחריב. פולכאן יהי לך
לאור אל לגיים הבאים שאהם יראים לאור כרעב. לפי שהחריב
סנחריב אה האלך ונרע אה האלבור. אכל השנה ספיח. בשנה
הזאת הנעם לבם עמחים והפרנסן להם. שחיס. פידוני אל
אלבור שיצמח. ובראה רבי קיים בשעלה הארבלסין. יהי
לך לאור שאל הבטחה זאה הבייס. קבאה צבאות

מא
אבלם

שקיבא לבבו ולשונו . והוא קינא לבבו ולשונו . ולא שיש זכות
ביבסה . כי הרבה הרשיעו אחז אביו . לא יקרבנה . לא יעבוד לבביה
מלך סולה . עבוד ארמיה לבביה הבלבעבור עליו לבלתי עלבעיר .
ועל שם שהוא כובשן וחובטו בנעים . ונקבור . כדי שיהא עדיוש
ובבוש בחזק קוהו סולה . לשון סולה סולה . ויהי בלילה הוא
בשוב סנחריב אלך בוש ובא עד ערב שהיא סמוכה לרושלם .
נאה ושמנה ומשרה אלף בולם ראשי נישמה . וישב בבינה
היא ראשו לארץ אשור . כי נסרוך לה . בסר מרבבה שלמה ....
הבהן בחרב שיעבו אוחר לו שאחר לשוחטה לפני שלסרוך אל
יעלהו שלא יהנהו שרי הנלבור שיחר בביתה עליו . ביניס
הבה . שלשה . ניס לפני הפלבו שלסנחריב עבה חלה חזקיהו ויס
השלשי בשעלה בחר . ויס שלנלבה סנחריב ויס טוב שלבסה
היה . כי לא אהה בעולם הזה . ולא חיה לעולם . בשוב לבאיהא בבחרב . לא יצא אחר . מיהר הקב"ה לבוא ערפואחר
בעיס יצא קול הבה בעיר שנקנסה עליו מיהה . בהלבעיר ירושלבי ..
ובכל אלך אשור אלבלך . לבדבר שלפני הפלבו שלסנחריב חלה .
לבלבר האנים . כשהה לחיס קרוים האנים . ולבשבר סה בעיבוד
בעיבוד קרוים נבלה . ומדחו . יחלקוה לבדי לה . עם השחין .
ונם בחוך נם היה . שהרי אלך בשר חי שאהה נוחן עליו לבלה
נסים . והקב"ה נוחן לבר המחבל לחוך לבר שיהחבל והוא מ"
מרפא . הלך הלך עשר מעלות . איש ישוב עשר מעלות . הרי
זה מקרא קצר . כבר ירד הלך במעלות העשויות לשעות
היס בתין אורוגים שעושין השנן לבחין שעות היס . חבל
אהה שיחבלן בתקוס שהוא שס מהלך עשר שעות . אז ישוב
לבעלה עשר מעלות . ויהא בראה כאילו הוא שחרית

ויאמר חזקיהו ..

ויאמר חזקיהו נקל בעל לבעות עשר מעלות . לבדקה היא בעשוה
בתקון לעשה ועבוד עשר מעלות . אינו לבר הבבר בלבד לא
כי אלא ישוב הלל . ויהיה לבר תמה . מאר היה לבר הנמה שראה
שפנה היס לעבוד ויחזור לביום בקר . אשר ירדה בבעלות אחז .
יום שעה אחז . בבקר היס בעבים ומיהר הלבלבר עשר מעלות
כדי שלא יהא נספר . ומוקן עשר שעות חזרו עבשין לחזקיה כי
שמעו כי חלה . ועד אחר היום לא היה שחלה ומיה . והיאך שמעו .
לבדר לאבול בשלש שעות ביום . וישן עד השעה . כיון שחזר
ונלבל חלה בחזקיהו עבדר בהשעה שעות . ונצא שהוא שחריה .
בקש לברוך אבעבדין אהם הנהם אוחו ישן ונלבה עד הבקר .
אחרו נלבל חלה חזר . אחר בהם נחי הנחזין . אחרו לוהן שלו
שלחזקיהו . כלה כראיהא בפסיקהא . כיה עבוהר . כיה בינוי
בשמין . הנו נבאה ולבו . ואה השמן בעוב . יש פוהרין שמן מ"
הישהה . ויש פוהרין שמן בסמן . שהוא מצוי בארץ ישראל .
שלו ביחזקאל והנה ומרץ ישראל היה רוכלים בחיטי מעבה מ"
ופנג . ונאיהו בספר יוסיפון פנג . הוא מרסמן . ומלביריחו .
ועל שם הרים נקראה יריחו . לא היה לבר . אף הארון והלוחות
וספר הורה . הארץ רחוקה בארבעים . קין וחזקיהו ובלנס . קין
הקב"ה ונצאן עבוד שלביתי רגלים . קין חזקיהו ובלנס . קין
אחר לא ידעתי השותר אחי אבי . היה לו מ"ה רבוע שלעלה
הנסבות עלוהיה לך . כראיהה בבחרנא . בלנס שאמ"ה לו
הקום מי האנשים האלה עמך . היה לו מ"ה מ"ה אהה ידעה .
בתר שיחזקאל אמ"ה . והוא השיב בנאוה בלב בן צפור מלך מואב
שלח אלי הרבה מבקשים ישלם . חזקיהו היה לו לבשיב לשתיה
אהה נבאים שלבקוס לו אהה שואל . הבאיל מהבאר

ואומ׳ מארץ רחוקה באו. לכן נענש. ונלשישאת עליהם
והאמיר לה על שלחנו לא. יהי דבר. מלה כנגד מלה. לא היה
דבר ומבנין חנניה מישאל ועזריה. שוב דבר׳ מאחר
שבימי. יהיה שלום. ואשר עשה את הברכה ואומ׳. בדברי הימים.
ביד עבדיו הנביאים. נחום וחבקוק. ולפי שהיה מעשה ושנב
לא נקראין על שמן לפרש שבימין הן. הנלנה. לשון מצלצלים
משקולה הוא. הוא חוט שהכוהנים חוגה. קושרים בו עופרת
לבוין בו את החוגה. ומלה את הלחה. יקנה את הקערה. ספר
ההולה מצאתי שמן האה הנבלב. שהעמידו הן ששה כששרף
אחז את הבוה. דרשו׳ בנדרי. דהא כתיב יגלה׳ אוהב
ואת הבכר אל החולה. אמרו רבותינו לפי שהאשה מחמדת
מן האיש. לפיכך לא שלחה אל ידיה. ויש שאמרו מדיה בת
היה שם שהלך להחזיר עשרת השבטים בתשובה. בבית
אולפנא. ויש פוברין בתשובה. חוץ שלנויר כן שהי החוזרת
שהוא תשובה לנויר. ונאספה אל אבן בשלום. ומה הוא השלום
ולא הראיה עיניך בחרבן הבית. על העולם. מקום לעמוד
הלבן בבית המקדש. ואת בהני הנשמה. סיגני כהונה. שהם
שומים לבהנים גדולים. שומרי הסף. אחרבים המקנים על
כל עזרת הבית. ולפרוחות העזרה בימים. בשלמות קדרון. בה׳
בנשוי קדרון. ונשא את נעמרם אל מקום מלא. אשר שלח
שם את המזבח ששמה. ירבעם שרף עבן את בהני הבמות
ויקטר בבמות. כאותן שקטרו בבמות בתרי. יהודה. את בהי
הקדשים. בהי הימה. אולפורה שם בבית. ירושלים. עבר
הבהים שקטרו בבמות לבנ׳ לא. עבר ענר נשרה אל מזבח
׳. כי אם מבלי מצוה. כי אם בדבר זה. יצאו מבהונבה

תקשר יום שני אל מבח ויבלה תמלך

שמוהרים

שמוהרים נגבל בקדשים. הרי הם כבעלי מומים. חולקין ואוכלין
אבל לא מקריבים. אבל מצוה מבחוה. והוא הדין בבל הקדשים. אר
הסוסים. אותם שמשתמשים לחמה היו להם סוסים מוכנים
לצאת לקראת המלחמה בבקר. הנפר׳ הוא המלך. ועל שם שהיו
הבוגדים מקישין בחרפים שלא. שמנו האב את בתו הבן בשהוא
נבוה בימי הבלב קראהו הנפר׳ מרמלך. כך שמו. אשר בפרזים.
לא ידעתי מה הם. ומרק משם. ומבנים משם. לבר המשחית.
לבד המשחה. הוא הר הזיתים. ואין שהזכיר שמו עדיני. בגם
שיהיה שמו לבנאי. מה הצין הלם. ואה קבר מצירו אחד עדלם
קיבשונים ומרולם. ומירו אחר הלסים ובשמים. הבה עלנו ואומ׳
מה זה. דבר איש האלהים נביא השקר שנה לבנו שיקברוהו
אצלו. אשר בנו. שמרון. שהיה ואשיהו מלך על כל ישראל
משחזר מעשרת השבטים על ידי ירבעם. לא נעשה
בפסח הזה. לא נקבצו עם רוב בכל פסח כמו שנקבצו בזה בימי
השופטים. מימי שמואל כתוב בדברי הימים לפי שאף שמואל
החזיר את ישראל לתורה וקבצם הלצפה. הרפים. צלמים ו
שמלבדים על ידי כשופים. והעשה אותן עדיין לבנין שעה אחת
בשנה הראויה לבר. ומשחתו אותם. לא היה עדיין משחה. אלא
ומפני שהיה יהויקים אחיו גדול ממנו שהי שנים. כמו שכתוב
בתנ״ך איש כמרכו כפי עשרו. על פי׳ היה הרעה הזאת
על פי הנבורים האלה. ומשכב יהויקים. לאשל מהר. כי אסרו
בנבוכדנצר בכח ושרים להולכו בבלה והיו מדברים אותו ומתבזים
כמו שנ׳ קבורת חמור יקבר ומת׳. ובדברי הימים כתי שאסרו
בנבוכדנצר להולכו בבלה לצאת מארצו. בעזרו ליהויקים. כי נקח
מלך בבל ומת׳. שנצחו המלחמה בשנה הרביעית ליהויקים

בנרגיש. עלנהר כבר. כתוב בספר ירמיה. ויצא היכין על
מלך בבל לנשות בן כרכונו ולא נמלחמה. החרש והמסגר.
אומנו"א והרמיא. ובהיבן אמרו חכמים גולים בהוה חרש.
שנשאר מהם פרחה הכל שוהקין. כמה שנ' החרישן אל
איש. מסגר הכל ישבים נסנין ונולדים מנגן. כמה שנ' ופחם
ואין סוגר. וסגר ואין פותח. ואם אינ' הארץ. אלי חוני. יהודה
ובניון וגדיקים הין עמהם הכל נאמר כתאינים הטובות כן
אמר מר גלות יהודה. שבעה אלפים. ולמעלה הוא אומ'
עשרה אלפים. בא בהגב השלשי. והכריע ביניהם בספר
ירמיה מה העם אשר הגלה נבוכדנצר בשנה. הזמ שלשה
אלפים. אחר משה שלשה אלפים הין משבט יהודה. ושבעה
אלפים משבט בנימן ושאר שבטים. ואף כמון מגלה נמרנו
כן. ויסב את שמו מתניה. ויקרא עמו את הדון אם הדון
בן. כי עמ אף ה' היה ומ'. לפיכך ויולד מלכיהו במלך בבל.
מהן נבכן לדורו כי שיעמהן בשנה הרביעית למלכו מלכיהו
ליך. כרקוס. הרמס. ומהן דרך שער בין החומתים. מערה
הובה מביהו עד ערבות יריחו. וכרת לו דרך המערה. והקבה
מיון מבי והיכן עמ גף המערה חוץ מעיר ודפר בשרים
אחר הנבי ומשהניגן נפרח המערה בערבות יריחו ראוהו
ונברוהו. הוא שאו' חזקאל מלין ומרשה: ושוב מלין ומהפש
במצורה. ויבר אחו משפט. מהומת עמו של השבועה.
ואם כמ בוה ז בוה. בהי בניסיות שמגרלין בהם הורה והפלה.
ובהי השרים. ואם הנופלים ששמגר לקול נבוכדנצר. ויצאו
אלין מן העיר. מין בלבהר אמ מקלמ נמלין מלמנשה
ומ'. ומינבים. חופרי ארץ לשון יקבים שהם חופרים

בקיקב

בקיקב. וקוראה הכוהרה שלש אמות. ובהחילה הספר הוא
אומ' חמש אמות. ושם ישבתי את הלקראות. ושבכה
כמין כובע. ומאלה רימונים. הסופר שר הצבא שהיה
ומנה מגין בלבנון ועוד בתה אנשים מלחמה לצבא. כל
שרי החיילים שיצאו מן העיר להתחבא
במצורה ובצורים נשא אויל מרודך. שמה נבוכדנצר ומלך אויל מרודך
החיון. בעשרים ושבעה לחדש. וכפר
ירמיה הוא אומר בעשרים וחמשה. בעשרים וחמשה מת
ונקבר בעשרים ששה. בעשרים ושבעה הוציאו אויל
מרודך מלכות ונדרון. בשביל לבטל מ"ז ויהיו. לקיים מה
שנ' ואהה השלמה מקבוך ומ'. וידבר אתו טובות
דברי נחומים: סליק
ספר מלכים. הילה מגבות נמוכים.
בקרן הרמים. אשר אלין סמוכים.
ולשונעה מחכים

בשם דשם נעשה ונעלם אמן: עתה עשון אבינו מלבינו
כתובנו בספר החיים. אהיל לברוך פרוש אבות מבינו
שלום ——— : אלהנשטר
1

משה

קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע.
ויהושע לזקנים. ואין אומר לב
זקנים שבמי משה. אלא
זקנים שהיו שוטרים ורודים את ישראל. שנ׳ ויעבדו את ה׳ כל
ימי יהושע. וכל ימי הזקנים אשר האריכו ימים אחרי יהושע.
וזקנים הללו נמסרו לבית הזקנים שהיו בכל דור ודור. כמו בעבדאל
ובעבדאל לאהוד. ושאר שופטים שהיו אחריו. עד שבאו לאנשי
כנסת הגדולה. ארוכבל. נחמיה. שרייא. ועזרא. ומרדכי. בשן.
שהיו בימי עזרא בבניין בית שני. ולמה נקראו אנשי כנסת
הגדולה. נפרש בפסח. ומה בפרק בא לו כתר גדול שהם היו
בכנסת גדולה וקדושה. שהחזירו עטרה ליושנה. כמי שנשתה
אור על הגדול הגיבור והגורא. באין ירמיה וזכריאל ולא אמרו גיבור
וגורא והם החזירו בתחלה. לפי שהם אומרו הוא גבורתו של
שלהקב״ה שאינו כח היאך אומה יחידה. יגלה להרים כוח
כמה אומות. ——— ——— והם אמרו שלשה דברים.
שהגורה מהקיימה עליהן. היו מהרגים כדין. לשון מהקיים את
הדין. שלא היו נוזרים את הדין בהיה. אלא חוקרים בו בענין.
לפי שהדין שישוב כרוכל שלעולם. שהרי לשון סמכו הכלב
נאלה הנשרפים אשר השיב לפניהם. לפנים שהם נגד הורה
וכן הוא אומ׳ אלה מצות שלמה אשר השיבו אנשי חזקיהו מלך
יהודה. זה חזקיהו וסיעתו. שהבר ישעיה וספר מלכי הימים

בבא בתרא בפרק ראשון

בבא בתרא בספר ראשון: והשיבו לשון נמיסון. לשון
הדין אמרו שדרך בעלאדם לישנו כל לשון בדיפה. עזה היו מהרגים
בדין. מהרגים. לשון קשה. שההיו מהקשים ומהמלמדים בדין שמהרגו
כל יודע לאמיתו. והעמידו הבמירים הדבה. ומשון סייב
לתורה. והעמידו הבמירים. שאם העבירה הבמירים בבחרוכו.
בעבר אם בקנעכו. שאי אהה יודע אי זה יכשר מהמירו. ומשון
סייב לתורה. משון משמרה. כל שלא יבואו לכל איסור
תורה. שמשון הדיק. כהן גדול היה. משירי. לשון שיריים. בסוף
סוף. שלא היה מלהם בהאלה הכהנים בימי עזרא. על התורה. שנ׳
אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים. ועל העבודה. שלבני הקדש.
בעבשיבע בהבנייה. אלבלי. מעבודה. לא נהקיימו שמים וארץ
לכל היקודין בעשה בנאשה. כל אחד השבוע. ומעמי לה חסדים
הלבוה לעבו שהיא בגדל מן הבקה. לפי שאינו מהבישה. ועוד
שבמי לה חסדים נוהגין בנשמרים. ובן בנבים. וכן הוא אומ׳ חסד
ה׳ מעולם ועד עולם על יראיו. לבמרך שבשבל החסד. העולם
מהקיים. קיבל משמשון הדיק. מאה התורה. הוא היה אומ׳.
הכי הוה מגלא בפומיה. אלא היו בעבדים המשמשון מה היה
על מנה שלא לקבל פרס. שלא האיר אקיסם מגמה בומי כלי
שיסמיך לי ערכי. אלא עבדו מאהבה. וקבל מאהבה. ויהיה שלך
לעולם שמים. לפי שאין שכר מצוה בעולם הזה. שנ׳ אשר אנכי מצוה
היום. היום לעשותם. ולא היום לקבל שכרם. ומשמעו שלעולם
ובימות המשיח הוא. ולפי שהיה דגיל לומ׳ כן. מהפכו לעיבור
ונקראו כולם שבאו אחריהם זקנים ובימות עלמם. ויוסף
ומנשה. כולם קיבלו מאמונתם מה התורה. בית ועבד לתכלים
בית קיבוץ לתכלים לבמרו הדרה שם. ומי מהאבך. שהמא משמשון

ויש אומרים כשהגיעו חבלים עמוקים בחרוה שב אחה רגליהן מ
ואחר בנפר כצאנו. כאלה שהוא צמא. ולא כאלה שהוא שכוב.
פחות לרווחה. הוי לתר מאחרהם שהיה ביחר פחות לרווחה לגרבים
ושבים. ויהיו עניים כני ביחר. כלומר אל הרבה עבדים ושפחות בשירות
אלא הכא עניים בנקום שכירים ושמשין והקבל שכר. מ"ה ויהיו עניים
בנקום שכירים. עניים. ויהיו חבני ביחר. ואל הביא שכירים מבחוץ
שמא אינה הגונים ומסיליך. ואל הרבה שיחה עם האשה. אפילו
היא אשתך. לפי שאחה מהבטל מדברי הורה. אז אם כאחה
לרבות עמה דברים. הבוא לסמר לב הנאלקה שנעשה עם
חבירך. ונעשה שלמשים קלה. ומיר אף היא הלב לב היא ומחלה
והקונטרס עם אשה חבירך. והמצא מבאה לידי בזיון. כך
מפורש באבות לל נהן שה ובאו מארץ ישראל. כאשרו אמרו
לה ששנינו באבות. אל הרבה שיחה עם האשה. כלומר הוא
אסור. שאפילו הוא אסור באשרו שמדבר בה. קל וחומר באשה
חבירו שלא יהבה שיחה עמה אפילו החשך. ובאן אמרו חבמים
כלומר שאלה מרבה שיחה עם אשה בבית ומבוערעמה. מ
אדם רבה לנמנע שאם בא עליה נופל בדיבום. ובאבות לל
נהן מקים לה כאשרו עלה. וכי שלא יבוא עמה לידי הרגל
עבירה. יהושע בן פרחיה ונחי הארבל קבלו מהם. מיוסף בן
יועזר. ומיוסף בן יוחנן. יהושע בן פרחיה אומ. הוי הוה מרבה
בפוניה. לבולהו הוי אמרים. עשה לך רב וקנה לך חבר. שלא
הא לתר מעצמך לסבור. אלא מן הוב מן השמעה. וקנה לך
חבר. קנה לך ספרים שהם לך חבר. ואחרי לב חבר מעמי. לפי
שעובדים השנים מן האחר. ומן הוא אחר מרבה הבדים ונאלא.
והוי מן אחבה האדם לכף זכות. שהלב מה שהשמעם עמאן. אחר

לעובה נהבון..

לעובה נהבון. עד שהבינו בבירור. שאם אחה עושה כן. יהיו
מנין אוחבן מן השמים לכף זכות. כמו שיבוארש בפרק בחא מלכין:
ואל הבייאש מן הפרעגנה. שאם אחה עשיר. אל הבטח
בעשרך. לפי שפרעגנה קרובה לבוא. לבן הוא מלעגה בפחד
ומן אם באמצע ריבה אל הבייאש. לפי שישועה קרובה לבוא. ומן
הוא אחר מן לא קרה יד ה' מבושיב. ואחר אשרי אדם מפחד
הבייר. מ"ה אל הבייאש מן הפרעגנה. שאם בא פרעגנה לשלם
ונפיחות רעה. אל הבייאש שלא להבטל עם בני דורך. ונשמרין
הענה עמו. אל הבייאש שבאה אבל ואשה ושלום עם. ה"
ואמר אמר בבא רבא. ואיני מפחד מן פרעגנה. כי הפרעגנה
מן הקרקעות מבחלה. שלו כי הבא אש ומצאה קוצים ונאכל בקיש.
אינו אחר ואכל כבר נאכל בקיש קוצה. אל הבוש
עצמך בעבדי הקיצים. כאדם כבר בשנה. ומ"ה מבחלה בשלו
ונשמרו בעבדי הקיצים. כאלה הזה שאינו קיים ומעבדיו ומסדר
מעבדתו לבעל קיים כל שיזכה בקיץ. ובקאמרים הם. אחר ר
יוחנן שאינו מעבדים כאדם הקיצים. בהלחר ירושלמי שלא הי
הבלה לחיי אדם ביום. מעוש שלו שמעבד בן מחיבה שפעמים ומה
בין שנים. כגון שאם בא לפנות שנים בקיץ ומעבד מעבדה.
וכשובבר הקיץ מיכן הוא נעבה. אל הבלה לחיי אדם ביום. לחלר
אחרים הקיץ נעבה. אלא לשנים ביחר פחה לבם אדם הקיץ. לחייב
אדם הייב. ולחבה הזכרי. שלא בעשה עצמך בעבדאים שלמים
שלבם ישלהבו לבלו לחיי אדם הקיץ מפני השוחר. ומגרב הנגאי
פיש בעניין אחר. כאמר: קמן אינש חי ומגאה לך. לא בעבא
מינך. לעיפם לי מינא. דהבלי אדם ביום הקיץ אלא בעבא קמך
הכי מינא. דהאי עבינה ומעבה לאיבלי עלי חבירי. אסור

לעשות לה ולחוואה ליה כלום בגופא. שכן מנהג שלגרמאיר
שלאיש נכנס מיהו ביתא עקרא ומתוי לה. ובלשונא אחרינא
בהדבר אל הנשמעלך בנדי הריין. שאם בא אדם אחר
וישאל נערה אחר לנשמן עם חברו. אל האדם לנשוא
נערה לאחר לנשמן עם חברו. ואפילו לקרובו. והוא ראוי
נכון אל הנשוא נערה לאותה שמגרים ומסדים את הענין
לפי שאינם יודעים לנשמן לבני הריין. ההיא קרובה לו יותר.
ואבה קניה דהווה קא מסדל לה נשוא שלו ובכשרן לאחרינה.
והדר בה ולא מסדרלה נשוא לבנין אל הנשוא נערה בנדי
הריין. הרי בנדי בישנים. שלא הנשוא בלבד זה הוא
חשוב ולא היה לדבר שקר. אלא הרי בנדי שקולים שיהם כאחד.
שאם אחה עושה כן. לא הרבה לאחר חזה לאותו שהוא חשוב
בלבד. שקילנו שליקן אה הדין. ניחסא. הוא לא יקילנו עליהן אה
הדין ונחייב שבועה לי שנחייב ונשבע והלכו. אל הנשלהן
בלבד לבדר בלשקר נשבע. והני זהיר בדבריך. בשאתה חוקר
בהן. שלא תהנו לדבריך. ביבר לה שבלבד ויבדו לשקר ובדר לה
שלא היה. אהוב אה הלאחה ושנא אה הרבנה. אהוב אה
הנלאחה. כמאיר גר. פשוט נבלבא בשוקא ושקוב מגרא.
ולא הבדר בנפש. שנא אה הרבנה. לפי שלקרבה בעלה. כמאיר
גר. נפנו לה מה יוסף קודם אחיו. מפני שהיה נעלם ברבנה.
ואל הנוגע לרשות. לחנו. שאין לקרבן לנאים אלא לנוגע
עצמן. הזהרו בדבריכם. בחזרה לבעלכם. שלא החזרו מוסר
עליה. כלבדר שהרי עוים בלבד מיסור שיש בן בנות. והלכו לי
לעקום לים הרעים. לעקום אחר שאין הבנים בנעים. והלכו
מהן. ונשתחזרו לעקובם ושבר הבנים הבאים אחריהם

ויבדו לבם.

ויבדו לבם. להרע לבר שלאיסור. ויבוא לידי חיב עליה. ובאמא
שם שמים בהבלם על יסם. לפי שהבל אדם ואיבם הבלבן בני
אדם שהיו הבנים הנעים ונבר בחי ויהם. הבל ושלו קיבל
אהם. נשלמה ואבלמין. הוו הבנים שלאהן אהוב. הוו לבדר
שהן שהיה אוהב שנה. שלמה בבני קבה. בריהו היה אהב
הנים והשנה. כשהיה רואה שנם מריבן אבשם זה. היה הולך
לבם אחר ואחר שלא ידעה חבירו. ואומר לרבנו. ראה לה אחה
מריב עם פלוני. הלא הוא נשמה לבני ופיסני לבר אבלם. ובלא
כן היה מגבר עם חבירו. ואחרון דברו הבלבן נשים שלום ביניהם.
ועל כן בכו אחרן לי יום בלביה ישראל. אחר האנשים. ואחר הנשים.
בעשרה. אבל אשה לאאיר אלא בני ישראל בלבד. בנשמא
אבר שמיה. כל מי שמלן נשמר ונעלה לגדולה. מיהבר להקדבה.
בעל שאמרנו לנשבה ביוסף. ומן הפסוק נמצא שכן הוא אומר
לפני שבר פאן. פנוני קודם שובנו לאים שבר. נעלה לגדולה.
ואיה דאיה. לאלהים נבר שמא. כל מי שבנא לנו. ואינו לנבר
אלא לקונהו בלבד כי לבדל שלו. אבר שמא. שא נבר שמא.
שמשהשא בשם הפרוש. שא נבר שמא. כל מי שהנוא שר ועזר
בעזרה הזה. נזכיר לו מי אבר שמא לנעלם הבא. שבבר אבר
שמא שכ כי ביה יי עזר עלמים. בשה: אוהיה הבלר שבראה הקבה
שנו עולמים. מי מא נוסיף. יסיף. מן הבלבן עלי הימים מתמשה
עשר כעב ומלבן. יסיף. רב יוסף אמר. הקבה אומה. שא לי
שאינו לנבר ולוסיף. אלה שלמדו רבו. יסיף לו בעולם. ואמא
ולא. כלומר מי שאינו לנבר ברכה לבדו עלבה לבר ובבר שהבה.
ואוכל בלא ברכה אלה שמן לו הקבה קלא חיב מיהא. מי
ישבבשו בהבא. חלף. הנשתבשו בבראה שלהרה. כמו ששנינו

בברים בלי טרפין. מאילו חלק וכחל אין העולם שנעשר לחלקיו
חכם לעשות לו ערכו בכיהו. אוהו האיש חייב ביהב. אם אין
אני לי מי לי. כלומר אם אני לא אקיים המצוה. מי יקיים בשבילי
ובשאני לעצמי מה אני. אף בשאני הולך ושמה. איני עושה כפי
חובתי הנמשלה עלי. ואם לא עכשיו אימתי. שכל זה שמרמז
בגרם שבר. אכל בשבר. אבל מי שלא עדה. מה יאכל. עשה
בדרך קצר. שלא הא כה קוצר לה עכיהם. אלא כל היום
הנשיגה שלך קצר. עלה עשה הדרך קצר. הדרה יהיה לך
בקבוצה. והסחורה עראי. בריבוי הדרה. ובמי שנע הסחורה
אלמר נעשו ועשה הדבה. שכן דרכן שלעניים. כמו שעצין באכהסם
שאמר ומקחה פרלסם. ובחרב. ויקח חמאה וחלב ובן הבקר. ושלש
סאים סולת. והוי מקבל. כלומר הסבר פנים לכל אלם. כמו שאמר
הקב"ה לעשה. עשה הסבר פנים לישראל. וכן נתנאל אומר. אכן
וכן נתנאל הזקן כמו שלמלך. עשה לי רב. פרשנו לעשה. ול
והסלק לו הספק. שאם הלמוד מעצמך הרבה ספקות. ומלהרבה
לעשר אמנות. בעשה טוב. עמנוה. שלא הפרש מעצמך
מעשרותיך לו הכר מאומר. והאמר אדבה בעשרות לפי שפירותיך
ניתוקנים. ומעשרותיך מקולקלים. ועוד לפי שפעמים לא ההא מכוון
יפה. כאלם הזה שאינו לומד אלא לו השמעה. אלא שתיקה.
שגם אומ"ל מחרש. חכם יחשב. וכן חילוק. שאם מדבר הרבה גם
בני אדם ולבל דבר מקדים מעצמו לבשיב. אפילו אם הוא חכם
אומ"ל חשב. עכ"ל כן אין טוב אלא שתיקה עד שתראה. ולאחרש
הוא השוקר אלא המעשה. שמרוב העשה. יוכר מן הלומר ואינו
עשה. על דין ועל הארמה ועל השלום. שלמן דין אמרה לאמיתו.
שפטרו בשעבודם. וסמיך לה אוב ידענן ומרע. ובאשה בכנו.

בברוה אין כתוב.

בברכה אין כתוב שום פסוק בברוה בריהא. סלק פיקא: פרקב:

כל

שהיא הפארה לעשה. שנוה לו ולנאה. וגם בני
אדם נוחין היטב. הנפש בגיטין. כל שהיא הפארה
לעשה. כל דרך שהיא נוחה. האדם יבחר הדרך
שהיא נוחה לעשה. והיא הפארה לפי שעשה אוהב. לאוהב הדרך
יבחר האדם. לבה. שבחרו שזו הדרך שהיא נוחה לעשה והפארה
לו לאדם שכל העולם היא אישה. שאין לו דבר שביהה שישמחה
אדם. שלא יהחיש בה. ויאמר בלבו מה עשיתי. ויש כושר לבני
אדם. אבל כשיזקין ויגיע דבר מצוה ודרך ישרה ויקיימנה. אז ישלם
כוחו עליה. ובני אדם מתארץ ולשבחן אוהב. שאין אהב ודע מהן
שכן שלמצוה. ושמא נוהגן שכר הרבה עם הקב"ה כמו המצוה
שהיו מכבדו כן לא נהגה שכר שלמצוה. הוי לבה הדבר דומה
לאדם שאינו לשבריו שלו שכרכם כן כך. והיכנסו לפרס ומרשו
בן ומהקנו כל ערכו. ובפרס היו לשם אלבנה עוכות ומעונה.
ואילו היה אומר לבם אילו פלוני עוב הוא. ואילו פלוני רע הוא.
והקמן שכר בזה. והר מזה. היה כולם הולכים אצל אילו העוב
כדי להבות שכרו. ומצאו אלבנה רעה. נשאירו שלא. הקנו לבן
אדם לבם סבם. כמעשה הקב"ה שמאמלה שכר המצוה. שלא יאמר
אדם מצוה שעבה מרובה מתבהה ויחזר אחריה: והוי מחשב בפסד
מצוה. מה שאהבה מפסיד כסחורה. ומי בכל שאהבה בלבו אם" בשעה
שלה אלבהנכב עם אוהב הפסד. אלא הוי מחשבו בנגד השכר
שהקבל עליה לעבוד לבוא. ואם יבוא עוד מצוה לדך הקמיגה.
אמר שהבע. כי יש לך פסד מלמן. ששכר מצוה הרבה הוא. ושכר
עבירה שאהבה נהנה בה. הוי מחשב כנגד מצוה שאהבה עבור

לדפסיר בה. ואם יבוא עכירה ליכך אל הנשיבה. אינה שהרב
כי הבה אמר. כי ההפסד שלמטה לבוא עליך הרבה הוא. מה
לעשות אינך. שהוא רואה. ושתעשה. והחבר בספר. בגד שלא
יהיה. הוא רבינו הקדוש. שיעיר שהם השחר עון. שהחוק
שהוא לגר. ונעשה בסחירה להחרים. אינו חוטא ונתל מעון ל
אחרים. סוף בטילה לגר עון רבר בשתה. לפי שאי אפשר לו
לא מעוות. והלך ושוחה להחרים ואינו מוצא. אלמלא אר
הבורא. ושכח הלמוד. הי עמהם לשם שמים. שאינם שוכן
עמהם. זכרו אבותיהם לטובה. ואתם מעלה אני עליכם
שרו מאלו עשיתם. מאלו עשות הדבר בשבילכם. הואיל ושקיים
לשם שמים. ואל הרגיל לשון. כאבר. שהישות בידו לעשות
טוב ורע. נראין כאוהבים בשעה הזאת. כל הוא היה אוה. וכן בגיבל
עשה רצון רצונך. שאפילו בשעה שהעשה חפצך עשה
שמים. כי שיעשה רצונך כרצונו. כלי שיהבר לך לקי השמים
טובה בעון יפה. ובעה רצונך לפני רצונו. שהחשוב הפסד לבוה
בעבר שבה. כלי שיבטל רצון אחרים הקיים עליך לרעה. ויש
ספרים שזו הלבה כתובה בפרק בן עזאי. הלל אומר. אל תפלל
בחזקן שאחרון לעמלה בפרק ראשון. אל הפרוש לן הקבור. אלא
השתדל עמהם בעבודה. כלי שבשעת עמהם לעבוד לבוא בלבו
שאינו בפרק שישו אהב נשוש כל הבאבלים עמה. כל לפי
שאינו נשתדל עם הקבור. אינו רואה בנחמת עבור. בפרק
אחרון דהעניות. אל האמן בעצמך עד יום מותך. שהרי יותן
בהן גדול שיהיו בבהוה גדולה שיעמוד שנה. ולבסוף נעשה
עדוקי. עד שהגיע לתקונו. שיבוא בפן בלך והבעל מעמד
ואל האמר דבר שלבוה שאהב. כול לשלוחו עבשיו שהשעבד

לפוף. אלא הו אזר

לפוף. אלא הו אזר לאלבר לשעבד. עזה ואל האמרבר
שאי אפשר לשעבד. שסופו לבישעבד. לעבד אל האמר דבר
סוף שאי אפשר לבישעבד מאחריה. שאם האמרהו סופו לבישעבד
בעולם שאהב גלה אחר והבבישו. בגד. ריק אבל דבר. בגד
שלה בגד. ופרוש הוא לשם הארץ. שאפילו בשאה ונתן אינו
יורש. ולא עם הארץ חסיד. אבל יראת חטא. אי אפשר להיות הארץ
ש הוא מתעסק בסחורה. ולא הבישן לגר. לפי שלו אם נבלה
בהבשאה. ואם אחרים יקבה. וזה הפסוק פרשן חכמים ז"ל בפסחים
ברבור. אם מעבל מעמד בדברי תורה. סופך להבשאה. אבל אם
הוא שוכח שלא ישאל בהלבה ובשאר מצוות ישים. יען לבה
לגוי שלא ירע. ולא כל הלובה בסחורה מחכים. וכן הוא לא
בשמים ולא משבר לם הא. לגוי לא הבשאה הבורה לא בסחרנן
ולא בהבנן שפרנשים מים לבשה. השבל והעסוק בעבר
עבור. אבל בהנוקם שיש איש אהב העסוק בהרהר. אף הוא
ראה. הלל הוא הה אומר. אל לאמיפר. אמיפוך. עלשה"ר
עלבעם את הבריות ולעפן בהבר. הצפון בבהר. ופוף מתיפון
ישופון. אוהם שהצפון. הנם הם מגבה. באוהב מיהה שקן הן
מיבן. אלא שנהנה עלמי זה מפני שהיה הקבה עבוד לבבוה
מילו. וכן הוא אומר מרשעים יצא רשע. ויש מקומות שלא נהנה
לעלי זה הלבה. מהבה ריבה. לבעבר שאין מתעלבן מיבני בשל
מיבני הבה. מהבה ריבן בהבר בשתה. מיבן מעבי הבר. קובה
מיבה הנעלבה כול. ואל המחק טובה לנעמך. לעבר הבה והבה
ובה לעבה. ולפי שלא הנה בעולם לא מקוא ולא משבה ואבה
והלבה שלא לגר היה אומר כן. הוא היה מהבה שבחן. רבן
יחנן בן זכאי. לפי שהלמידים הן. בנו סוד מאיר מאבר מיפה

לפי שנים כהיר כל סביבין כך הוא לא שכח דבר אחר מהבאורין
אשרי. ולפיכך. לפי שהיא נוטה לו שיהיה קרבן שכל היסוד
שעיקרו אינו היה להזור בכל יום עבודה מלדשה שהיו
בעזרה ומעבר בה בבקשה לכם בקשן ומעיין עם הענוב ר
הזה שיהיה חכם. ולהיכן יהנה שה ואיבר. לפי שאומרים אשה
כי הזכיר ולבה זכר. אשה מגדלת בחיבה. ולבה זכר. ואיש
מגדיל בחילה. ולבה נקיבה. משיא שלבכן יחזקן זכאי.
שבכל דבריו אה דבריכם. לפי שהכל הלני כלב. אחר לנוה
לן האדם כלוה לן הלקוח. מאחר שהלקוח עבדו לפרוע לו
לבלוה. שלו עליו חוזן ועבדו. הלקוח. הוא הלקוח הנעלם. וכן
הוא אומר מהבה אדונו נעלם. אבל הנעלם לא כלבנו.
שלו השניים ושני השנים לא כלבנו. הם אחרון שלשה
דבריו. כל אחר אחר שלשה דבריו. יהי כבוד חבורך חביב
עליך כשלך. איבדו שלא ההאמנים לבנוס. ושוב יום אחר לפני
מיתתך. הוי שפה. ושלשה. הוי מחמים כנגד אזן. נהוי מהיר
מהחלים כנגד אזן. שהשומע לדבריהם. שלא הבוזה. שלא
הנגעו עליהם. השועבד הזה שינוי לקוה ושקולות. וקשר
נשיכתו נשאר נשיכה. ונקיבה מגיב אידם מן הנוקב. ונחש
שוכן לשוכן בפנו. שלבמא בלבנה. כדרך שהלבן אוזים עם
אוזן לשוכן זה לזה. ושונאים את הבריות שינאת חינם עם
שאינה. ורשה לו. ואל המעיר הוא ואבא חכם. אל אינו
אהיה חכם כמו כן כל שוש טורתי. הוי מהיר בקריאת שמע
לקוחך בשמע. ובהפלה. ובהפלה. לאמרם כן קבוע. כאדם
שעליו דברי קבוע ומגיעל עליו חולה. ואומר כל זכר אני חייב
מהי אפרוח לעבד עולה זה. אלא בהתנגדם שהא מ כ"ן

ועבר. כי חנן הוא. מאמן שרוצה בהתנגדו ומרחם עליו. ואל הה
ישע בפני עצמו. כלומר אל הנשמה לבד שהיום ולמחר העשה
אהבה עצמו ישע. והאדם לה זה עשיתי. היום קלל. הנעלם הזה
ובעבה בבר ניחם. הקלה שלו והיה כן. יום ולבה. לא עליך
המלאכה לגמור. אה כלה. ולא אהה בן חורין לבטל מהם. אבל
וכל. לכן אם הנשמה הזה. הקבל שכר הזה

סלק פרקא. פרק ל

מאין

ולאין. אליה סרוחה. זנו יפה.
שכבר עדנ. סמן. גדול. בשלוקה
שלמבורו. אפלו כאומרים
כמו שלמנו שהן נוגרים נגרים ונבנו בישראל. והמשמעות
בשבט מדור שהיו ישראל מבאין בתוך שלבנ אומרים. חיים
בבנו. כל אחד מעבר אה חבירו. איש אה רעהו. הוי מאן שנים.
ולא אמרן עלו דברי הורה. ודקן לבטור עמון בברכה המאן.
קיא נואה. דבר מאוס הוא. כל לקוח. בשבל שאין מאכירין
שלו שלקוח שם. עבדי מהם. אל נגע. שלו ומעלה בבנה
פנוי ומאכלו עבדי מהם. ודבר אל. מיד בשובבן דברי הורה
מיד בקראשמן שלבנו ה'. ויש אומרים מראשון שלבסוף. שלו
והמבה עם שלשאמר. אל הקרי אמר. אלא אמרו. כמו
יש אם למקרא כנגד הורה נביאים וכתובים. ואמרי לה מקרא
משנה והגמרא. שמיד לבר בדם עלהשמן. ואין מקרא
שלמן אשר לבנו ה'. הענוגר יחיר ומשנה בלבן דבר הבאי.
לבטלה מגוגה מדברי הורה. חלפהא. בעבר לו. ואין עילה
פחוה מעשרה. שלו עד לה לנגה הרעה הזאה. יצא כלב

ויהושע. ונתן אבלו חגשה. שלא קרב לו שפוט. בקרב כמו
בחצרן כמו בחצן שבשורה לו שפוט. ואבודה על ארץ
יסדה. ואין אבודה אלא כמו שכן נקרא כמו חיבן שבגלות
שהיו אבודין מאחר ונגדר הגן ולקחהו אבודה אויב. לקחהו
ואבדה קהלתו וכולו. ויש אומרים בקרב לו שפוט. כמו
ריבן. וכמו ריבן. הרי חגשה. אשר אזכיר אר שמי לא
אצנע. בחשוה כתב. שב כבר ויבוש. אבל. אנחנו הולכים לנצר
ויבוש. כמו אשר כתיב. כלומר שהוא נחשב בהרי הרה. כי
עול שכר על אוהבי עסק. ואמרי לה נעל. לשון סבר הוא.
כמו וסבר על האדון ואהבתיהן והטל. ביהוא. שפקדם.
וכן בדוד הוא אומר כי נמלה הכל ומרכב נהנו לך. עד אורכו
מעשה שקיבן כסף ונפב בבית הקדש. אחר דוד פסוק זה
ומה באה בו זה. שלה שהרש הקפה. ששכחה כמו
כוחה. הפני שהחולה שכח. כל שיראה חטאו קורא לה בלהה.
שהבחין לן האיסור ולן החטא. שחבטתו גרובה מלגעשיו. »
שלמן הרבה ואינו מקיים. עובדו אם לא לעבד. כל רוח שבריות
נוחה הימנו. כל מי שהוא אהוב בחיה. בידוע שהוא אהוב לגעלה.
שיבה של שחרית. שישן על שיעבוד אלקיו שחרב. ויין
שלבנים. שלבוא אחר לבי שכחה. ושיבה בנים שלמני
ארץ. שהתנשקן ונתכבסן בדברים בטלים. והלבנה ארץ
בעונות. שעושה כהם מלאכה. אז שנתנו מנהג אומות מלאכה
ושתיה. שאינו אוכל כהם בחיי. והמיקר בריהן. שלא נגל.
והלבנה פנים בהרה. ודוש אינרות שלמיוכן. כתב בחשבה
והנאים בני חביון בו כראה לגדל סוגי. משוש חרפה והיר.
חיוני. אנגם שיש בילן מעשים טובים. כך כתב בחשבון.

הוי קל.
בהילה.

הוי קל בהילה. בעוד שאהה בחור. הוי קל בבנר בוראך בעשור
בעוד. ואם בזיקנה הבא נוח לך. השחור. לשון איקה. כמו
הלבן. והשחור הכל. ושפוט באבדה כן השחור הוא לך לא
עיבה. יש אומרים קל בראש הבית. שלא הבאה לבנין. ונוח
לשחור. זהו נ"ל. ולשון הבלוך הוא. כמו שחור. ודומה
בהוה. לא תחוה אחר לבם נשאב. ואחרונים שאריה. ס"ג לעשר
דבר עשר הנשר. שעד בשכל שהבנשר. ס"ג. בדר ואיעוק
ואיעוק. ובקריס"ג לבדישור. כמו שאמר נחמיה בבדישור
ובהיכא. יהא מקבל בלשון בדר שלא. שאה כך. ובמנין זה כופף
אריגון. חבב אם שבבא בעלם. לבעונות שלמין לנשמה. כמו
קנון. הכל עבדי. כל מה שאמר נושה בחיבי חדרים הכל בלבי. לבני
הקוים. והנשור. בהוה. כיון שלאמר לנשור. שלא מה נהב לבנך
היום אר. בחיים ואר הנוה. ובנוב הנולה מלון. בחיבה בחלים. והכל
לבי רוב המשנה. לבי. נשנוין שלאמר הוא מלון. אם רוב זכות. זכאי.
ואם רוב עונות. חייב. הכל נהנו בנוהן. שהכל עובדן זה בזה. כפרוש
בחסה סוכה. ואלוה פרשה על כל חייב. כיצד החלל פרוחה
והרוצה לבנה. כנה. והחנונים לקיים. נאמנים לבל הבא לקנות
הימנו. ונוהב בפיקסן. וכל הרוצה לבנה בא ולנה. ונבאין
מחזרן בבל יום ויום לבאבן. שהמנוון בא לבנות חוכן בן לעבר.
ובין שלא לעבר. כך לן השליחי כוחבן עלו. ובוכן הימנו. ויש
לבם על מה שיסבבו. שנוכן בנין. והיון לן אחר. ואוסבה הכל
מבוקן לסנוה. אחר הבריקים ואחר הרשעים. יש לבם חלק בהוה
הנולה. אסאין הוה אין לן ארץ. בחיי שאמ"ר. כה הבלוך
הוה עם ולן ארץ. גולה מבוה. מאר גולה מבוה. לפי
שאם שומקן לנ לאם לבר. והוא אחר כך וכך היא ומאה

ונראה פנים ונהנין עשה לבריות הוא עשה. כאדם הזה שהוא מ
נראה מלוה נשאלין ואומר לו אם רב ונגיאלנו ודר נתנך
היקר המעלה לו. כיצד זה יורע לבכון. אבל איני נראה עשה..
אם איקנית אין הוה. דאם אין לו לה. אבל. היאך יעשה
בהנה.. כל שהבטחו ארוכה מעשיו. שלמד הבה ואינו
מקיים: ושוקדו והוסכרו עם בני טוב בעשה. והיה
בעתיד אין כוב בעשה. ולא כזיב. והיה כעץ שתול על
פלגי מים. מים. הבור מים.. והבור ניכר שאבלה
ווסה ונכה בשתיר על שהחזיר לביתה. הקן נפי הל
הבור. כעפרות בעסבר ניכר. אבל הקופר ונישין והילוך
הגלות. וחשבון הארוה. ועוריקין אין מקבלין עצמן שבר בשאר
הבור. לפי שאינם אלא פרפרי הלבנה. כמו שביני הבנה
כמו ופוטר את הפר בלאחר הגאון. ואינם כחשיבות הוספרים:..

מלקן פיקא: פרק ל:.....

בן זומא

אומר. שמעון בן זומא
ושמעון בן עזאי. ולפי שלא
האריכו ימים. נקראו על
שם אביהם. הבנו נבלאים. ואפלו שאינו נדון מעבר בהבנה
הלכו לומר ואינו מבויש: עוד איך אפים לנבור. שאינו
נוה לבנוה. אלא מהבר על. ינו. עוד הוא מנבור שנוכר
עיר בבוחו השאה בהלכו. בהלכ שהקבה נזעק לו. הבל נוטל
בעון. כה. אשרי בעולם הזה שלא נעורבה בדיה. ונעולם
הבא ונהוק שהלא בהבה מינענו. לא בא לידי גלה. ונוח לו.
לשון עולמות. אומר הקבה כי מבבי. מכבר ובוא.. יקרלן.

אם אהה הולך

אם אהה הולך בדרכי. והבבר ונבבריך. לא אהה הבעצא ובוכר
לבבר. נפנו שיבה הקום. ואומר ויראה מלהיך. ובוש. יקלן. יקלן
לאשאני ניקל אותם. אלא הם מקלים עצמם מהואל ואינו
מבבר אלא מיקל. אינו מבוכר בבריהם אלא אול וקל: הוים לעשות
קלה. שמהרה כל. בוא לילך מצוה הבוה. לפי שמצוה מוהרה מצוה
וקעבירה מוהר עבירה אחרת. אל הה בלבלאים. שאין לו אדם
שלא הראשה שומרה לו. הוים אין לאחר. פרעהמר. אל הה.
מפלג לבל דבר. שאהה שומר שאם אי. אפשר לה להיות עבשין
שבוה הוא לבוה לאחר מיתה. כל הבלבלשם שמים בסבר בפרטין
מעבר בבלו. הקבה מצלה כל חודבו. שכרוכן הוא מעשים רעים
בעון. שלא הבלבלשם שמים עליו. שלא. אחרו הוא בלבו.
חבם בעצמו כן וכן. לפיכך אחד שומע מאת ל מגיד בהבל
השם: הבאר שלמה לקרוהו ולבנו. אין מסבקין בינו לבאר
ולמנו. אל הנשמר בדברי הורה עצמה להבעל בהם. ולא בקורים
שאים עושה בעבאה. כל הנאור. הבבר מה הבוה. שאינו
בוה אלא בתקים קרוש. ולא עבר בפסל שיושבין בו אדם
ולא הוה עלבם מדה. והחלל אה הבוה. אפר הוקן. שמעון
בן אחר. בן שלבי. יוסי. הוישן נעמה מקין. שמעון ונקה לשב
בין. אלא אם כן מהבדשין אה עם אה. פרק מלבן אה הגאל ושבעה
שוא. שאין הלבבבל לינן שואין אוהן ואינו באלי. מעשים בין
ואל אחר לבשב לינן קבלו ונבר. שהם רשאין ולא אהה לעשות
בהבין אם הם רוצים. ולא אהה רשאי. לבריהם בשבבים.
מאחר אל אחר קבלו בשר. אם יין אחר הוא שישבר בין שבר
בעבי יין אינו. כמו לעלר אחר הלין אחר קבלו נעבר בעבל
בהחם. אמנם שאני יחיד. שהם רשאין בעבי יין לעלר לין

לדין האחר. דנושבע לבעל חוב דיבר ואפילו אחה יחידי. ולא
אחה ושאי לגרר בעל חוב דהא קיבלא לן דיני מגנבי בשלשה. וכל
הנבוטל אה הוה נשבע. שאחר נשבע אין לרבאי לעפרך.
הוי משנה עסק דיך אין אם סלה בין הדיוה. שלא בעלים
הנבה כגון ובמה לבריה ביכר. והנצא שבטל מהם. פיקבל אחר.
מלך. ושל שמשהו לה בוה. וקרוא אחר אם יש עבון מלאך
מלך אחר מן אלף. לבנו לא. ושל כל בני פיס בבבור הביכר משבע
קרוב לבבור הביכר. וכן בבור הביכר קרוב לבוראה רבן. ש שיגבה
הבנגר שור מלון. שבור שאין מקבלין הבנגיר ומגיע הוראה
שלא כדין נשמה כלי מלון. וכי שבלבני הבנים נשמה לבה הסלה
השנאר בזרונה. שלשה בבנים הם. והאחר דוחה לשמם. לפי
שאין השנים שוין בבל אחם. שאי אפשר לו לאדם להיות אלך
אלא אם כן ראוי. לגלבוה. ואי אפשר לו לאדם להיות בהן אלא
אם כן מחוב הבהונה. ולבל בהר הוה אפשר בבל בני שעשין
בה. בראש מן יבשה. ומצאה אחר לבר. פנינ בהה שלהוה
נשנים הבלו. וכהר שש טוב מל בביה. שהוא משובה בבולן
מי שיש לו שש טוב מששים טובים נמצאים בו. שבו טוב שש
משקל טוב. טוב שקל שלהנבה משאל ועזריה שבין בנבלי
מששים טובים. מגבב ואבהו שנשאלו בשקל הנשמה. שבדי
הלבו נשרפו. והלבו לא נשרפו. ר נהוראי. אם ר אלעזר בן
עזר. ומל שש שהיה מגביר בני חבנים בהלבה נקרא בך.
הוי מגלה לבקום הדה. לבקום הבר. ואל האמר שהיא בבוא ר
אחרי. שהרב בוא בבאן ואלמר לבנו. אז חבריך יקיאוה לו
ביכר. שבל ספיקות ש לו לבר הם. אמרו לו. ואל ביהב אל
השבן. שלא האמר איני צריך לבר. אלא מצאני. כדל אני

ליך בנוסחא שלהלה: ר אומר אין בדיני נפשות שלוה הרשעים
ולא מיסורי הצדיקים. שאין הדבר ידוע לדור זה רשעים מעלה
ומדוע עלה ומה. ויש אומרים אין בדיני נפשות הרשעים. כלומר
כדרכן נוטה שלא הא שלוה לרשעים ולא מיסורין לצדיקים. אלא
אין הדבר מסור בידינו. אלא בדיני שמים. שהוא מביא שלוה לרשע
בעולם הזה. כדי שיטול חלקו וחלק חבירו הרשע בגן עדן ובגיהנם
ולהיפך. והצדיק שזכה בטוב חלקו וחלק מי שאינו צדיק. והרשע
המתחייב בטוב חלקו וחלק מי שאינו רשע. וזה המידה טוב
לצדיק. ורע לרשע. כדי שיהנה. בשלום בלהאדם. ואם כן מני
שמשוק: הוי מגבב מאדם מאנשים חשובים. מהיוחסין ומאנשי
צדיקים. פרזוזר. בוקא בבנגר. כדי שיבנה מגדלן. לפני המלך.
כך צריך אדם לבקן עצמו. מני שטרות בנוב שבר מאבל בשבר ל
ישלמה ליה בגיהה. שן לא מגבה עצמו. אבל מיי העולם
הבא. שבמיי העולם הבא לעולם כך. לפי שן אוכר מזקן לא. הא
נוהג הטובה ומשמים טובים. שאין העולם הבא אלא לשמים שכר
עליה שקיים בעולם הזה: שנה אחר בעולם כך לקוה רוח והטהר
העוף מבמיי העולם הזה. לפי שאין בו מאדם כלום מהם
הצוה ומעבה הטאו עצם בבבלים. ויש הגיהה שמבמיי המשנה:
ואל השאל לר ביום נדון. בשנה שהוא נדון אל השאל לו. ולנדון
בני בזה וכזה אל הבדון כדי שיהיו לו. ומא לך בבה בנדון שהבון
כמנה הוא אחר לר כן. אלא בבל מבין שבעלם אם נדון ונמצא
שאינו בא לפני. הבר בעולם. ויש מוחרים אל השאל לר בשנה
נדון. בזמן שאדם נדון שום דבר בשנה. אל השאל לר מאבר
שלם נדון ביל. שהוא הוא מחרים מאוחר הנדון. שבשהוא נוחה
שאהבה נוחקן לקיים נדון. הוא בעצם ומחרים ומאחר מנדון

עשיו. אמר שנדרו שהוא נוחקי. מנעב היה לו לשחוק מאשר
נדרו. והחרט לו אל השאל לנשיר ברון. אלא באחר זמן
ואל השוכל לראות כשיגיע לקחתו. כי שהוא מחבישו מכל אדם.
שיאל הקטן אומר. קטן משיאל הרגיל. כמו שמצינו שיעקב כה
קל ומהיר שהיה ראוי שתשרה עליו שכינה בשעה רביעי. בנפלאיכך
אל השעה. הכי הוה מדבר בפרוזה האי קרא. והשיב משלו אפן
שישוב מגבר ויבוא עליך. לגיי בכבה עבדיר חדש. שרבוקה שם
יפה מאיבן מחק בגלגל. כך בגוזר כלגוזר אינו שוכח לעבדה.
בהוה. עבדים שלא כשלבד כל ערכן. אדוניהם בלבד. ושוה ל
לגיכן. המתפלה לן הבה. ואינו מהוה. אבל הוזהר שלא יקנם שלמה
היא ישן שנשבר בלב. ר' אומר לא כן הלבדים שיש בחוד שמחר
שלמה לן הזקנים. שיש קנין חדש מלא ישן. ישן אפילו חדש אין
בו. אל הסכבל בקנין. לגלגל חכם מוכחר לן בחור. הקנאה
שיש לבנאים על חבירו. בדברים דקה בעבודה קנאה. והאוה
שיש לאלה. כלומר האוה שהולך אחר האוה לבו. והכבוד. שהשורה
מקבוראה סגלה. הלבנים לבנה. אוהב שכבר נולדו שבנים
לבנה. והחיים. אוהב שיגדלו חיים שבנים בלון לבנים הין. לגדל
בהוי גדולה. ווגדל. ווגדל אדם ומכן הוא לבבה שיהין עם הסוגים
שהוא. ומכם ובוראם שה כלשלו. ובוראם וכן לגה. וקבלשותל.
ודע שהכל בא לפי החשבון. שהכל בא לחשבון. בדברים אחר
לאחר לגיבא חשבון. פרוטה וכרוטה לעטרפה לחשבון אדוק.
ששאלבוב מגוס. מן הדין. לפי שלא אחרי מה הרעושין לך.
שעבד כמן אהבה נגד. שבא לה המלאך המגאלה מלהריגן אבל
הפרוד שבן הנשלחה מקוקה. ואומר לה לפי עלי. והכנס בעיני
אשה פלבים. והיא אומרת. אין אלך לבקים הטיבורה. ואני

בקים שהוי כזה. מי כבא מלאך ונעלבה בעבד כזה ומגבשה
לבני אשה. ועל כמן אהבה מלך. בשעה שהגיע אמן הגבר
לבאר בעבדי אדון. אינו מודה לאשה. לפי שהוא עדה ומבטל
מלוק מעבדים מבר סופן. בעבדי מאה. כי לגיר עלי ושי. מיל
מגיאן אומבעבד כרחו: ומלכרחך אהבה מי. לפי שיש אדם אוהב
שהוא מגוהב בסורין. ובשעה שהוא ישן בלבד מאין בגוהבה רוצה
לחזור. מפני עולם עדות שהוא סוכל. אומר לה הקב"ה חס ושלום
לא אכפור באדוני בעולם. אלא אשלם לו הפקדון שהפקיד
אצל. וקבוא אומר כרך אפקיד רוחי. ומלכן אולר אמר ואמונה
בלבדי. ומלכרחך אהבה מי. אין ערך לבדי. חיי לדורים. כיום
השלשי. וקיבל רוח הלבנון אמן ואמן: מלך פיקא. פרק ה'

בנשרה

מאמרו. השנה ומאמר הן. ובראשית
מאמר הוא שנ' בדבר ה' שמים
נעשו. שמאבדין אבעלם שעות
בר הקב"ה. כל מאמרכם. שבראו כ' מאמרו. בנה אדם איפ
לבני שהגיעו לבם שמא. מנשכרבשוכה. וקיבלו שכר
כולן. לפי שער שבה לא היה ערוך בעולם כל כך שיעול חלקן
וחלקם בעולם הבא. ובעת לאמאנו. מלו שבא מת וקיבלו
שכרלה. לפי שלא היה ערוך כל כך. שבערוך היה בזמנו.
ולא בזמנו אחרים. עשרה נסיונות נעשה אבינו בחיבה
ביקש מרוך לבורא ונתבא בקרבן. ג' שנים. שוב השלבן באור
כשיש ובלבה מגלגלמן. והבא הלבומן רבה. ונלקחה שרה
אשתו בית פרעה. ובאו עליו מכות גדולות וחבירו והבא אר
לנו בן אחיו. והראה לבן הבהים ל' מבנים. ע"ה לבנים

אה. ישתבל. כו ואה אתן. לבגוד את בשרו. ויהי לשחות את
יצחק. ויביט בן אדוניו שלבן ובנפש אבותם בנשר נשרו. ג
בנו נשא אבירו שרבן ובריא הערלה. לאדון שה כל בחיה
נעלל. וכן אחר לעצא בנשרה ווזר שהלה הקב"ה נאדם שנאמר
ישען השוכב. בנבר ; נאלוה שבתם בבריאה עלה. והאיר לה
ואמרכן הביא עלהם אה. בי הבוכל. ואף בא לא היה לו מבוה לעל
אלא אשתו ובנו בבר. אבל אבותם בם הנעלם לאחר שהאדן
לבה הקב"ה ; ווזר לבי שרה בן בשוכה. ויהי לבם שבר בגדעל
שבבריה הנעלם בלבן בשבילו. לבי שהקב"ה חפץ בשוכן שלבשנים
ואינו חפץ בחיבן. וקרוא אחר. ואה בנפש אשר נשרבחן. ובנבר
נשרנו ובנו בשבבה אבותם אבינו ישר בנולן. בנבן נשה
הקב"ה לשראל. נסים בבנים ; לעבדים. ובנבן נתן לבם לשה
; ליבור. ובשה שנשו אה. הנבל ובשבבו בלוחות שה יבבנן
; ליבור. ונתן לבם ; בנו. ובוה לא כלם אוהם הנקם. וקרוא
אחר לאבותם שבנבן ; ליבור שאיבנו אבם. הלבן ; נם
נם ובוה שבבנם אבותם אבינו. ובחזק לו הקב"ה לבשה טובה
מזל ואמר לבשיגע לבל בשה בחירו ובבר בבנו בצחק אם
הם הבים בשבה הבל. אבור לצחק שנבקר עבל בבי הנבה. ואם
הם הבים בבור אבור לשבב שנלה לחן עבל בבנו אבינו. בשבה
בשבה נסים בשבר לאבותינו בבבים. ; לעבדים. לא נבחרשן
לבן. בשבר אבור. הביא הקב"ה עבל הבבים בבבים. לבבר נבבש
בחבב. ; לעבדים בבחרשן בבבבבא. וכן בנבן בשבר נפלבה
שבשבר. ובשבן. ובה בים. ובה בים שבנבן בים סוף. בהוחות
בבים. ובבבבנלה בבן אבן. הבשבן אבב הבבוס בבלב. אבבבן
בבש. בשבבן בים. בבבבבן בבבבים. אין זה בשון שהבים

בשבן בבבבבה.

בשבן בבבבבה. בבבן בבבים עבבן בבבבה הבי ; בבבבים
אבן. לא הבשב בבשבן בבבבים. שבבה הבא בובבים שבבבבבה
; בבים בבבבה. בבבבשן בבבבים בבבן. בבבן שבבבבן בבבבבן
הבבים בבבבה. אבל בבבבה בבבבים בבבבים. בבבבבה בבבבבן
בבבבבה אבב בבבבה ובבבבבן בבבבבבה. בבבבבבן בבבבבבן
בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן
בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן
בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן
בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן
בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן
בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן
בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן
בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן
בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן
בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן
בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן
בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן בבבבבבן

בעקר. נמצא בחכם לב שיהיה נזקק הקב"ה שם פרנסה לכל.
ולא הצרך אחד לבאה מעצם: בעצם. כמו מעלני. כל עקר שלא
נמצא מאחרים. כי זה אין נשר בעוקר כלל: כן השמשות: בערב
שבת. פי' איך. שנצטוה עליה לבדוק הרשעים. ופי' באור.
שתהא פיו ואזניו ורגליו. שלא יאר עצמו לה. פי' האחרון שנצטוה
שתפרח פיה לדבר. הכבד. הסאוהנה. והעבד. הסהיבור
עבד. מלכים. ויש אומרים אף עבד כבר נשויה. כלומר עבד
ראשונה לא נעשה אלא מעצמו. ירי עבד אחרי. ואחרי אחה לדל
שהעבד הראשונה בירי שנים עשרה. עבד כלשון יון. אי פשלדין
בחבלה. ובמקום שנים ובמקום הנדים ושואל בהלבה. ונשיב
בענין. לבעלי לבד מלבדו. ואם שאלו לך אדם לכבוד
באחר. בסדר בזו אחר זו. אומר לא שמעתי. שאינו רוצה לגלה
מלבדו שלא שמעתי ששמעתי. ואומרו האומרו מלבדו שלא
שמעתי מעבר. ששמעתי. פרס לשבחה שיהלך בישראל: ועבד
שלבעורה בא. שמתיקר השער עד שיתקצר שלבני אדם ועבדו
ומקצרו שבעון. מילה בעבר מילה ... ברעתשלא נעשה כלל
כלל. ונעבשלמילה ישלבשה בא. שלמדעיב אה כל העולם
כולו. אבל עדין אין מקיים. אבל בזמן שמרחיק שמרחיק שלא נשמע
חלה. וכל פרנסה אין אלא בזמן דבעורה. אלא שאחל בשונה
לאחרים. ואין כאן אלא עבדיה אחר. ביטול הרעה ונעשה שאין
הלה בטלה הרעה היא: מלמדיהם האמורים בתורה. שלמד
נמסרים בידיהם. שאין בידם מקום אחר. בזמן שהיה נאסרים
מיהרו. ומלמדיהם שבידיהם הנעשה בהם סתורה. אפילו לפני
הבינוני. והרי מעיין נ' נוסחי בתורה. שהרי ישראל שהיה. אבל
עניני הדין ועניני הדין והתורה בתורה שלא בהלבה מלא אחרים:

ואין מתשבין אותן אלא באחר

ואין מתשבין אותן אלא באחר. ושבשר שוא ומלמד השם עצמו
אחר. והשמש אחר. זה המורשה אותו בשבעים. וזה המעמיד
שלפיהם שבעים שהמרגלים. ועל מי כלה הכל לפרנס כפרק
בעה מגליקן. ושונה הפסוקים: עניני הדין. שאינו פרוחת אלא
בעוות גדול. עיוור הדין. לקבל שוחד: מדין בהיה שלא בהלבה.
על אסור מדבר. הדבר מתהה לפני לשמשו נגד שלא נהגו בשלשה
ובשבעים. לבן נפרנסין מהה לאחרים. בעבור שבעים: בשלמים
לפני פיהם שבעים שלא נהגו בהם כשורה: לפני מלך מלכי המלכים
עבים. שהוא אמן אמר. ומדין לדין לבעלי הדינים לעבדים. כאן
לקש. שבתה. ופיאה. שלו שלו ושלכם שאינו רוצה שבעבה מעבר
ולא שאבה לאחר. זו מדה כנגדו: שכן מלכי בשמאל הדיבה
שלו ובשלכם הדלבה. כי שם בחבר. ויש אומרים זו מדה סדום.
כי שמאל הדיבה אמר שלא נבה מאחרים. הין אחרים נהנים מעבר.
אבל אנשי סדום לא היו אחרים נהנים משלהם. ועל הם נאמר
פרעה מגנם בר הנון מגרב לחנון: שלו שלו ושלכם שלו.
עם האדם שאין בהבהבה: שלו שלו ושלכם. חסין. לרצות
יצא שכבר שהנאלהוון בבה שהוא נתן לבעלים. ... ושם שמתחרך
כך בא לבי שון. ואמר מר לא הרבה ולא הבחנו. שהוא ועה שיבר
ערה בלשון אחרים. שאינו ועה שמשמה ערקה שום אדם כי שלא
יהבנוסים ושיעלהם שם טוב. מינו ועה בשלו. מינו ועה
ועה בשלאחרים. לנינו ועה בשלו. לפי שבמקום מינו נעשה
אלא מתחבר אביר לב שבר. מינו בשה. מינו מלך בלגם. אלא
שונגנו. נעשה מינו הלבן. שלמלך בתוך ביתו. שהוא סופג
אה הכל. כך ישלבלבי נשובת שלבדרחבה לשמונגנו. אבל
אינה ראבה לל כך שיכול לבוון אהבבו ולעבר מי זה הולך

מחבירו עיקר. נכנס בזו ולא בזו. שכל מה שנכנסין
בו מבטלה. ואם היתר לבטל. כל שיש בעיר ששומה אר
הכל אבל. שלבעיר משובח היתר שקולט מקבר פסולה. כי
בשעורה הזו שלין שקולט אר השעים. אבל אם משובח מכולן
שרוצה לבא שמעמיד אר הקיטה בחוקים שרוחקין לגרוסה
לגרוך סולה. לבטלה שלאחר קטה שנכל מקנבה נקרא
שלבטלה. אבל מה שנשאר מן הנבה שנשרה קליפה מפני
שלשה בנים חוזרין ומחנין אחר ומבטל נשין הסולה.....
וקולטה אר הסולה. כמה בשעה. והלוה בדבר. בבלים כבר
אהבה שבטלים ולא לחיות קרבה ויעשה. בטל דבר מבטלה
אהבה. כל המקבה אר הבים. אין מטבא מלדין. כדי שלא
יהא הוא בעל הבים מחבירו בתנאן. וכן הוא אומר לאהבה
נפש. לבשאולנה. ולא הלמנה אר הדבים. אין מפקין בידו
ומשאר בשובה. שלא יהא הוא בתנאן ומחבירו בעל הבים. שו
אם נטוק. בבים נפש על בור. נגם ולא. המבכר בו. עין שובה.
שאין לו קנאה מל מחבירו. ומחבר מבור מחבירו בבחרה. רוח
נמוכה. מנו ושפל ברך. ונפש שפלה. שנשפל מעמר בין
אנשים ומנוכר בבחים. אבל בבעם הרשע. היה בו עין רעה
שו. ושא בלבם אר עמנו ונפש. רוח גבוהה. שו. מאן לבהי
לבנוך מעבה. אלא עם אחרים. נפש גבוהה. שו. אם. הקל
בלה מלא בהרבה. ומהבה ונפש.

להנהיג אותו ביום. הרבה שלבנהיג.....

קרא ומרבה הבנים. שלש מאות ועשרה מלכות
מנין לא. חצי מליבם. בבלבנם. ובנאם. מאתים הנפש. משהבני

קרא שלא מאן לחצי. מעבים שהן לה שנה. יהודה בן בתירה אומ
הוי. עם בעלו. בסתר לבהיא לו עקיבא. ראוי עשה שבחר חוק
הטען לה בעסה בסתר בפרק מקום שנהגו ראה לאוזן. לו
לו עקיבא. לא אמר אלא בתי שהשעה מחקה לו בחבר. אבל
צריך אדם לזרע עצמו בעבר ובשבר בשעה הצנו אבין שנשמים
לבבל שבבה. מעים עובה. כבוב בשעה. הוא היה אומר עם
פנים לבהים. בוש פנים לבן עקן. יהי רצון מלפני. ומלוכין בן
עם פנים: ל אלעזר אומר. מגיר ומן הנבל. ובמקום בעסה
עמה. אמרו לו לו עקיבא. היאך בזות ובשבר לבלבן של בוחר
שעבד הבעל אחר שהיה עובר לבבים בקולה אקופה הין
תלקין. והלו לו עקיבא אל אמר שלאחר הבעל. אמה לה
אם הבל לו דבר אחר. אני מבאר לם. הבנים הבא. אמרה
לו השבע לי. נשבע לה ובטל בדבר. אמר לה לה טיבו
שלבה. אמרה כשבבשבר לחופה פרסה נמה. ופרש מאתי
בעבל. ובעלו שושבין. יקראו עלין מן לו. אין. פוסל
אבל מבעבר בעלו שנשא מגיזה ושפחה. הפסולה לו בתורה.
ומל הפוסל. כלבעבר ומל הבעל לפסול. כל אדם. הואיל
ומבבר בבר. בדבר שהוא מבעבר פסול. לבר אין. כל לפסר
בשבחר שלאדם. ואמר שמואל בחבר פסול. קבר בר שלאדם
לפסול. אחרים בעבר. מבאן אמר ר אבא מאחר שהבלבה
אשרי מי שבעל לבו. מגיר בתורה. חנה בן עקביה אומר אין
לא לן בעשה. ולא לן בתורה. אלא סיום מאה הוא. ומהן
הנם לאומרם בסיום הפקים בביה הכנסת. שבן נוהגים בכל
שבת לסיים בו חנוכא בן עקביה לבי שאין אומרים קדיש על
העשה. אלא על הגדה. כלאמר לו ואיהא שעיה רבא

ראובן: הקרב והקרב. מלמד והמיתו. שכל שנה
בעבא הילדים ועמדים. נרגלה בה. שכל מה שרבה הבעל
בה. ואל הבלה בנשמה אם שהיא נשמע אמיר. שהרי כתוב
יש הבלעדי. בנעמה אוכרנא אעבדי אשלים בעבדא. בן
נקבן הדין לבעלבבי מיבחי. ועל מאמר אמיפוך. ועוד
נגד שנא אבד שליה. כי כי ידבר מיר ומיסר בלר שנה חיים
בעזרה אל עזרן ערבות
נשלה פרוש לפיקי אבות
בן חמש שנים לבקרא. קרא קא ליש לבה. ובשנה
הבנשיר. בה כל פרין קדש הבנים נגל. שלמעבן
אחרנאוברה. ובשנה המישיר. כתיב בהוסיף לבסר הבאחר.
ובאמרים הם נטלן ואלן אספליה כתרא. בן עשר בשנה
דוראי. כאילה לגר הקרא. לכל הנמיר שאינו רואה בה שנים
סימן יפה בשנתן. שוב אינו רואה. ובראשכן נבי בנים
והון נאמר. הילדה עבודה בה שנים. כמאמרים הם קראי הדרי
כתיב אחר אומר בן חמש ועשרים שנה. וכתיב אחר אומר
בן שלשים שנה. הא כיצד. בן כה היה בא לבחור. ולמדך
ערשלשים. ונמצא כל הבחורה בה שנים. והיינו מעמא נמי
בן נ"ו לבחור. ולמדך הבחורה ער שהוא בן עשרים. ומטן
ואילך יוסף אחר מעוברין: בן נ"ו לבחור. לכתיב אי
אן אשה כי יעשה נדר מעמה. נמי. ואינו קרואי איש ער
שהוא בן נ"ו. ובראש כתן הם בבני יעקב שמעון ולוי ארי
ליה איש חרבן. ואם היה לו בן נ"ו שנה. בשהשוב ב
שנים ששה יעקב בבראל. בן יח לחופה. ליל
פעמים כתיב אדם מבראשיר. ער כי לאיש לוקחה אחר

בן שלשים לבר

בן שלשים לבר. שכן בני לו לא הין יכולים לשא בכרם שלא
היה בהם כח. ער ל. בן אחבנים לבוה. כמאמרים הם
ולא בן ל. לבם לב לבעה. ועמדים לשמע בעבד
היום הזה. ובמן לבלבל שאינו נעבד עבל ובר. רבן ער
אחבנים שנה. בן חמשים לבוה. שכ. ובכן חמשים
שנה. שוב בעבדא העבודה ולא יעבוד ער. שרה אה אחר
באה ל נעבד. שלמעבן ובמבן לשמוע לשמוע לשלמה:
ששים לחקנה. שכן בכלה בפלטריאה. הבוא בכלה אל
קבר. בן שבעים לשיבה. שבעבר באיב. בפ שב עם ישיט
בבן. ענה. לשבעבלר שנין חייה. מאה ואחבנים. שלא רבן נ
הוא שיבה. אמנם שבעבר אחרי יאמר. לעבר לשה ומשיבה
בן שמונים לגבורה. לגבר לבר גבוה הוא אם יהיה
ער פשה. בכתיב ימי שנותינו בהם שבעים שנה. ואם
בגבורה. שמונים שנה:

סליק מסכת פרקי אבות

ברוך נתן לעם כח. ולאין אונים עצמה ירבה

אנטיגנוס. איש סוכו. יוסי בן יועזר איש צרדה. יוסי בן יוחנן איש ירושלים. נתאי הארבלי. יהושע בן פרחיה. מתיא בן חרש. יהודה בן טבאי. שמעון בן שטח. שמעיה. אבטליון. הלל. שמאי. חנינא בן אחי רבן יוחנן בן זכאי. אלעזר בן ערך. רבן גמליאל. רבי אליעזר. רבי יהושע. רבי עקיבא. רבי טרפון. רבי אלעזר בן עזריה. רבי יעקב. רבי חנינא בן גמליאל. רבי אלעזר בן מתיא. רבי שמעון בן נתנאל. רבי מאיר. רבי יוסי. רבי יהודה. רבי שמעון. רבי אלעזר בן שמוע. רבי יוסי הגלילי. רבי אלעזר בן חרסום. רבי אלעזר בן עזריה. רבי אלעזר בן חסמא. רבי יוחנן בן נורי. רבי יוסי בן קיסמא. רבי אלעזר בן מהבאי. רבי שמעון בן נגס. רבי יוסי בן יעקב. רבי שמעון בן אלעזר. רבי יוסי בן חלפתא

יצחק בן יעקב הפוקיטא

ספר מבחר הפנינים

אילן הס סדר השערים והעניינים

א שער החכמה	כא שער החבורים
ב שער היחוד	כב שער שאלת העיקר
ג שער העבודה	כג שער הפישר החבר
ד שער התחילה	כד שער בחירת החברה
ה שער היחוד	כה שער הוכחת האהבה
ו שער האחוזה	כו שער האהבה
ז שער הבריחון באים	כז שער קיבול ההתגלות
ח שער הקוה	כח שער ישיבת החברה
ט שער הסכל	כט שער בחירת האוהבים
י שער הסתפקות	ל שער הסרת הסוך
יא שער היאוש	לא שער הצנע והאחוזה
יב שער הבושת	לב שער הענוה
יג שער הפחדות	לג שער השרוקה
יד שער הסלסול	לד שער יחדון מעלת הדברים
טו שער שכיבת האוה	הבונים של השוקה
טז שער הסף	לה שער המלך
יז שער הכבה	לו שער אהבת האחר
יח שער העצר	לז שער העושר
יט שער הנבואה	לח שער הבאורת הכסילים

נחמן ומנחם בחמת

לה שער הברכה המחודשת. נז שער האולם
לו שער הביקור. נח שער ההקפדה
לז שער ביקור חולים. נט שער האוהב
לח שער האנחה על העני. נט שער הבכירות
האוהבים הראשונים. ס שער הענשות.
לט שער הרוכיחה והוודעה בדרך הישרה. סא שער הנחמה.
מ שער הצער האדם לבם. סב שער מי שהוא ראוי לקנות
מא שער הפרישות והשלמה. סג שער הליצנות.
מב הגבה ואהבה השלם הבא. סד שער המהירות.
מג שער הריצה והיעוץ סה שער
הביטחון באלהים
מד שער הרצון.
מה שער קלות השאלה.
מו שער הקנאה.
מז שער החוק.
נ שער הבטחה רע הלבב.
נא שער הלשון הרע והרכילות.
נב שער השכן הרע.
נג שער השואה.
נד שער הנסלה.
נה שער האוה.

הענוה אל הבטחה. ומן הבטחה אל האמונה. ואמרתי שהענשה
בהורה וכשבורה לא יהבן שיהיה עזרון עב ואופו שרון. וצוה החכם לבנו
ביה חכם או לתר אן תאמין. או אוהב הבטחה. ואל הבי החמישיה כן
הארך. ואחר אין ראי שרבייש לשאול בשאינך יודע. כדי שתדע.
ואל הרבייש כששואלן אותך בדבר שאינך יודע. שתאמר אינני יודע.
ודע כי העלה הסכל מן האמונה בהעלה הראש מן האף. כשיאבד הראש
יאבד האף. וכאשר יאבד הסכל יאבד האמונה. ואמרו עניך כלאם פי.
מה שהוא יודע. ואמרו אם יכבדוך בני אדם לעשות או לשורר אל ישרר
לך. כי הכבוד הוא יפה עם פחדם. אבל ישרר לך אם יכבדוך בעבור
הבטחה. או בעבור יראה. או בעבור חוסר ואמרו רואים הבחיים
בארץ. בכוכבים בשמים. ושאל החכם מי הם יותר גדולים הבחיים או
העשירים. אמרו לו הבחיים. אם כן למה הבחיים בפרחי העשירים.
ויותר מן העשירים בפרחי הבחיים. אחר מפני שהבחיים מבינים מעלת
העשיר. והעשירים אינם מבינים מעלת הבטחה. ואמרו אין שפע חלוק
מתנות האמתיות. אלא בבקשת הבטחה. ואמרו המילה הבטחה שבקה.
השניה השמיעה. השלישית הסכנה. הרביעית האמונה. והחמישית
לאיבה. ואחר כשתשב עם הבחיים יהיה רצונך לשמוע יותר מדבר.
ואמרו מי שעובר הלים בראי. לעדן הל הבטחה ויראו מבוניה מלכם
על לשון. ואמרו אין האדם חכם עד שיהן בו שלש מדות. שלא יכזה
מי שהוא קטן ממנו בעונם מדות הבטחה. ולא יקנא במי שלמעלה
ממנו בחיון. ושלא יקבל שכר על מבטחה. ואמרו. שאל הבטחה

שאלה השוטים. ושאר שאירי הגויים. ואתן הטובה שבאיזה האדם
שיהיה שואל. ואתן מי שלבש כבקשת החכמה לבוש הבושת. ולבש מן
הכסילות אפוד ומעיל. עלה מן קרע מעלי הבושת בקשת החכמה. כי מי
שרבו פגע הרעה בחכם. ואתר החכם מאאיז החכמה מן הבושת. ובן
הסכל. ואתר שאילת הכסיל מן הבושת ומאוה. ואתן עם הפרך
האבן הקלה. ועם הבושת החסרון. והחכמה אבירת המאמין מריך
שיבקשיה. בדרכי הבוטחים. וזולת החכם אם בנו לתרן החכמה. כי אם
היו קרבי עם. הרין גדול עם אחר. ואני כמה היא מעוה הסיבלת
בזקן. ואתן לתר הבחרתך לתי שאיש יודע. ולאתר אוהב מתי שיודע.
וכאשר הנשה אם הדע מה שלא ידעת. ואתר בקשת החכמה בבני
הנעורים דומה כמיהה על האבן. ובקשת החכמה כמי הזקנה. כדמות
על החול. ואתר אל הנסרן החכמה לתי שאיש ראוי לה מן החסות.
ואל הנעלמה מאנשיה מן הרחסו אותם. ואל הנאלה רשע בושנן
מן יאבד שרבם אל הבוא. ואתר המבינות שבשאתר מה שצוויבה
לעשות. והעזוב מה שלא צוויה בו. ואתן החכם לא ינה אותו
הרש. ולא העבלהן הראות. ואתן כי כסיל השיב עלהכם. אתר לן
החכם אם היה יודע מה שאני אותר היה מדבר אותי. ואם לא היה
מבין מה שאהה אותר היה מאשים אותך. אך לא ידעת את הבריתי
על כן האשמתני. וידעתי את סיבלתך ונתיך לדברי. ואתר כל
חכמה שלא יגורה בה כמטמן שאין מוצאין מתוק. והחכמה שבלשון

שבלשון מבלי מעשה. והיא משבר הבורא על כרואין. ואתן בני אדם
ארבעה. יודע ויודע שיודע הוא חכם ושאל אותך. יודע ואיך יודע שיודע
הזכירהו ועזרהו ואל יהיה כשוכח. איזן יודע ויודע שאיך יודע
לתיהו. איזן יודע והוא רואה עצמו שהוא יודע סכל הוא הרחיקהו.
ואתר אל האתר בתה שלא הדע ארע מן הנחשך בתה שהדע. ואתן
אין מידה שאתריה לטובה כאיזה כליים. וכמו האטרי ואהבת
החכמה והחכמים ושמועת המוסר. ואתן מעשה הכסיל בטרחטאו
שמאשים בני אדם ומעשה מבקש המוסר שמאשים אתעצמו. ומעשה
החכם החסיך שלא ישים לא עצמו ולא אחרים. ואתן אל הבוש לקבל
האמת מאיזה מקום שיבא ואפילו מאדם פחות. ואתן מי שמתחכם
מבלי חכמה כחמור הרחיים סובב סובב ואינו זז מקומו. ואתן
תמול על נבבר שנקל. ועל עשיר שנורש. והכם שנפל בין הפראים.
ואתן מי שצריך לתמול מכם שעובר עליו בין הכסיל. ואתן אל
השלמן הפנינים לפני המזיקים כי אינם יודעים לעשות בהם מאומה.
ואל האסרה לפני מי שאינו יודע מעלתה. כי החכמה יקרה מפנינים.
ומי שאינו נורש אותה רע מחזיר. ואתן החכם כשאינו מגשה
כחכמתו הוכחת נעקלת על הלבבות. כאשר יפול הנשם עלהאבנים.
ואתן כלמי שאין נכרן נוטן למשהו מבייש את נפשו. עלכן כשיצא
הדבר מן הלשון מבלי הלב לא יעבור האזן. ואתן כי אין האדם מבין
בטעות מלאתן עד שיודע המלבורי. ושאלת לחכם אם מה לזקן
שילמוד. ואתר אם כסיבלתו בנאו לן הלמוד מה לן. ואתן ארבעה

דברים. אין דברים אין אדם חשוב אחר כל כסף. שיקוים מתקיים לעתיד ולא כיי
אל אחיו. ושישון עניני מרכבתו. אפילו אם יש לו מאה עבדים. ושיכבד לכם
לקחת מאכלכם. ואחר מי שישב עם החברים יכובד. ומי שישב עם הכסילים
יהיה נבזה. ואחרון הזהרו מן הכסיל העובר. ומן החכם החוטא. ואחרון בקשת
החכמה כהיפוש המטמונים. לא ישרטנה זהב ופנינים.

שער היחוד.

לא ישלח

אחרון לחכם סגי לו מה הוא הבורא. אחר הדיבור בזה שלא ישיג אי אפשר.
והמלוקר בזה שלא השיגוהו המחשבה הטוב. ואחרון שחכם עבר שלאנשים
שהיו חולקים בדברים. אחר לכם לא השלם לכם עצה. אוי לו ולזה. אחר
לכם כי הנעצה היא ההסכמה.

שער הענוה.

אחר החכם קרן הגשמיות הענוה. וקרן הכסיל העזות. ובקב כל ענוה
שלום. ואחר החכם אני שומע הדבר הרע ולא אשיא עלי. ואחרון לו ולזה.
אחר לכם מפני שאני יודע שלא אשמע אחר כמוהו. ואחרון השוכבת לכסיל
היא השוכבת. ואחרון שלשה דברים מי שאינם בו. ולא יצא בו טעם.
האמונה והענוה שישיב כה אולה הכסיל. ויראה שהתענוג מן העבירות.
ודבר טוב שיקיים כה בני אדם. ואחרון שאדם אחר בא לפני הכם ואוי
לו מי רואה בני אדם על הדרך. שהם ומשי. יעצבו שלא אעשה אתם.
אוי לו מלהשמה כי לא הכל לעתיד כלעדיהם. ומם הם אינם יכולים לעמוד
כלעדיך. כי הם צריכים לך. ואתה צריך להם. אך היה ביניהם הרש שומע.
שור רואה. שוחק מדבר. ואחרון אין הדיבה טובה שהתענג מהמיק. אבל
הדיבה טובה שהסכל המיק. ושאל החכם מה הם המידות הטובות.

סבל המיגות הרעות. ואחרון כי אדם אחר ינקם אדם מכם. אחרון לו אחר
מלבלעין. הבינו החכם הן לרשון בן. אחר לו אינו חכם מי שחושה לרעה.
ואוי מי שרב סבלו ובראר שנותיו. המשנה חוסמין וירבו שקרין. ואחרון
אחרית כלקטטה הרטה. ואחרית כל שנוה שלום. ואחרון מי שיהיה ענוו
יהיה אלון. ומי שיהבוטן יוסיף חכמה. ואחר החכם אני מנשא את עצמי
שיהיה שום שון שוקל יותר מענווה. ואחרון מי שאינו חושל בכעסו אין
שכלו שלם. ואחרון השחקה מענה השוטה. טובה משנוחם. ואחרון מי
יבן מיבור מי שהשיב האילה בענוה. ובכשא אר יבן. ואחרון מי שאינו
חושל בכעסו. כלשון שלא יחשול כמולכם. ואחרון הענוה מרכבת הכסיל.
ואחרון מי שלא סבל דבר אחר ישמע דברים רבים. ואחרון שוף והנצות
לענוו. ואחרון החילה ריח הענוו שיעמדו אוקם בני אדם על הכסיל. ואחרון
שאדם אחר ויקח אדם חכם. אחר לו אל הבלין בחינוקים. ובנים לשלום
יקום. ואחרון מי ששמע דבר שאינו כרצונו ושחק עלין. יכסוך מתוך מה
שתאמר בו. ואם יעבה עלין ישמע. יותר מזה שתאמר בו. ואחר החכם
מצאתי הענוה שהיא שוה לי. מכל האנשים. ואחרון שאדם אחר היה
מחוק הכם. ודרך אחרון נר ביהן. אוי לו חכם אחרון כל מה שיש כליך
ושוב לך קונם שישתוך מקצר נכליו ובחנו בהם מה שתאמר. ואחרון
שאדם מיקר אדם חכם אחר לא הנחה ומאוה מזה שיעשה.
ומה שיעדו הבורא כך יותר. ואומרים בחשל הקם לך המיאך. ואומרים
נוחים בסבל ענר מה שהוא ערול מחנו. ואחרון מי שיבחר בטוב יבחר
לו הרע.

שער הבורחים

אשר האדם התחיל לגדל בפי מה שהוא האדם לבדו. ואחרי מחול לחי
שברע לך. וכן לחי שישבע אתך. ואחרי הנואה בשן שיעבר בבקשת
התחלה. ואחרי הנא. כמעיין וכקש התחילה עליו. כי כמורר השן. שני
שנתר. ואחרי מחול מה אודבך. ואל הרבלה עם שונאך. ואחרי אם הקיים
תנאי. ואם התחל הטיב. ואשר כי אלך אחר זה לדרוש עתר אסיריים
אשר אחר הדם ארוני. אלך אם אבחר הירשע לתעוא. בלא אחר הטיב
שאר. אשר הדבר לאלה הנבלים לא היה הדם שהטיב לדבר בפה ונתעב
אדמם. ואמר כי אלך אחר זה לדרוש ארם אחר. ואשר לא אחר יש הישבים
לפנו. ארוני אחר יטול לעשות מה שלא עשיתי. יחר מבטח מה ששמוש
ותעבר ואחרון.

שער המרגון

אחרי הארץ ובגלל. מהר הרבדנו. ואחרי הארון שאחריהם לטובה.
טוב יש האחיתר שאחריהם לעשה. ואשר מי שרבב שלהאחיתר איבן
בטוח יש האכשל. ואחרי יש הארון שיעבר לחבר. ומאחר שיכשל.

שער האמונה

אחרי לחדם לחה אין אבן רואין עליך סיף ראה. אשר חפני שלא נגיה נבר
ופקרתי ונאבד עלין. ואשר החדם אין נבר שאין לו ערר. אחרי לו ומבר
ערר הבטחון. אשר ערר האמונה. ואם ערר האמונה. אמר שלא הרא נבר.
ואשר לחדם מה ערר האמונה. אמר הבטחון באלהים. ורקר בחזיונות.
והמסר אלי. ואחרי הושמה השמחה והמטתה בעלן. והנאה ואבל.
בהרקטה. ואחרי אין נבר אדול יש האמונה. וקצר בני אדם טובים הפגעים.
יחר מקצרם. והרש והחלי. והפחד. ועד כי כל אלה הישעי האמונה.

ואמר החדם. בני אדם שאל מאלהים שיתן אחדם האמונה. כי האמונה ראש
המאה. וקשן מחזק השלה כי היא הגדולה שבמצוות. כקשה בשלם הזה
ובעולם הבא. וכי. כאמונה עושר. ובעבודה נעסק. ואחרי הטרח אין המצאתם
חריצות החזק. ולא מעבדם שנאר השונא. ואילו היה בורח אחר חדם מעדפו
כאשר הוא בורח מן המוות. היה שורפו הולך אחרי יחר מחזק ומתחר להשיגו
יחר. ואחר מי שאינו רוצה בפקידו הבורא אין לשמרם דבוארי.

שער הביטחון באלהים

אחרי לחדם מה הוא הביטחון. שהבטח באלהים בכל ענייניך והיבטח אליו.
ואחרי החדם שבבנו אדם והבטח מבטח. מי שהוא רוצה ברכיים נבואה
ובטרם. ואחרי ראוי לחדם שלא יחשוב מרפו מהאחר. ולא יראה לבשרת
הבורא. ואחר החדם יחי העלה בלא. ומה שיש מהם עליך יבואך. ואם
הרבה מחבן מה שיש מהם עליך לא הכל לחחזיק בחזקך. ומי שנאבד
מחה שלא הנעם. יבין אופן. ומי שהוא רוצה בחה שחבנו האלהים הבוח
רעים. ואחר אם הבקיר באלהים כל ענייניך. הביע אל מיב הטובה.

שער הדקדוק

אחרי שאדם אחר עאר בשער המלך יחיים רבים ולא הבע אליו. כבר
באדר ארבעה טוריים. האחר הבוקר. והקוחלה הביאוני אליך. השני
עם החסרון אין סכל על העיבוב. השלישי החזרה מבלי הועלה עתה
האיבים. הרביעי. אוחרי שעה מי אולאן מנה. ואחרי שאדם בא לפני
אדם אדול ואמר לו מאי אליך לשאול דבר. שאלתו תחילה יש הבורא.
אם הנשמה אשבה הלים ואמרך. ואם לא הנשמה אשבה הלים ואיניך לבה

שער הסבל

קבור. וזה לשלאור. השאלן.. אשר החכם סבל באחר. ואם יחר. ושאלן החכם לה עדר הסבל הנאה. אל הוא הסבל שאין שוה רבשתר"ל שום ארם. ואחר הסבל שני חינים סבל הצבור. והסבל בתה שאסר הבורא עליך. ואחרן הזיכרון שו חינים זכרון הסבל בשר הקבר. וטוב מחנם זכרון הבורא בתה שאסר עליך להיות מבדיל ביך ובינך. ואחר החכם אני ראיה עלאי שלא קיים לבל פעם סבל. ולבל טובה הוראה. ואחר הראה עלאה שלא שלא היה רעה חולה. ואחרן שהיה סב היה טוב ין הראה. ואחרן כפי הלבור היה הין. ואחרן כפי הגדולה הגיעה סיבות הנפלה. ואחרן הסבל טוב שבינעלים. והעטה טוב שבחבירים. ואחרן מי שאין מנצא האבל בסבל יארך ימים. ואחרן הסבל שלם. והמיות חרעה. ואחרן הסבל ששר. זה חריצות רש. ואחרן יש רעה בשהרמנה לרעה אחר בהיה ין הטובות. ואחרן לחיישיש לא יכולה טוב ין הסבל. ואחרן אי זה מבני אדם יחר סובלן. אחר מי שחשיב ראוה. ואחרן כמי שיבביר הסבל בשר צורכו יביע אל הפלו חרוס לבבו. ואחרן הסבל חפשי אפלן אם יביע לבעלין הנאם. ואחרן מי ששם הסבל רבלחיה יביעהן הסבל אל חעצו. ואחרן הסבל מה. ומעביר מבעלי הנאם. ואחרן אין דבר שחאסר ין הדעה כמה הסבל. ואחרן אי זה אדם נבבר אצל הבורא אחרן מי שיודע עלהטובה. ויסבל בשר הדעה. שער ההסתפקות

אשר החכם מי שחבקש יחר מצרכן טורך נפשו מהעלהם. ונאחר כי אלן אחר אחר לחכם אלן הייר שואל מחנם היים הספיקים לך בל יחיך. אל לן ולחה אשאל מחך. ואני עשיר מחך. אל לה המלך ומיאך אחה עשיר.

אחר לן מפני שאני הסתפק בחעט אשר לי. יחר מחה שאחה הסתפק ברב אשר לך. ואחר מי שרוי לן בחה שנאר לן הבורא. הוא עשיר הבל בני ארם. ואחר הסתפק בחה שחלן לך הבורא. ואל הביט אלהה שיש לחולך. ואחר אל הראות מה שלא נתן לך. כי מי ששחת כחלן. שבנו. ואחר מי שרצה יין השלם כרי סתן. ויהיה החעט שבו הספיק לו. ואחר מי שיבקר כחעט יין הטוף. יקבל מחנם הבורא החעט מחעשין. ואחר ההסתפקות טוב המשבל. ואחר השחר הגדול עקיבר החחרה. ואחרן ראוי לחכם שלא יבקש מן השלם יחר מן הסיפוק שיעביר בו הצוק ומנקם מעצמו. כי המחון ושאר הון השלם בא מאחרה. ומולך אחרה. ואחר ההסתפקות שחוגעת בעלה מן הקיומה. טוב מן המחון המבוא אל הבטון. ואחרן ששחר הנפש. גדול מחשחר המחון. ואחרן ההסתפקות והזרזיר שלא יגדל בעיניך הרב שלמולך. ולא יחעט בעיניך הרב שלך. ואל חשקול בעי שלחשלה מחך בך. ואחר כשיחמנט בעיניך מה שאחה בו. זכור הבר שבעיניים ששבון עלך ויהיה ריי לך בשלה. כי אין מחנה המחוה כשיחבקך. ואחר פרי ההסתפקות המנוחה. ופרי השלמה האמה. ואחר הנאם הנפש כרי הספק. ואם לא הבקש מחך יחר מספקה. ואחר שנעם לא יחבקן לשלם ההסתפקות והמחשר. שער הרצון

אשר החכם הראוה מחה שיש בדרי ארם. הפחר לארם. כי הבצע הואהרש הנעלה. והיאוש חופשי. והקנה אחה. ואחר הבקשה מן הנבראים. מסתן באחור המאחן. שער הבושה

אשר החכם הקבר בחרי הבושה. כי הבושה מחוא עלפני הבריה

ואתן מי שיעורתן הכשר. ועיל ועלא אמר. ואתן הכשר והאוהב
יב נעימות. כשהמלך האחר. המלך מבינה. שער הזהירות
אחר החכם מי שנקבר בדרך יטיבו מי סיפורו. ומי שרמס בזהירות לא
יד יחסר ספנו. ומי שלא נשבר יהיה נגלה. שער הסלסול
אחר החכם. גדול שביחיסיס השם הטוב. ואין חוקם בפני האור. בעניינים
טו הנעימים. ואחר מי מיקר הנפש שיחוס הארם על אבן. ושיקוה הארם ויבטח
באלהים. היא האמונה הראשונה. שער עזבת התאוה
אחר החכם אל ישלוט עיניני הארם עבר שהיסרו נפשו מחשקה והאוהב. ואחר
נעשה השכל הוא הכרר הנכרים והאוהב מראוך. ואחר מי שיגאשך אחר שם
שכלו. ישרהו ויורהו. ומי שנטה אחר האוהב. הרעיהו והאבריהו. ואחר אשרי
מי שבנה הראוה ניה לנישך שאינו נאצא ולא נראה. כי לא הניח ארם רבר
לבבו הטוא ובהרש. ואחר אין מאיצא אל מה ש יש אל הבוא אלא בעסוה.
ואחר מי. שירא אלהים הטיב אחריתם. ואחר מי שידע כי אלהים ראהו
ושומעו ומגנהו אם אין מעשיהם הרעים. הוא ירא אר. רכון ומשיב נפשו
מן הראוה. ואחר מי שנטה אל הראור. ישקבוהו הרשור. ואחר הנכל מנפשך
הנכל נפשך מעשך. ואחר מה הרהסבור. בני הארם אומה על נטור. ראוהו כו.
ואחר כבר עבע באילהים מי שבבה הראוה על שכלו. ואחר מי שאינו מושל
בנפשו להשיבה מן הראוה שאינו נטוה מרע אחריתה. אינו יכול לישול באחרים.
ואחר כשהעלה עליכם רבר ולא הנצא עם מי שהנוקם בו מאי שהבטח בו
ובשבחם. סור מן הקרוב אל האוהך בו. כי הראוה אויבר. השכל. ואחר לבו.
שלשה הין נקנים עיניני בני ארם. אין שאיק נשמע. וראוה שאינה נאנגר

ואחור הארם בנפשו. ואחר אבינו. השכל כן היצר והראוה. ואתן אין עיצה
עם בקלור. ולא הסכמה עם האלקים. ולא הנחמה עם הרשלים. ואחרן
מי. ששמע להאוהם הסיפך. ומי שהרהה אוהב אבר. ואתן אם לא האורך
האוהך בבאר אליה שיש בו הסיוך ובירשונך. ואתן מי ששמע אל האוהם.
כפר ביצבון. ובלילונו. ורבה הרשים. ונכפל שונשו. ואחר הראוה שוקפור
השוחן. ואחר הנעיצה ישיבה. והראוה עבה. ועלכן מצאה. הראוה את
הנעיצה. ושאלן אחר מן הנכרים מי מן מלהאה. ומר עוכה. אחר מלאחר הראוה.

שער החסר

אחרן הנכרים מהו חוכר. השקם שהגיע לן חסר. והחסר משלן נאקן. ומה חוכר
הקרוב שהקריבהו נשיהיקן. והרם לן כשיחנע מרחק. ואחר עשה חסר עם
מי שראוי לן. ועם מי שאינו ראוי לן. כי אם יהיה ראוי. לן השיחהו כמקומו.
ואם לא יהיה ראוי לן. הביה אהב ראוי לן. כי הבוא עלך לעשור. הטוב והחסר.

שער ההכרה

אחרן הנכרים אין הנעקן מי שהחכם לעיניו. לאחר שנכשל בו. אך מי
שיכיההו והחכם בו שלא יכשל. ואתן ראש השכל ההכרה. כן הגוה
והנאנע. והכה והנחמה. כאה שאינו ביכולה. ואתן הנעקן מרבהנכרים
ומאינו אלהבלו. האעשה. ואתן הלאיה על נער הארם בחירה. ולא
נבחרה מאחר. הארם. עד שנגאה נעקן. ואתן ראוי לחשבל שיהיה
מכיר אר. אחר. לשונו. והתעסק בשניהן. ואתן כחב הארם
מורה על שכלו. ושלחן מורה על עצה. ואתן כשיסוכר לך על ערקת
אם היאך נעקן. ואתן מצטן נער. הארם כאן כחבון. ובילוה בבחיבה.

ואתן דער־ארס נראיר־בעסער · ווערט מקלל שלאגס פיטקין ··

שער המוסר

אמר החכם היכן מי שהרצה · וקנה המוסר · כי אין טוב בשורש וכל מוסר ··
ואל אין אוהב להכבדך · ולא מאוה לעבר · ולא מטהר לחתן · ולא סילגל
לגילו · ולא חברה לבעסן · ואל מי שקבו המגיע מבני ארם · אל המורגן
ואחז בדרך הקצרה · ואל מי בעסיזוגר־מוסר · ובר־פוכו־היטיס הובהתי ·
ובמיזור־מאי שריבירע שיר יניעה · ואל הנשרע לא יבקר מי שהוא כבר
עלין · ולא יספר באמר מי שאים מאמין אלין · ואל הרעיך כשהוא מבקר
מי שאים כבר עלין אים שוה לבקרו · והשוטה איננו מרגיש בבזיון ··
ואל הניסיונו־אין לה הבלגר · והנעים מסיק כהם ר ער · ואל מי
שאים שומע ברך סלק מעלין טוט אמריך · ואל מי שיפסק עלין נמיך
אל הספר שרע כי אין לך מוסר · ואל מי שיראה ליסר אר־נפשן אלאשים
מי שאים שומע לך · ואל מי שאים מקבל מוסר · אבן וגעבר · ואל
המסר מעביר מהרשיך השכחה · ויוסף השועה שכרור כמו שהיוסף
מוסף על כל בעלעניים ואר־ויוסף לשולך שיולן · ואל לא ישבר
משלא בחקוק שראיר שאקוס מאיר לאולב · ואל הזהר מראש המשבור
כי הוא מושב נסיעה · ואל המוסר מסיר שכלר־השכל · והסבל משיג
המשכל · ואתן ראי לארס שיהיה כוחו בארבעה · ויברר מארבעה ··
שיבר כטוב נבריס · ושיאזין בטוב בשיבדן שיר · ושיסביר פנים
לגי שיפגע · ושילמד לשון לספר בטוב · ושיבדר מארבעה · מדבר
עם הכסיל · ומתלקח עם העיקש · ומתלץ לשון לבכל · ומתבר המשמי

ואתן אל האכל מאכלך לגי שאיר מהאוכן · רוצה לאכר אל הספר נבני
נביך לגי שאיר פונה אליהם · ואל מי שיבבה שוקן · ומעע לוואו · ואל
מהפ יגיה המוסר הרע מיפקן · אלן כשיבה המוסר ויהסר השכל · ואין
מאסיס שיוסף ובר הארס על שכלו · ואל עוב לי לסבול שוטה מאני
שוטה · רוצה לאחר שוטה שוקב להראו־עצמן שהוא רשרע · ואתן מבני
אל הבדוש החכיריס מבני אמיה · ולא השלם הבא מבני מעשה טוב · ולא
מהבר־עשיס מבני מוסר · ולא הועלבן בהזקר־קולבך · ואל מי ששוקל
הדבריס בן הסבריס · ואל מי שמעע מן המדבריס · שבח עצם המשכל ·
ואל בטח באנשי השכל והנדיבור · ומאן עליהם · וההבר למשכל שאים
נדיב · והשיר מאים והזעיל כשכלו · והבר לנדיב שאים משכיל והועיל ··
בנדיבור ·· והועיל בשכלו · וכמה מן הכילי השוטה ·

שער ההבחנה

אמר החכם הנטאה הטובה · טובה שבמידות · מעבה בעליה
אל המעלות הרמות · והמעשים הטובים · ואתן כי אריס שטולים כהב
אל אלכסנדרוס משולל כעס בהטבתך לה הגיע אל האהבה מהם · כי
משלך בהם בהטבתך יוהר מהאיר מדה שהיה בחכרחיך · כי איך
הקנין קנין האוהר · אין קנין הלבבות · ובעוד אשר יקנה הלבבות
בהטבתך נוטות האוהבות שהם · ודע כי העם כשיוכלו לעשר · עשו
השבלשלא יתרן · הבלל מאשר עשו · ואל כשהגיע בני ארם ··
הגיע נדיבי העם בחה · ובכבוד · והגבלים בהכנעה · כי הנדיב בשהבנדיבן
הקנן · ואין הקנה לגבלים כי אם בהכנעה והבזיון ·····

שער הרבירים

אחר החכם כשיגיע שרחביר בצד ובאשתה תחול לעזות. ואחר החבר
הרע הבקש הרבאתה. ואינגע הקבל אחרי. ושאל ארם לחכם הודיע על
מי שאשתעתן. אחר יאמר אביזה שלא הרגא. ואחר כלזבר הוא כלום
ואבר שוטה אינגה כלום. אחר אי זמן אוכך. מי שהלך שרך באשתה
וישק אוכך לטוב. וכא ועתר מצר שכלך. ולא מצר האוכך. ואחרו כי
ארם אחר לזה אר־אובבו. ואחר לו אני כנשוכך יחר איך. ובבעל לך יחר
מעבנך. ואחר לחבירי עלי שלשה דבריס שאשיס שני עלין בשהן בית
ושאחיב לו כאשבר בשהוא יושב. ושאעק אלין בשהוא מספר. ואחרן
המסיר־אחי הדרוך. והעלין אחור השרוקה. ואחר החכם לבנו בני אל
הלוך חבר קרוש כחבר מרש בשר שלבן ישר עלך. ואל יחעט בעיך
שונא אחר. ואל יהו בעינך אלא אוהבים. והנה מצאתי כלקניהשלם
ואבאנו אוהבים. אלן מכחלן בחוסר. ולא חשוק כחבירים. על כן
הנה הרעזירים ועם כיקך המסר. ואחר ארם רבלי חבירים כארם
שיש לו שדא כלי ־ ־ ־ ־. ואחר כשיגיע חור־ לאחר מחבירי. נופל
נהם מרהתי. ואחר החבר הנאמן אשר לא יפרה אוכך. ויקים עמדן
כרי לבוניך. ואם יראה שחוסיס אוכך ישרת להגילך. ואחרו לחכם
מי האהב יחר אחר אן חביק. אחר אני אוהב־ אחי ער שיהיה חברי.
ואחר שלשה־ שיחיק בן אברהם אבי. שהשאלהן לשלן כשרפ־ינגן.
ורחיב לו כמשבר. והקראהן כחבב אחר מן הכינים: ואחר שלשה
מן האלהי שחבה בני ארם בחר שאהה עושה כחקן. שהראה

בבני ארם מה שנעלם מחך מעצמך. ושהשאל בחה שאין צריך לך.
ואחר החבירים שלא כיחרי. אחם בחקן שלא הרבל לעחרן בלעדן. ואחם
בדרואה אשר הבעטך אלין לעיבים. ואחם בחרה אשרלא הבעטך אלין לעלה.
ואחר החכם לבן. כשיעלה בליבך להחבר לבני ארם. הבחבר לחי שאם
הבחבר שלן יפאך. ואם הבבריהן יהליך. ואם הבעטך אל עזחיך יעזבך.
ואם הראיר יצרבך. ואם הבעשו יסבלך. לא יבואך מחמן פעם. ולא יחיל
לך בדבכן. ואחר החבירים שלשה. חבר שיעזק בנפשן ובחמונן. וזהו
הגאין כאהבתם. ואבר שיקח מחך צרכן ויחיך לבואה חועבה אלהתשבהן
בחלן. ואבר שחבחם הסבר־ פנים ואבחם בהנר־ שלם. ובצונן מחך רבי
ובצוך מחמן מועבר אל הבטח כאהבים. ואחר חבבר־ הביב הציאה
ארלה. ואבבר־ הבבל מרעה. ואלהן חבחם שלאדם שבלן. ואוביבן שיבלחם...
ואחר חבבר־ שוטה סבנה. ושנאחם שוחה. ואחרן הסבר־ הפנים החזיק
האהבה. וזענם פנים הענה לבושקבול. שער שאלה העיצה כא
אחר החכם הטובה שבבבחר־ צריכה לשיבע. ובכשירה שבבשים צריכה
לבעל. והדשרן שבאשים צריך לשאל שיבה. שער הפרשה החבר כב
אחר החכם. אם יהיה אוכך חביק. הבוש עלין ביכך לבבים. אם ישאל
לך בבר רווחר־ ואם לא ישאל לך אמר לו בבני אחר או שנים שישאל
הבבריס. ואם לא ישאל לך. השוב אוכם אבר בחור־ ואחר החכם אין
הבוחר־ בני ארם מועילה לאיש בשאין לו חוכח השכל. ואחר הבוש
קוסם הגאל... שער בחירת החברים כג

אחר החכם אל הבחר לחבר אלא מי שיביר עך בצלן. ומי שאין חביר

ושהחזיק
שבעבר כי
שלא יועיל
לך. ואל

ערך שבעים. אין טוב בהבורים. ואמר מי שרוחן יקיה ורשע נאה
חכמים טובה. ואהבת חברים הקרובה: ואמר החברה הטובה מעלה־אין הרעות:

כד שער תוכחת האהבה

אמר החכם לא הוכחה אשלם אחר שלא מצאתן מחפש על חומי. ואמר
החכם אני אוהב מי שיוריעני חומי ביני לביני כלבר. ואמר חבר
שיגיד לך אותך כיון לביני בבל שר שיפגיעך. טוב לך מחבר שיוכיח כבל
שר שיפגיעך ויגיד אמת:

כה שער האהבה

אמר החכם מי שאסף אל אהבתו השלמה כך העצה הטובה לך. אסוף
אל אהבתך. וזכה בו שהרחיב עצתך לשתעה לו. ואמרו כשיוכיחו מהו
השרשים הטובים בלבבות יראו הסעיפים שלהלשונות ולא יראה לך אהבה ישרה
אלא מלבשלה. ושאלו החכם מה היא האהבה ואמר עבות הלבבות והתחברם
והתחברם. ואמר אין עקב האחוז שר לשני אוהבים. ואין נוחב העולם
מכל שני שונאים. ואמר כשתרצה לדעת מי אוהבך ומי ישנאך. ראה
מה ישלם בליבך. ואמר מי שהשלך טרחו שלך. ומנע מתך טובו. אל
האמין באהבתם. ואמרו לחכם מבני אדם מי האהב יותר. אמר מי שרבן
טובותי אצלו. ואמר שאדם אחר אבר אהוהבו. ואמר הלבבות והשונות
רוצות בו. אינם לפנות כי אם אהבתו. ולא מדברות כי אם בשבחו: ואמר
כשהאהב אהבתיך אל תחנף לו. ואל תשאל עליו. כי שמא המצא אויב
שיוסיף לך מה שאין בו. ויפריד ביניך ובינו. ואמר הנדבר לאוהבו בנושיו
ובמאוניך ובמודעיך בטוחך ובדבר הטוב. ולהיות העם בהסתרה פנים
והיו־רשלום ושונאך כנגדך. וחוס על המתך וזכור עלהכל. ואמר היזהר

היזהר מני שאהבתם כמי ערכו. כי עם השלמה הצוך הרשלם אהבתם. ואחר
אל הרשיאך אהבה המלך. כשהשר אוהב לך. וכשאהבה בטוח באוהבה השר
אל הרוא מהמלך. ואמר לא אהבנו אדם שלא היהה בו אהבתי אמת כלומר
ולא שנאתי אדם שלא הפלגתי בעדן שיוכרחו הבורא. ולא מאמין אותי אדם
שלא סור ומלגיע. ולא שלחתי ידי בדבר שאינו הון. ולא מאמתי משלם הון
בדבר. ואמרתי בן אחרון לאי. אפילו אם הייתי כל מעוני וכמי. ואמר בכל
דבר. הסכל הוא טוב. אלא על האוהב. שער קבול התנצלות

כו

אמר החכם כשתבאה אמתלה ההתנצלות. יסור הריחוק. ואמרו אין טוב לבטוח
על מי שתבקש המחילה. ולא לשוב עוד על מי שהתנצל. ואמר מי שאינו
נשא שון. ואינו מקבל התנצלות אל תבקש חברות. ואמרו כשיתנצל לך אוהבך
מקצת באמת לא אז בהוראה. אל תבטוח עליו ותחול לו כי המחילה מעבירה
הנניב. ואמרו כי אדם אחר התנצל לאוהבו. ואמר לראוהבו כבר הגיעך הבורא
אל ההתנצלות. וענה אוהבך לאמרו. ולא הגיעך לשוב עליו רע באבותיו
אוהבך. ואמר איש אחר לאוהבו לא יהעבר עמי שון. אלא עדי התנצלתיך
אמר שהאחר כבר לי. ונשוי ספק כמי שהביה לי יד אצלך. ואמר העצל השבני
אדם. שהתעצל מקנות אוהבים. ויחר עצלתנו מי שצאו לדרן ואבדם. ואמר
החכם קבל התנצלות מישיבא להתנצל לפניך אם אמת אם שקר. כי מי
שתרצה אוהבך בעלי חוקיך. ומי שמאוה אוהבך בסתר מבבדך.

כז שער ישיבת החברה

אמר החכם היזהר מני שלא המלך מתן שובה. ואמר ישיבת חברה רעה
מקנה הלבות הרעות. ואמר כמה יבחן השכל אל נעשן. אחר שיסכל

אחר האשה רעה · ואמר האשה רעה כיון הזאב שהוא מחלק שערו ואינו
מחלק שבעו · ואמר הרע שבבחורים שנואה ארס האשה והיא חבורה ואם
יקבר משכבר עם הכסיל כי כאשה בעונים הפסיד הכסיל את הענין · ואמר
בשרשב שב עם עם הבריבים · כי אין כבודו שלארס וקלונו אלא כישובו ·
ואמר מי שהכנים עצמו בדבר רע ישאבהו החשך · ואמר מי שהביא עצמו
לתי השר אל יאשים מי שחושב עליו רע · ואמר שב עם החכמים והאין
אל תיוהה · ואל סודו מלבך · ואמרו מה הוא לאדם אמר שכל
שמיה בו · ואם לא היה בשכל מאין שיהבדר · ואם לא יהיה הנאמן אשה
שהבסה עלו מאין · ואם לא היה האשה · שהקה שהבסה עלו מודין ·
ואם לא היה השקה הקבר טוב לו · ואמר איבשה הריים מאבריס
מר · הארס הנאה · והשיקשר · והנעלות · והתיות · ·

שער ברכת האוהבים

אמרו הכסים האוהב הנאמן · מי שהרבה אלך נאמנו בשר צרכך ·
ונענשו בשר צרכך · ואמרו כשהרצה להתבר עם ארס הבעיסה · ואם
יוה לך האיר בשר בעמו · הבחבר לו · ואם לא עזוב אותו · ואל הבטח
בדורות · מי שהרע לו עד שהבעיב מאין · כי הסוכל הוא המרה · והתרב
הוא הבוכר · שער הסתרת הסוד ·
אמר הכם כל דבר שהסבר אותו נשואך · אל הגלהו לאוהבך · ואמר
איש אחד אילה סוד · ואיולם הבינו · אמר לו כן · עכל שהבין · ושאלו
הכם היאך הסתר הסוד אשר אבדר הטיר · ואסבר ההבה · ושאלו
הכם היאך הסתר הסוד · אמר שמר לבי קבר · ואמר הכם לאילה

עלי סוד ארס הגלה שהפקדתי והאשמתני · אבל האשמתי את עצמי מפני
שהיה לבי יותר צר להכלו בשר שהפקדתי לו · ואמרו מי שלבו צר לשומר
רחב · ואמר פוקח אסיר · אסיר אם הגלהו הבה אסיר · ואמר סוד מה
שיהיה בו השנים · וסוד השלושה איננו נסתר · שער הצדק והאמונה
אמר הכם מי שבחר בצדק בחשוב · יכבדו לו בני אדם עלו כרחם · ואמר מי
שבחר בצדק לבו · יהיה לו לשון חזק · ואמרו האיתנה בעלות הבריבות ·
ואמרו נר הבריב · האבה מהה · ובר הכלי · האיחוד והעלה · ואמרו
כשהבנא מן החבה אליו לא קונים מן · וכאשר האמר מן סבלו וקיים מה
שאמרו · כי לא אחר מן נבר מעוה מאר · שער הענינות
שאלו הכם מה היא הענינות · אמר שהבייש אדם מעצמו · ושאלו אותו מה
הענינות · אמר שיחום ארם עלהרחם ויחון מעצמו · ויעשה מה שהוא חייב
בו · ואמרו לחכם מה הענינות · אמר הענוה והחבה · ושאלו אותו מה
הענינות והבריות · אמר השוה · עם שחיות הרוה · והנהגה הטובה · והסדר
בחיים · וסבל הבעלים · ואמרו לו מה הענינות · אמר שלא ראשה בסבר
מה שהבייש מאין כלו · ואמרו מה הענינות · אמר הרחק מן הבריות
כיאין ענינות לארם · אם לא יהיו בארץ לבנים והענינות לארם בקרן
מעוה · ואמרו אין רוה אלא בענינות · והענינות עיקר הבנינים ·
ואמרו אינו יכול לסבול מידה הענינות · אלא מי שיחון גיבה · ואמר
הבלה הענינות הקבלה פני האוהב · השייה לבאוה לו אהבה ·
השלשה לנשות לו חבקון · הרבינות להשרה שבן בארון · ·

שער השתקה

אמר החכם כשאני מדבר דבר מהרהר. וכשאני מדבר לא אתרשל.
ואמר כשאני מדבר דבר הוא משל כי. וכשאני מדבר בו. אני לושל
בו. ואמר אני עלהשמר מן שלא אחטא. ומדבר לשיב מה שאחטא. ואי
מה לי לדבר דבר. שאם יסופר עלי. יחיקני. ואם לא יסופר לא יזיקני.
ואמר יש דבר שמסיר טובה. ואמר עצלה השתיקה טוב מעצלה הדיבור.
ואמר אם הרהרת על השתיקה פעם אחת. הרהרת על הדיבור פעמים
רבות. ואמר הטוב שבטבודה השתיקה ואיחול. ואמרן השתיקה לאדם
טובה מהדיבור בלא ערך. ואמרן כרוב השתיקה יביא הישועה. ואמרן
אגור לשונך. כאשר באצר מעמנך. ואמרן כשתחסר המוסר הדבר
השתקה. ואמרן חרף האדם שמן הרבה לשונו. ואמרן אור האדם כין
לחיין. ואמרן עריפת הדיבור של השכל פיהו. ושיפרי השכל על
הדבר נגור. והטוב שיפה האחד מרבאחד. ואמרן מי שדברין יותר
משכלו. יהין נדרין עליו. ומי ששכלו יותר מדברין. יהין דברין לו. ואמר
שאחד מן השבע נבונים בעולם. שיבה. והארץ לשהות. אמרן לדברין קראוך
מהבי. השבר. אמר לבם אחי הלך האדם מאמנו לנפשו. ומלמן בלשונו לנלבן.
ואמרן שהכם אחד היה מאוץ לשהוק. ובשביל הדבר. היה מדבר כרעלה
אמרן לו יום אחד משמשנו כמסוך הוכן הדברים. והעלבם והיזקם. אמר
לבם הדברים מרבה פעם. ומעם דברים שהקה העלבם. ונראה מאמרבם
ודרוש שבעם הקלה. ומעם דברים לא הקוה העלבם. ולא הרא מהיזקם אבל
העלבם הקל משאם משל עוקר ולשון. ומעם דברים לא הקוה העלבם ומאמ
מאחריהם. נקמן הנקל. ומעם דברים הקוה העלבם והיה בעות מאחריהם.

ואלה הדברים שאבה הייב לדבר בהם. ובה בטל שלשה וכנגד הדברים. ואמר
החכם כשתדבר המעט דברך. כי כפי אשר ומעטן דברי האדם. ומעטן מעשיהם.
ואמר כשתדבר הבט סביבותיך קודם שתדבר. ואמרן ומאר האדם בבשלן לשונו.
ולא ומות האדם בבשלן רגלו. כי כשלן רגלו יקום מעט. וכשלן לשונו.
יסיר אדם ואשן. שער יתרון מעלת הדברים הנכונים. לד
על השתיקה. אמר החכם דבר האמת טוב מהשתיקה מעט. ואמרן
כי המשים עצם לפני אחר הדיבור. ואמר המלך הגדול לא כי מי שמשיב לדבר
יוכל לשתוק ולהטיב. ואמר לא יתלאנו לבן לדבר אלא מופלא מן הנלים. ואמר
יש אמלה שתשיבה נעלמה. שער הבדלך. לה
אמר החכם מי שהמלך הנבון הצר שלמן ארצו. ואמרן יראו הלים כפי שיאמר
לן המלך לשומע לן. והבטחו עם בני אדם בטובה. ואמר המלך והתורה
שני אחים. לא יעמד מאחד הבלתי השני. ואמר אל דבור בעיר שאין בה מלך
נוכח. ושופט ערך. ורופא חכם. ושוק נקיא ובר נבר. ואמר נמשל
המלך אל האש. אם הרחק מאדם הקטרך לן. ואם הקרב לן השרפך. ואמר
באשר ויהי המלך יריבך המשל דברך כי אם מנצח. ואמר הדע שבמלכים
אשר לא יוצאו מאדם. והדע שבחבירים הדעות. והדע שבאלבים אשר
לא יראונו הנם. והדע שבארצות אשר בה שובבים לא בטוחה. ואמר ערך
המלך מעיל לבם הארץ. ובר ומשובע הקרן. ואמר חברו המלך אמנם ש
שיש בכוד ויקר. ולזה לבו בגבוה שיש לן כל פני טוב. ולמיעוט דעת
הנעלה אלן קשה. והמעיה בו יוהר רשה. ואמר כשתחסכו אדם. נקשן אל
המלך. וכאשר יחסכו המלך אל מי נקשן. שער אהבת האבטח לה

אמר החכם ובזמרת החכמים באצו האדם. ואחרי האדם באצו השכל. ואמר
קיום כל הדברים. ובשכל סדם. ואמתת כי אלף אחד רוצה לבוז אדם אחד שהיה
חולק עליו בשכל. וכאשר רצה לבזות אותו ראה אדם אשר שהיה בוזה אותו
לא ולבה הבטו. אמרה לו ואיך לא אבטח ומאמין אותך על לא חמס שהיה הכפר
אמר לו ואיך היה רוצה שהמאמין אותו על חמס שהיה בכסף. שער השוחד
אמר החכם יש שרבים החכמה. בזה כאמרו. והאיולר הבסה כעושר. הר
עושר האדם מבטח חזקו ומצמצמן בכזבו. ושכל הרש נבזה. והבאתו נחשבת
לאיולת. שער התפארת הכסילים בכמון וגנותם
בחכמה. והרבאתר החכמים בחמה. ובאוסר. ובגרם האדם. והסיבות.
ואמרו כי אדם אחד עבר על חכם. והיה לובש בגדי המדות. ומחכם היה לבש
בגדים בלים. אמר לחכם אחד הוא אשר חיברו המדות. וקבעו הנמוסות.
והרבה להאות מאתר. אמר לו החכם אין עולה האדם בבגדים המדות.
אלא הדרישות הזאת. שער המדות המדות ומדות.....
אמרו חכמים המדות המדות עשר דבר אחד. ואחד בני אדם. ודבר לשון.
ומעמל. ומעוב. ומאמנות. ומכנעה לעשק. ומכנעה לחבר. ובכוך האוריים.
וראש כולם הבשר. ואמר החכם לחכם כאמרו. אחוך המדות המדות.
לעולם הזה ולעולם הבא. מאול וזה לעשות הטוב והרחק מן הכסילים.
ואמרו המדות המדות שלש עשרה. היראה. והבטון. והסבלנות.
והסכל. והתנאה. והבושה. והגבורה. והקנאה. והקנעה.
ודבר מאד. והנאמנות. והסבר פנים. ומעמן עוך המדות המדות. שכנ.
הענוה. וכבוד הקרובים. ושמרה מאמר על עצמו. ושיחת הדין מעצמו.

השתנות מקלקל הדעת. ודע כי מדות הנמיכים אהבת בני אדם. והרעלה מאוויהם.
ושיבת הנעורה לחוטא. והחולה לחיות. והסבר פני לבל. וכבוד האוהבים.
ואל הרפש שלא שנאים בני אדם. ואל הקלון שלא הדברים. והשבל בתר שנאיהם
ודוקן ישמון. שער מצות החכם לבנו. אמר החכם בני אל מג
הקבל השדה שלא אנשי שיקר. ואל הבמה לדבר הקשה. ואל ההלוך עם אדם כשמן.
כי אהבה מצטר אחרו. ואל הקבצו באושכך שני אנשים חולקים לנצות. ואל השמחת
בנפול אויבך. כי לא הדע אה יבואר. ואל הראה היטלה בעת הגבורה. כי איבך
ירע איך יחזור האדם שלך. ואל הלבש אולתך כי איבך אושל בדברי פיך. וקבל
מעבר בני אדם בדמות בנבונה כפי כולתך. ואל הקן אהבתך לאחוך בפעם אחת.
ושים האדם בתוך לשונך. והבל כל מדי חיך. והיה לעולם כן חורין. ואמר החכם
לבנו. בני נעבי ראשי האדמה יראה אלים. ושאר מצוותיו. בני נע בה אלים. שער
השפלים לבעבים. והבוהים לשפלים. אל כן השפל עצמך. כדי שיגשאך הטוב.
בני אל תאמר מהבשוכה. כי המדר יבוא פראוס. בני הרבה מהאוכים. ואל תבן
לבן לעשות מי שהרעלך. בני אל תיטר אשרך כוסי אשר אולתך. כיהחשק
מהבנה השכל. וכבר הבנה מי שהיה חכם מאתך. בני משוב נפשך אם הביא עשיר
הפני שאהבה נפרד מן העשר. בני אל בשאוך בפני האלך בשהוא כועס. ולא
בפני נהדר בשהוא שוטה. אל תאר דבר עד שתדענך מה מי שיישר אותך. בני
ירא מעשו בני בארם. ומאד מטוביהם. בני שים קנינך בשלם. אשה טובה ומדר
טוב. הבות אל האשה בבואך. ואל תחבר כאהבך. בני אין עשר כבריאות. ולא
נעימות כלב טוב. ומאדר מי שקפץ ידו מן הדלים ישליט האדון האלבים.
ומאדר הנדיבות הראשה הנבונה עם קבל ההבלאות. ומאדר הענייניים שלשה.

שנין שטורא נאר־הרבה בו. ושנין שרשרא נאר־סוד מאד. ושנין שסבה בו יהבה כוא מלאים. ואחר אל הדבו לדבר אבלי־יכר מלים. כן יקשה לבבכם כי מלב הקשה רחוק מאלים. ואל הבינו בחוקי. כי אדם אחב שאהב אדוניו והשכיל מי הטאיבם. ואחרי מי שנקה אשלשה לא יחסר אשלשה. מי שנקה אדוב בראורך יגיע לאיקי. ומי שנקה מן הטביחה יגיע אל הכבוד. ומי שנקה מן הכלה. יגיע אל הגדולה. ואחרי מידוי האדם מקראי לבבו וכפי עצה האדם ושכל הגיעה מידוייו. ״״ ואחרי כפרה הטוכה נבלה. וחברה הכסילים אולה. ואחרי לא נוקש אדם שכבר עבר עצמו. ולא הבחרנו מי שעצם עינו. ואחרי מי שהוא חושב טוב של כל בני אדם אינו חבן מעין מקש. ואחרי לא השלם ההבאה לאדם עד שיהיה חוקם בשלשה ואוחר בשלשה. בי אשלשה. סאיר אל שלשה. השלשה הראשונה. השכלוהשאה. והדבר. והאחרון. החלם והמדוה. ועיבר המוניבה. ואשלשה שיהיה בן יאמם. בחארה והחשק והבאב. כמו שיחאוד אדב. ומי שחשק הבנה. ומי שבאב לאיושל בבאבו. ויחשב כאחר. ואשלשה שיסאיר עליהם. ארבור אפים. והשבקה. ומסכל. ואחר החכם מי שיודע לחבוא עצמו מארבעה. נוכל מארבעה. המדוה. והעקשות. והאוה. והעצלה. כי מפני המדוה. הרבה. ומן העקשה. הבאור. ומפני האוה. השנאה. ומפני העצלה. הבשלון. ואחרי מי שהרחק לא יגיע אל הדבואה. ואחר מי שחקן אל סרם. יהקן הבוא אליו. ומי שיחקן עצמו אחריהם. יהקן הבוא עצמו שלהם ואחריהם. ומי שיחקן מה שבינו ובין הבוא. יהקן הבוא מה שיש בינו ובין בני אדם. ואחר החכם שלשה דברים אין מלאשים עצמם כאדור. המסר הטוב. והגיבור בעלחמה. והאוהב בעת הצוקה. ואחר שלא אלך אחר שהרב אחר משרם. ומצא בחארהן סעב. אסקגיה אחר הדיבור שקר. נאם הבדר כטב בעת הבטחון כבלבם אנשי האמונה עצלה. נאם הלקר אוהב לבני אדם הבטחה בעלה שעצן. אחר החכם אין רשע

בל חברה הבזבן. הוא רע מאין. ואלשע אינם שם על לבן מה שיחבר. ומיכא הוא פוקר לדבר. ואחר מי ששמיר מן הכזב. ומשל בלשונו ומחשב תמיד. ואחר כאשר ישבחוך בני אדם בה שאין לאל ולהשמה. ואחר מי ששמרתך מן הבטאים. נועל מן הגאוים. ואחר טוב מחוק מרחוק. מקרוב מראה. ואחר שלבל דבר שלשן. אין להחבר לבוה כשאילה העבה. ולהרחיק הטובות בדבר הבשבה. ואחר מי שאינה ענין עצמו בבלי. ישכח לו בסבר. ומי שהראה אדם עצמו בבלי. ישבח לו בסבר. ואחר מי שהראה אדם מספר בך טובה שאין בך. אל הבטח בו. וכשתראה שני שבחה. ואחר כשראה אדם מספר בך טובה שאין בך. אל הבטח בו. וכשתראה שני בני אדם מתחבים שלא לשם שמים. סופם להיפרד שלא לשם שמים. ואחר דין לבמיל שהוא משבח לבפך מה שיודע המשובח ומעצמו. ואחר מי שהין בו שלשה דברים בבר נשלם אחוקו. כשהוא רופא אין רצון מוצא אחר אל השיך. וכשהוא בושם אינו בעפר. מוצא אחר מן האור. וכשהוא יבל אינו שולח יד בה שאינו שלו. ואחר שני דברים לא יתחבן. הנפש הטבה והכילה. ואחר ששה אינם נבלטים מן הראה. עשיר שנדש. ועשיר שמפחד מלאחרון. והנוטר. והמוחל. ומי שהוא מבקש תמלה שאינו ראוי לה. ומי שמתחבר עם אנשי העסר מבלעדי המוסר. ואחר שלשה ראוי. לחול עליהם יחד מכל אדם. דשרך שמגיע אדם ישועה. וצריך שיעשה לבו רשע. ונדיב שהוא צריך לבבל. ואחר שאדם הפש מל מכרוכל. ואחר להיגיעני. כי דברה בבורה. אחר חברה בדברים מבואה לשוב רעמל הטובים. ואחר שלשה אינם נוקשים אל בשלשה דברים. הענן בעת הבעם. והגיבור בעלחמה. והאוהב בעת הצוקה. ואחר מל אלך אחר שהרב אחר משרם. ומצא בחארהן סעב. אסקגיה אחר הדיבור שקר. נאם הבדר כטב בעת הבטחון כבלבם אנשי האמונה עצלה. נאם הלקר אוהב לבני אדם הבטחה בעלה שעצן. אחר החכם אין רשע

ורשה כחריצה ורשבן הנפש · ואין ששר כלי הרצון והתשקיר · ואין שיכל נאין הנ
הנבאה · ואין הסיתוי כריאה · ולא יפי כרשה טוה · ואמר אל רשיב של הכסיל
בטעמם כי הלאינו חכמה וישמאך · ואמר אני ירא אתחוס מי שאינם מוצא
שלי שוכר · זולתי הליים · ואמר המל כנפשך לעושה הטעמה · וכאשר הרעב
הקרא הכס · והיה הזכחך ששמר אם הכיה · וחשכן כנ ארס אחר ובריך
ולאנרן מאשיך · ואמר כשיחיה כבן לארס היראה והבדק · אין חקיר לן הסמון ·

מר שער הפרישות מהעולם הזה ומהבית

מר

העולם הבא · אמר החכם חעולה העולם הזה שלבריא שאין לחריס
אוכן · כיאס כן · ואין חקיר אל מה שיש אל הבריא · כיאס כמנהם · ואמרן
אין הבקשן העולם הזה אלא לעשר ולמנוחה ולכבוד · ומבקש העולם הבא לא
יביע אל יהם · והפרוש מאנן יהיה יקר מעמיכר הבקשה מבנו ארס · ונעשיר
כשיחכה כלקן · ומנוח לעפן בהוצאר העולם הלכן · ומעיר אל בקשה כלמ
טורת ובלא שמל · ואמר אין כאו לכסה ששיחם לרב המשן · לא שיאבל של
מעשרן · אבלאוי לן ששיחם בשכלן · ובמה שקרס מעשה הטוב · מפני שמוא
בטוח שאין שולים אוכן מה שקרס · ואין נרפש שלולם · ואמר בקש מה
שאמה ערך לן · כי בעשיכה מה שאיך ערך לן בעשר מה שאמה ערך לן · כי
ואמר מי שאוהב חייס יהיה שפל · ואמר זכור שכל טוה סורה · ושם כל ערה הקלה ·
לוים שיעביריה · כיבמה הבאיך הטוה והבלעלן החטא · ואמר מי שלוכה
בעמה הבוה · נפשן דואבר על ארס · ואמר מי שאינו רואה שיש לבריא שלן
טוה אלא כמין ובסר בוא בטר · מי שלטוט אל מה שיש ביר זולתן הארן
ראהן ואינו יחלה לבשנו אוטה · ואמר מיהרן הרש של עשר · כיאיך

אי ארס שיחיה הבוא לחרשש אך לעשיר · ואמר אין ארס הוחה שלהעלה
בר שיחבלך בנפשן ארבע מידות · רש · שאינו מעיר לעשיר · וראה שאין לה
ף · ומרדה שלא יקנה מהנה · ומאוים שאין לה הבלה · ואמר מי שיקרה נפשן
בעינן · ואמר מי זה הוא הייקר בבני ארס · אמר מי שאינו משיים של העלם כיר
מי שיהיה · ואמר מהה שיוריב החיים וראה האבל שיקרע הארס שרך העלם אל
עצמן ומרכן אל העלם · שכבר נאמר כי מי שיקל אוהן יבבדנן · ומי שיכבדנו
יקל אוהן · מפני שאחיר עשרן רש · וסוף גדולהן שפלה · ושבר שלוהן אבוה ·
והארס כפרי כאילן אם לא יפסל כאחר הפרשים כאשר יכשל יכול · ובוא שוד כאן
שבכוהן המיות הרשע וכבוד אויביהם בכל מוצא ומובא · שאם יגל מקצה
שרפוהן מקצה · ומי שהוא יורע העלם הזה לא לטובן · ולא יראה לעשר
כאשר אחר החכם · העלם הבן יאנים · ומי שיהיה כמשמשן הוא ריוח · ואמרן
אי אפן נריב · אמרן מי שהבנבב שלמ · לקבר אחריה · ואמרן חשוב
לעלמך כאילן הביה לעלם · ואחריך כאילן הבאר אחרה · ואמרן אין כמיבוק
הטובה כשהם · יצעה לא עלם · ושפלה לא עלה · ואמר הגדולה עם השפלה
והכבוד עם הבאה · ומשמר עם הבסהקה · ואמר החכם לבטון יהיה המר נקל
בעינכם · כי מרהן כיראה · ואמר רבאור הנפש הבאה והבלה · ונזקה השבר
הבאוה הבהמה · ואמר מהרן כרצון החיים כטבע · ואמר המר שהו מיהרה מיהה
רצוה · ומיהה עבשיה · ומי שמחיה נפשן ומיהה רצון הבה מיהרן הטבעה
חיים לן · ואמר מי שאוהב נפשן ומרבה מרצוה · ואמר הקניים מקור האבל ·
האשמן הקנינבה המעבן לאהבה · ואמר טוב שהבאה נפשך לאשי מצרה
משמשמת מאשי הנשיאה · ואמר ריחיה הארס בבקשה העלם · כמא שהעל

אל מים ומלחים. כלאשר שהה מהם הוסיף עמאן. ואמר דמה האדם כמקשר הע
לבלב רעב. ויצא עמם ולמם אוכל. ויצא הדם מדין. והוא ומלכם הדם. ומושב כי הוא
מן הנעם והוא מדמן. וכך האדם כשר שהוא מתעסק בעולמן בכלהי עבודת בוראו.
הוא מושב כי הוא קונה. והוא מפסיד. מפני שהוא נרבנו של מעשהו. ואמר
נאם מלך מה שלא הגיע לידו נחה נפשו וזך שכלו. וארבו ימין. ואמר ראיתי מן
מאכל אמבר העולם. ואמר מי שהמאכל מלבלבת העולם הרקלף על מין. ואמר אדם
אחר אמר לחכם צוויני. אמר לו אל תהי שמח כמה שהגיעך מן העולם. ואל
הראה שמחה שלא הגיע אליך מאמן. והיה שמח במה שהקדמת. ודומה על
שהגחר. ופחד מאמן שאחר המות. ואמר שיש מחבר מידרך המעם אל שמחה
מאחריך. ואמר איזהו המעלות בסמוכה. אמרו המוכר הכלה בקיים. ואמר מאמי
העולם שאינו נרפא לשום אדם מה שרואי לו. או יוסיף לו או יגרע. ואמר מי שמהדם
כדבר עביה. יהיה חוק מהבוחן. וקרוב אל מחורן. ואמר מי ששם עבודת הלוה
מסתן. יבואהו הריוח מכלי קרן. ואמר הכרישות מן העולם פנאי לב ומנוחת
הגוף. ומהבה העולם שירדה לב ויגיעת הגוף. ומי שירבה העולם לא ירבה לחסרון
ולא שהרחם. לא מקיה טקה. ולא מכני אדם. ואמר מי ששם דאגתו אחר הבוא
ישביר מאמר דאגת העולם בפה ובעולם הבא. ואמר לבל לבב דבר שתרירו ״
ובעוברה בעולם משכבר העצמות ומלה הבא. ושאלו החכם היאך שיינוך.
ואמר ואיך אינה עניין מי שהוא כלה בשמירתו. ונמנע מדבר
בטחון. ואמר לחכם פלוני קנה הון ארוך. אמר קנה. ומיס שיוצאים בהם ״
ואמר שמלך הון מן לאחר מעברים העוברים עליו בהם. ואמר לו בשבראה
אורה כשום הראוה לו. ויה טוב כי הרפה כי אינך ליס. אבל אהבה אוף ״״

לו בהם אל קבר. ומשוב כמרוב מהם ועפר. והיה לבלך שבא שבר קשר. ציוהו
לפנין בשר שיצוה לבוא בני אדם בשוטים. ואמר לו ארוני זכור יום הדין.
מחכם אחר מדברקיע בשתנים אלף רבו. אמר לו מה הקנה מן האמן מאמן
ראני אשמיע מאמן כולן לנצחי. ואשים הבוא מאמן לבני. ומן כולן
ר. ואמר לחכם מה פלוני בשר שהיה בחזק בראוהו. אמר הישבן בריא מי
מאיר בקוראן. ואמרו שחכם אחר האה אדם אחר מואל. אמר לו אם ראיתך
העולם. מה. כבר הניח לך הלים מאמן. ואם ראיתך כולל העולם הבא הלים
לך מאה. ואמר כאשר יכין הנלבב אה העולם ומאמן אויב שלבש כמר
הבה. ואמרו שחכם תלה. שאלו אוהב איך עניינך אמר מה יהיה עניין מי שרוצה
לבר מדרך רחוקה אבל. מה. ויכך אלבור מדבר שמאמר שאין בו מים מאין
ואר. ויבואלבנו אלך שהגיעים להרור בואבלי שעבה. ומי שלבע אל הצרור
ה יהיה עניינו. אמר לו. ואחר כלזה מה יהיה. אמר מה שקנה הבה בחעבו ובכר
ל אלה הנבאר. ומשלבראו העולם הקטן. בשבור העולם הגדול מאשרין ואשרין ״
אמר שנאצא מארץ רומי. אבן כתוב בבבה רומי. כן אדם עשה בשר שהבל
עשרה. והשלך עלהל יהבך. ואל יבואך רוב ראוהך לתעוא. ואל יהיה אלבך
מבר יום שלא בא״ שאם יהיה מאיך יבואם הבוא עלבמך. ואל הבה מלקיבוץ
מאמן. כיבאה בני אדם מקבצן לבעלי שוהיתן. והמשורר האדם עלעניין ריבו.
מאבר זולתם. והמשכל מי שישבח בדברים פאלה ומשה בהם. ואמרו שנאצא מארץ
ון שלשבר מבינה הריבה מן מקיב עליה בבבה יוני. כן אדם אלהייר מאמן
בעשה מה ששאר מיאיך. ביר. מאם כמה שהקנה מעשה מאוויך. ובייר
מקבר מהריבוהך והבולהך. כיאהיהך לבהרבו יום שהמעבר מלך

אל מים אחרים. כלאשר שהם הוסיף עליהן. ואחר דומה הארם כמקשר הע
לבלב רעב. ויצא מעם ולשם אוהב. ויצא הדם מפני. והוא מעלים הדם. ומושב כי הוא
מן המעם והוא מרגיל. וכך הארם כשרך שהוא מתעסק בשלמי בבלבי עבור הגה
הוא מושב כי הוא קונה והוא אפסיר. אפי שהוא נהבא מל מעשיהן. ואחר
נאם מל מה שלא הגיע לידו נתה נפשו וזך שכלו. וארבו ימיו. ואחר המלה מן
האכל אבבר העולם. ואחר מי שהתאכל מל העולם הרקנף מל לבנו. ואחר מ
אחר אחר לתכם צוונו. אחר לו אל הבי שאת כמה שהגיעך מן העולם. ומי
הבאם שלא שלא הגיע אליך מאת. והיה שאת כמה שהקבר מה. ומוא מל
שהנחר. ופתר מאת שאחר המות. ואחר שיש הבדנה מידרך הטוב אל השמ
כאחריך. ואחר מי שזהו המלוה בסחורה. ואחר המוכר הכלה בקיים. ואחר מי
העולם שאינו נוכן לשום ארם מה שראוי לו. אי יוסיף לו אוירנע. ואחר מי שמ
דבר עביה. יהיה חוק מהבוהו. ומרוח אל מעורך. ואחר מי ששם עבודה
מסתון. יבואהו הריוח מכל מקום. ואחר הכרישות מן העולם פטור לבב ומעוחר
מעמ. ומהבר העולם טוריה הלב ויגיע הנמ. ומי שירע בעולם לא ירמה לבם
ולא ישבחם. לאיש מעמ. ולא מבני ארם. ואחר מי ששם לאמתן אחר
ישנו מאתן ראר העולם מפה ובעולם הבא. ואחר לבל לבב דבר ששריר
ובטוח בעולם משבח בעצמו ויפלה הבא. ושאלו החכם היאך שנינו
ואחר ואיך היה שנין מי שהוא כלה בעתידה. ובעוד בבריאותו. ובפגע מ
בטחון. ואחר לחכם פלוני קנה הון ברול. אחר קנה. ומיד שיוצאים הם
ואחר שאלך הון לאחר ומבקרין בעוברים עליו בכבד. ואחר לו נשרה
אור כשום הראהו לו. והיה כתב בו הרפה כי אינך לבם. אבל אבה. עוף מ

לו בקבר אר קבר. ושוב בקרוב ראה ועפר. והיה לאלך שבא שבר קטן. ציווהו
לפנין בעבר שיצוה לבבר בני ארם בשוטים. ואחר לו ארוכ. זכור יום הדין.
ראהם אחר מבקרים בשאנים אלף ריבו. אחר לו לבר לא הקבה מן המתים מאתין
יראי אשיאנ מאתין כולן לבנאי. ואשיים הכוא מאתין לבני. ומכן כולן
ר. ואחר לחכם מה כלוני כבר שהיה בחוקך כראוהו. אחר הישבן בראוה מי
הייי. בעוואהן. ואחרן שרחם אחר האה אנם אחר רואה. אחר לו אם ראיתיך
העולם יפה. כבר בכה לך בלים מאנו. ואם ראיתיך כבל העולם הבא הלים
לך ראה. ואחר כאשר יכין הנלבב את העולם ומצאנו אויב שלנוכם כמר
וכב. ואחרן שחכם הלה. שאלו אותם איך עניינך אחר מה יהיה ענין מי שחוקה
לבר בדרך רחוקה אבל. ירה. ויגר אל בור כדבר שראה שאין בו מים מאין
צוואר. ויבואהבו אלך שהקנים להבור בו אבלי. ענה. ומי שלבע אל הבור
מה יהיה ענינו. אחר לו. ואחר כלאה מה יהיה. אחר מה שקנה הרב כחעם ומכו
כל אלה הקבור. ומשל כראור העולם הקטן. בעבור העולם הגדול ואשרין ואשרין.
ואחר שנאצא בארץ דומי. אבן כרוב בבבב דומי. כן ארם עשה בעבר שהוכל
לעשותו. והשלך עלהל יהבך. ואל יכאיב רוב האוהב למעוא. ואל הבן אלהך
מאר. יום שלא בא. שאם יהיה מיאיך יכאיב הכוא עלבחך. ואלהיה מה לך יכוף
המתים. כיכה בו ארם מקבצן לבעל שוחטן. והמשורר ארם עלי עצמו ריבו
מאוב זולם. והמשכל מי שנכה ברכיים באלה ועשה כהם. ואחרן שנתצא מארץ
יון של שבר מביה הריבה אבן כתב עליה בבבב יוני. כן ארם אלהייה משמ
בעשו מה שנשאר מיאיך. הייי. מאם כמה שהקנו מעשו מאוויך. והיה
מקבר מחריבוהו והכולבוהו. כי אחריך להתרבים שהמעבר רבלך

ויאסרוך בני ביתך ואנשי ביתך ברוכי. ויפרנו משלך אוהבין ולא השוב שר לבי
ולהוסף עוד כי נעשיר. כן אדם כי יראה ש"ית השלם כראות יכלה. ובהגשימו כאש
שבוא חלף. ויהונן כאה שהצא הקץ לנפשך השוגרי. ולבני ביתך המתוקים לא
וכאשר האור בשא שוגרתיך אל קבר ובעת מאוכן לבני ביתך. ואחר אר
לא כם. הכם כאה רשך ערול. אחר לן אם בייר. ורעב מה הוא הרש הייר שת. אין
החלה. עלנפשך מהחלה עלהכם. ואחרן שהכם היה כאדיה. הין אשיה ב
גדולה והיה מדר דרין. ולא היה מרגיש לצה. אחר לן הלא הבנער. לה. שבני אדם
בעבר. אחר לם לא. אחרן לן ולאי. אחר אם בייר רואהן כחלים לא הייני. יש
לן בהקץ. עלכן לא אבעבר עלזה שאני רואה כי כאשר אשוב אל השכל
האמתי. הין עניני השלם הזה כחלום. והעצה הברורה בהקץ. וכאן שהע
שיבאור. קהשכלעץ הנפש. וכאשר השתש אור השלם לן הנפש אור הנצח.
ואחרן כי נמצא כאדם. ישראל כבר כתוב על שלשה קבורה. ועלהאחר כתוב
ואיך יגעם כחיים מי שיורע כיהלים ירינהן עלהטוב ועלהרע. ויתעלהן כפעול.
ועלהקבר השני כתוב כן. ואיך יגעם כחיים מי שיורע כי האור יבואהן פראוס
יס יריהן המלבור גדולה. ושיבינהן כביר חשך האזוק לן. ועלהשלשי
כתוב. ואיך יגעם כחיים מי שהוא הולך אל מערה. שהכלה רואהן ומשנה
זוהר פנין. ומכלה מפו ונעשתו. ואחר החכם כתיב פוגע כיום שלא ישלמהן
ומיא לן לאחרי. ואינן מאין. ואחר אילן הייהם רואים קצפם ומלכותן הייהם
מואסים האיין והקרוכין. ואחר כן אדם טורח כאה שיגיע לחפש. ומקבר
ירש מה שיטרח לן באדם. ואחר הטוב שכולתיך אחוק לא האכל מאת הבש
כיאם תעבר באדם. וכאשר ישלם רבר שהקוה הועלם צפה לפון כשהשאע

אלם. ויארא הישע והכבוד והתפאר כשלם הוא החסרון והבא. שער מה
הריצה ומישוש הבירחון באים. אחר החכם מי מבני אדם
מרוכה. אחר מי שאין לבן בטוח בטרפו. ואחר הרואה אשר לא יהם יאוכ.
ובאשר לא הייה לן מנוחה. האבבי אלהי הריצה עליקר הסתפקה. והמבקש
מי ספקן. ומוחר בני אדם כאה שחגנם הבוראה. ואחר שהכם עבר על ארם.
אחר לן היאך הריצהך לשלם. אחר אני הוקף אחרין. אחר לן השבר מאין רבר. אחר
לא כי אם מעבר מקשר. אחר לן אם לא השבר מהשלם זה שאתה הוקף אחרין
כמה מעבר מקשר. לה השיב מהשלם האחר שאינך הוקף אחרין. שער הרש מז
אחר החכם אין רש. והר מי שאינן שוחר בחלקן. ולא ישבע עינו. ואחר אין רש כמה
כשיש שלבו בטוח אין הרש. ואחר הקבר ולא הרש. ושאל אדם אחר איך שניעך.
אחר ומה יהיה שנין מי שאבר מאוכן ונשאר מנבלן. ואחרן לן לאי שרבלה הייה
נבלן. ובהיאש מאי שיבלה הייה כאוכן. וכבר מי שהבלה הייה מוכר מעבר.
ומעבלך לאי שהבלה הייה בלל בשנין. ואחרן כשיעבר לן האדם אין בנין רוצין את
בשרם. ומשיבין אל בנין ואל מצוהן. שער זלות השאלה מח
אחר החכם אל תחשב מה שתצא יקר. והבע אלין יקר כשתחלל כי אשלך. והבלה
זוהר פנין. כיאם שחסרה גדולה מה שבועלה. ואחר טעמה מגדולה בלהרכים.
ולאמצאה מה תעבר השאלה. ואחר החכם מה פגנו שאין לן רפואה. אחר שיעמוך
הגיב אל הנבל ומעבר מתנן. ואחר החכם חסרון הצוקר הטוב משאי לה מאי שאין
ראוי לשאול מאתן. והרעה הגדולה כשלא הפיק רצון. וכא אדם אחר אל החכם ואחר
לן אני רוצה שהבלל לך שלא יצריכני לבני אדם. אחר לן איאפשר שאין יי
מצטרכן לבני אדם. אבל הלים אל יצריכך אל הנבלים מבני אדם. והחכם

מתפלל אל הקב"ה ברעים שבבני ארם ואם הקב"ה לא יחיר מדרוחך אינה לבטן
שבא פגום והנפש הגיבה שבא הלשון האחוקה. ואשר לא יזכר לו בבראשי
והוא החכם לבן המפלל אל אלהך שלא ישים טרפך על ידי הרעים מבריותיו. כי הבל
הוא. ואחר מי ששאל יורה מצורכו ושרכו. כל"ר הוא שיתענגו מאנו. ל"ר
בריותיו והמיצור הפסר מדול. והתבירור טעורי. ואחר מי שהאריך. ל"ר
ומנע מתוך טובתו בצורה המצוירה בהמא כאמר. ואחר כשראשל שאולה מ"
יתנו מתוך ושאר. ואחר מי ששאל שאולה מן הכלי הוא יורה פחות מאנו. ואם
אכסניאי הכלי לא יפתח מן הקבסא ולא יעטוך אל מקומו. ואחר מי שיאמר ש
אלהיו הקנאה בה ואינו ערוך להפנות ושאלהלך אחר אשרן. מה
הוא שבדרכים. אחר לן הרש. אחר לבם הכלורי שאינו סר מבעלין ערך
שיורישיבו הקלון. ואחר המבקש מן הכלי בקשה כמבקש לצור דאים כמרבר
והיה אחר מן הנביים אחר לחבירו בשבעורכו. לי בבר אל הבקשותו מאנו
פנים אל פנים. כי אינו רוצה שיראה בבם שלוה השאלה. אבל מבבו אל שאלבבה
כאיבה. ואחר לקח המלל הרב פנו בשאלבה הוה. ואם הוא בה לבעשיר
ואחר אם השקל השאלה עם המבנה. הבריע השאלה כל המבנה. ואחר כשהשאל
שאל ואנשי הנרבר בהסר. ואל השאל מן הכלי. כי אינו שאמר בשאלבה.

מה. שער הקנאה אחר החכם המפחיד הנפש שהקנא סאוהב שלו טובתו.
ואחר הקנאה לבני ארם כחלי לבוף. והיא מביאה לרי שתפר. ואחר החכם לבן.
כמיהר מן הקנאה כי הוא נברר כך. ואל הבה נברר כך כשואך. ואחר לראיה
הוא נפשון כמקנא כי אם כלו מהאיר נפשון רואבר. ושלם חסר השובה שמעלם
מקנה אלא כפוסה. והמקנה הוא אש בשבור שהוא שונא מה שהבורא חפץ.

מן. אל אשר נתן לולם. ומנע מתנו. ואחר כלשנאה. ישרקוה לבפואהה.
שנאה. מי שישנאך בקנאה. ואחר המקנה. מן הנשים מבני שרואל לה
מיקבן ולא מקשלבן ומחור כיבן. ואם אר ארם להכון אני אוהב אוהב. אחר לן
לראה כיני. ואהב אוהב מאנשי. אמרבי. ולא מקרבני. ולא משפני. ופרנסני
בזולתך. ואחר אל הקנאה כאחיך עלאמרלה כי הוא יעשה בחיי. ואהב השבנב
ערוים. ואחר ריקן מן המקנא שיאכל לשתהרך. לעוכרך. שער. מז.
חנף. אחר החכם שהקשה כמה שאין בן יבלבן שיני הבהינה. ואחר מי שהקשה
שאינה מעבנו רוצה לבריה הטבנו. וה טבע יבריתיהן. כמי שעובה בשיבה
מלה אחר הארוה. ואחר כמי"ר ארם שיבאר לן מבני ארם מה שנעלם מאיש
מעצמו. ושיאשים בני ארם עלמה שהוא עושה כמוהן ושוקים שכינו. שער נ
חברת רעהלבב. אחר החכם. מי שרב ויוב לבבו יהיה שוקר רע. ומיהבו
רשה. ואחר החכם החבר הרע כחלי רע שהוא פושה בתוך הבה והנה. חוקשל
מאחי חבירו. ומעלים זכוהו. שער הלשון הרע והרכילות. נא.
אחר החכם שארם. ריבר בארם אחר אלעין הארוליים. אחר לן הוריהבו עלרב
מוחך. המה שאהב מחבה לספר בחאחי. בני ארם. כי מחפש המה. אינו מחפש אלא
בפי אשרבן מחבר. ואלה ארם להכון. הינעני שאהב מרבר כי. אחר לן אם
בן אהב נבבר עלי מעצמי. ואחר ארם להכון אני רוצה לחלק עלמה שמרבריס
בן בני ארם. אחר לן שאשר שרבריבי בהם. אחר לן לאן. אחר לן אסבן אוהב
הרחק. ואחרן שארם אחר האשים אר חבירו בשל רבר ששמר עלין והרגלאחנו.
אחר לן הגר לי נאמן. אחר לן אילן היה נאמן לא היה מגיר. ואחר ארם להכון
הענני שרבר בי. אחר לן נפשי יקרה יורר בעיני. ואחר מי שיאמין אל

הרבה לא ישיב לו אהוב חביב וקרוב. ואדם אל הרשע האוהב בני ישראל. שלא
ואדם אל הבלי. מסתרי תורה בני ארם. כן יעלה הטוא מסתרי תורה. סתר
בטיקון אדם. ואל תאבה אותם בלא שיט כך. ואדם מי שתעבו הוא. רא באל

נב שער השכן הרע אדם החכם הלהים. ילדי משכן שמים ואדמה.
כיאם יראה טובה יכסנה. ואם יראה רעה יגלנה. ושאלו החכם איזהו
רע. אדם השכן הרע. אם הבבר שלו. ואם הרחק מאדם ידבר בו. מי
בעורך. ואדם מי שסבל איש שכינו מדי שיגרה בורא ביתם. שער השנאה

נג אדם החכם מי שמזרעה בזואה. קוצר חרטה. ושאלו החכם בלא הבנקש הארם אדם ש
שיוסיף אבלה. ויהיה בעצבון. ואדם היזהר משנאת הארם הקלה. כי פעמים
נד שייחלו הארם הגדול בקבוב. ואדם אין בדעתו בשונאת בני ארם. שער
הכסילות. אדם החכם חמשה דברים בכסילאים נמצאים בעולם. כעס בלא
דבר. שקר בלקום שאינו ראוי. ומיעט מדבר. ואינו מכיר האוהב מן השונא.
ותבלה סוד. וישב שדר שני דברים. משיב דבר בטרם ישמע. ומרבה לדבר
ואדם. אוהב הארם שלבו. ושונא כסילות. שער הגאוה

נה אדם החכם מי שלא הבאה בנפשו שלא אוהב. ומי שהבאה בה השפלה. ואשלו
מי ששמע שלא ראה בטעה. ומי שבטח בשלבו נבשל. ומי שהבאה על ... מי
שפל. ואדם אם ראיה מי שעבר בה עבר השרן והדס היאך יבאה. ואדם
מי שהבאה בנפשו רואה כה מה שהוא גדול מאדה בגלות רשרן. ומראה
שאחרים לה. הוא הבראנאה. ושאלו לחכם מה היא הגאוה. ואדם שטר ...
נו כשליה יכולים להניחה. שער האמולה. אדם החכם האומר
השונא אלהשונה שוויס. ואדם מי שבנו ארם שוין אצלו אין לשונאו

43.

COMMENTARY, FORMER PROPHETS, RASHI

Y.U.
MS.
1379

MONTEFIORE
MS.
32
HA No. 382
LIBRARY

סבל המיצר הרעה. ואמרו כי אם אתה ירא אם תכס. אמרו לו אתה
מתלעלין. ובינו החכם לו ר"ש בן. אתה לא אינו חכם מי שמרשה לעצמו
ואי מי שיב סבלו ובראר שנאמר. יהמעטו חומסיו ויבנו שמרים. ואמרו
אחריו בלקטה חרטה. ואחריו כל עצה שלם. ואמרו מי שיהיה עניו
ויהיה ארון. ומי שיהבוטח יוסיף חכמה. ואתה החכם אני חנשא אם עצמי
שיהיה שום שון שוקל יותר מעצמו. ואמרו מי שאינו מושל בבעסו אין
שכלו שלם. ואמרו השמחה מעצר השוטה. טובה מעצרם. ואמרו מי
יהן מיבור מי שהשיב האיש בענוה. וכבש את יצרו. ואמרו מי שאינו
מושל בבעסו. כלשכן שלא ישמול בעולם. ואמרו העבוה מרבבר הכסיל.
ואמרו מי שלא סבל דבר אחר ישמע דבריס רבים. ואמרו שוף והנצות
לעצון. ואמרו הבילר ריח העצון שיעמדו אותם בני אדם על הכסיל. ואמרו
שאם אתה ירוק אם חכם. אחר לא אל הבליג בחינוקים. והניח לשלם
מקום. ואמרו מי ששמע דבר שאינו ברצונו ושתק עליו. יכסוו מעצם מה
שעאס בו. ואם יעבה עליו ישמע. יותר מעה שעאס בו. ואמר החכם
מאחרי העצוה שהיא שמירת לי מבלבאנשים. ואמרו שאדם אחד היה
מתוך חכם. ותוך אחרים עד ביהם. אמר לו חכם אחד כל מה שיש בליבך
ושוב לך קונס שישמעך מקצר בליבו ובבעבו בהם מה שבבאס. ואמרו
שאדם מיוך אדם חכם אחד לא הטהר ומאותה מעה שיבעה.
ומה שיבעו הבוראכך יותר. ואותיס בשל הקת לך הטיאך. ואותיס
נוחים בסבל צער מה שהוא ערול מעצן. ואמרו מי שיכחר בטוב יטרח
מן הרע.

שער הבוחיל